Sandra Brown collection

4

Lacrimi de iubire

Brenda Lane

– Trebuie s-o fi iubit enorm... În noaptea în care ai dormit alături de mine, ai... ai pronunțat numele ei în somn, adăugă ea plecându-și ochii.

♣ ♣ ♣

O ridică în brațe și-i murmură cu tandrețe:

– De acum înainte n-o să ți mai fie frig niciodată dragostea mea.

– Nu din cauza frigului tremuram, Ralph... Așa mi se întâmplă întotdeauna când mă atingi, șopti ea privindu-l printre genele lăsate.

ISBN 973-96982-2-0

BESTSELLER

Lei 1700

© **Brenda Lane 1986**

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Carmel.

Brenda Lane

Lacrimi de iubire

A. M

În românește de I.N. DRAGOȘ

Editura Carmel

ISBN 973 - 96453 - 7 - 2

I

Rebecca McCaskie îşi şterse furioasă lacrimile care-i ţâşniseră din ochii albaştri şi îşi scuturăbuclele negre, pentru a scăpa de gândurile apăsătoare care o obsedau. Cum putuse oare Desmond să-i facă aşa ceva? Cum de se comportase în felul acesta după toate jurămintele de dragoste pe care i le făcuse? Şi ea care credea că-l cunoaşte bine... Avusese chiar intenţia să-şi lege viaţa de cea a acestui bărbat! Se străduí să-şi înăbuşe suspinele. Îşi spunea că chiar dacă avusese norocul să-l vadă în adevărata lumină înainte de căsătorie nu era de natură să-i aline suferinţa...

Strângând încă în palmă inelul de aur pe care avusese intenţia să i-l ofere, îşi şterse din nou lacrimile care-i curgeau pe obraji. Desmond n-o iubea. N-o iubise niciodată... Insultele usturătoare pe care el i le adresase îi răsunau încă în urechi: îi declarase că nu era o femeie demnă

de acest nume. Că era demodată, că nu ştia să se bucure de viaţă.... Îi spusese că este un sloi de gheaţă şi-i declarase că ceea ce îi trebuia lui era o femeie, una adevărată. Că el prefera o frivolă unei mici mironosiţe plină de prejudecăţi ridicole, ca ea. Îi reproşase că avea principii demodate. Mai adăugase că el nu se va căsători niciodată o femeie fără să se fi asigurat mai întâi că îi convenea din *toate* punctele de vedere...

Rebecca apăsă furioasă pedala de accelerație, cu toate că ştia că această şosea de munte era periculoasă şi că faleza de la Big Sur plonja perpendicular în ocean. Dar ei nu-i păsa de primejdie! Nu se gândea decât la teribila durere care-i sfâşia inima...

La ieşirea dintr-un viraj, intră brusc într-un nor de ceaţă şi văzu cu groază că se năpustea drept spre o maşină mică... Trase de volan pentru a încerca s-o evite, dar prea târziu: se auzi un trosnet de tablă strivită şi capul ei se lovi de volan cu un zgomot surd. Maşina se opri. Încercă să se ridice pentru a privi în jurul ei. Dar un văl negru îi trecu prin faţa ochilor. Auzi ca prin vis o portieră trântită şi o voce masculină urlând injurii care probabil că ei îi erau adresate, deşi nu era foarte sigură de asta...

– Imbecilă!

Simţi o mână energică prinzând-o de ceafă şi ridicându-i capul. Încercă, cu curaj, să susţină privirea celor mai reci ochi cenuşii pe care-i întâlnise vreodată. Timp de o clipă, i se păru că vede pe figura acestui bărbat o spaimă atât de teribilă, încât i se strânse inima. Încercă să vorbească. Voia să se scuze, să-i explice... dar se cufunda într-un întuneric tot mai profund. Auzi pe cineva gemând şi murmurând numele „Marissa". Era oare ea? Era el? Nu mai ştia... În cele din urmă se abandonă ciudatei toropeli care o paraliza şi închise ochii suspinând...

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, o durere ascuţită îi sfredelea capul. Încăperea în care se afla îi era complet necunoscută. Îşi duse gemând mâna la frunte, încercând cu disperare să-şi adune gândurile. Unde se afla oare? Văzu în faţa ei un pat alb şi se simţi cuprinsă de panică. Un spital! Se găsea într-un spital! Ce se întâmplase cu ea?

– Ah! v-aţi hotărât în sfârşit să vă treziţi! se auzi o voce profundă.

Sprijinit de perete, un bărbat o urmărea cu atenţie. Figura lui avea ceva cunoscut... Puţin mai liniştită, întinse spre el o mână lungă, fină şi încruntă sprâncenele privindu-l cum se apropie cu un pas suplu. Cum naiba se numea? Cunoştea în mod sigur această figură, dar nu reuşea să-i dea un nume.

– Cum vă simţiţi? întrebă el cu voce aspră.

După expresia chipului său, după tonul vocii, ghici că era pornit împotriva ei. De ce? Mai întâi de toate de ce se afla într-un spital? Trebuie că avusese un accident...

– Eu... eu mă simt bine. În fine, aşa cred...

De fapt, nu era prea sigură de asta. Îşi adânci privirea ochilor mari, albaştri, în ochii cenuşii ai necunoscutului.

– Dumneavoastră... nu credeţi?

– Sper! replică el cu aceeaşi voce tăioasă. Aveţi o mică rană la cap şi, fără îndoială, o uşoară comoţie cerebrală, dar nimic cu adevărat grav.

Ea suspină şi-şi duse mâna la frunte. Avu un şoc descoperind acolo un bandaj gros.

– Mă doare capul...

– Cine sunteţi? o întrebă el cu bruscheţe, cercetând-o insistent cu o privire rece.

Îşi ridică privirea, puţin descumpănită de această atitudine ostilă.

– Ei bine, eu...

De fapt, oare cum se numea? Era complet ridicol, dar nu reuşea să-şi reamintească numele ei! Cu toate acestea, ştia perfect cine este, evident!

– Eu...

Lacrimi de neputinţă îi apărură în ochi. Era cu totul incapabilă să-şi amintească numele ei!

– Ei bine? insistă el puţin cam iritat. Cine sunteţi? Trebuie anunţată familia. Şi apoi, gândiţi-vă că vor trebui plătite cheltuielile de spitalizare...

Ea se îndreptă în pat şi căută din ochi geanta.

– Unde este geanta mea? trebuie să am acolo un act de identitate, ceva...

Faţa bărbatului deveni şi mai întunecată.

– Vreţi să spuneţi că nu ştiţi cum vă numiţi?

Ridică din umerii gingaşi cu un aer dezolat.

– Da... Ba da, desigur! Ştiu foarte bine cine sunt. În fine, trebuie bineînţeles s-o ştiu... Numai că mă doare atât de tare capul... Nu reuşesc să-mi adun gândurile...

Îşi masă uşor tâmplele şi reluă:

– Dar unde este geanta mea?

– De ce vă frământaţi în felul acesta? întrebă el cu un aer bănuitor. Nu exista nici o geantă în maşină. Haideţi, spuneţi-mi cum vă numiţi. Mai am şi altceva de făcut în loc să-mi pierd timpul jucându-mă de-a ghicitul! Dumneavoastră m-aţi vârât în povestea asta!

– Oh! strigă ea supărată. Încetaţi să mă mai sâcâiţi! Deocamdată nu ştiu cine sunt. Şi nu ştiu nici măcar de ce mergeam atât de repede. Eu...

Un nume ţâşni brusc din adâncul memoriei pentru a dispare aproape imediat. Oh! îl avea pe vârful limbii. Închise ochii şi făcu un efort să-l aducă la suprafaţă... Era un nume care începea cu M. Mary? Margy? Marissa! Da! Asta era! Marissa!

– Cred că-mi amintesc... murmură ea, uşurată. Mi se pare că mă numesc Marissa!

– Nu! urlă el devenind brusc livid. Acesta nu este numele vostru, este numele soţiei mele! Şi nu aveaţi de unde să-l ştiţi!

Ea strânse nervoasă marginea cearşafului şi ridică bărbia cu curaj.

– Nu este nevoie să strigaţi aşa! răspunse ea trecând în defensivă. Nu ştiam. Acest nume mi-a venit în minte, asta-i tot! Dar vă cunosc, nu-i aşa? Dacă mi-aţi spune cum vă numiţi, sunt sigură că aş reuşi să-mi amintesc numele meu...

– Nu, nu mă cunoaşteţi! declară el cu răceală, încrucişându-şi braţele şi privind-o cu un aer răutăcios. Şi n-o cunoaşteţi nici pe soţia mea. V-aţi năpustit asupra mea cu maşina voastră şi habar n-am cine sunteţi!

Îl cercetă cu atenţie, neîncrezătoare. Îl tamponase cu maşina ei?

– Oh! Nu... nu sunteţi rănit?

– Nu. Am eu aerul că nu mă simt bine? ripostă el răutăcios.

Ea îl studie amănunţit din cap până-n picioare. Nu. Părea că este într-o formă grozavă. La drept vorbind, era extrem de atrăgător. Chiar prea atrăgător... Cu o talie puţin peste mijlocie, era îmbrăcat cu un pulover gri închis mulat pe pieptul larg şi în jeanşi foarte strâmţi care-i scoteau în evidenţă şoldurile înguste şi picioarele lungi, musculoase. Avea o figură cu trăsături regulate, o bărbie voluntară, un nas acvilin, o gură senzuală şi ochi cenuşii, umbriţi de gene lungi, negre. Părul des, brun, era uşor ondulat. Era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia!

– Aşadar? întrebă el pe un ton ironic.

Ea îşi coborî iute ochii şi înghiţi cu greutate.

– Nu, nu păreţi a fi rănit...

– Dacă înţeleg bine, iată-mă cu o necunoscută pe cap! Este vina mea! Nu numai că am fost tamponat, dar neîndemânaticul şofer nu este altcineva decât Dama Misterioasă...

– Maşina mea! strigă ea cuprinsă de o inspiraţie neaşteptată. Trebuie să se găsească nişte documente înăuntru!

El îşi încruntă sprâncenele şi o cercetă îndelung înainte de a răspunde.

– Pe cuvântul meu! Încep să cred că v-aţi pierdut într-adevăr memoria!

Ea deschise gura pentru a protesta, dar el nu-i lăsă timp s-o facă.

– Era o maşină închiriată. O anchetă este în curs de desfăşurare... Doctorul nu ştia când o să vă recăpătaţi cunoştinţa...

După ce rosti aceste cuvinte, el se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Ideea că era pe punctul s-o părăsească îi produse o adevărată panică. Nu avea pe nimeni pe lume, nu ştia nici măcar cine este... Nu putea s-o părăsească în felul acesta!

– Domnule!

El se răsuci pe călcâie şi o privi cu severitate. Nu voia să-l implore să rămână! Pentru nimic în lume nu trebuia ca el să înţeleagă în ce măsură se simţea pierdută!

– Da?

– Unde mă aflu? Vreau să spun... în care spital?

– Spitalul din Monterey.

El se întoarse din nou.

– Aşteptaţi!

– Ce mai e?

– Eu... vă rog... murmură ea adresându-i o privire rugătoare. Nu mă lăsaţi singură aici...

O expresie încurcată apăru pe figura necunoscutului. El clătină din cap.

– Mă duceam doar să-l caut pe doctor pentru a-i spune că v-aţi recăpătat cunoştinţa, răspunse el pe un ton mai potolit.

Ea îşi strânse pumnii cu toate puterile, pentru a-şi stăpâni groaza. Cine era? Cum putuse oare să-şi uite propriul nume? Era fără îndoială din cauza şocului... Desigur, memoria nu va întârzia să-i revină... Oare unde se ducea în momentul accidentului? Făcu un efort disperat să-şi amintească ceva, dar în zadar. Ea remarcă faptul că nu avea nici un inel. Dar hainele ei? Poate că ele ar fi putut furniza o pistă?

În momentul acela, un bărbat scund, burtos, îmbrăcat într-o bluză albă, intră în cameră, urmat de necunoscut.

– Bună ziua! Sunt doctorul Dickerson. Sunt mulţumit să văd că v-aţi recăpătat în sfârşit cunoştinţa! zise el cu un surâs binevoitor. Cum vă simţiţi?

– Nu reuşesc să-mi amintesc numele meu! strigă ea disperată. Eu... eu...

Doctorul îi luă mâna şi o bătu uşor cu un gest liniştitor.

– Nu vă faceţi probleme. O să treacă. Se întâmplă adesea după o comoţie cerebrală...

– Când o să-mi revină memoria? întrebă ea cu ochii măriţi de spaimă.

– Nu se poate şti. Într-o zi sau două, fără îndoială... Dar vom şti cine sunteţi îndată ce se vor primi informaţii de la agenţia care v-a închiriat maşina. Atunci când vă veţi cunoaşte numele, asta va declanşa în mod sigur ceva în memoria

dumneavoastră... Nu fiţi aşa de îngrozită! Vă amintiţi ceva de accident?

Ea îşi muşcă buzele. Oricât şi-ar fi chinuit mintea, nu întâlnea decât vidul cel mai complet. Ca şi cum ea nu existase niciodată! Dumnezeule, era o senzaţie înfiorătoare...

– Îmi amintesc de... de domnul, zise ea indicându-l pe necunoscut. El m-a numit Marissa, este tot ce îmi amintesc. După aceea nu mai ştiu nimic. Trebuie să fi leşinat. Oh! dar e groaznic! Nu-mi amintesc nimic! Absolut nimic!

Îşi coborî pleoapele ca să-şi ascundă lacrimile.

Doctorul îi aruncă o privire bărbatului care-l însoţea.

– Este adevărat, Ralph? Ai numit-o Marissa?

Necunoscutul râse scurt, tăios.

– N-ai remarcat asemănarea? Aceste bucle negre, ochii mari, albăstri, silueta zveltă şi graţioasă... Memoria mi-a jucat o festă!

Doctorul clătină din cap şi-l privi pe Ralph cu un aer gânditor, înainte de a se întoarce din nou spre tânăra fată.

– Da, este adevărat, există o anumită asemănare... Bun, cred că cel mai bine este s-o reţinem aici în noaptea asta înainte de a putea s-o restituim familiei. Sunteţi de acord? întrebă el adresându-se bolnavei.

Ea acceptă cu un semn din cap. Oricum,

n-avea de ales. Nu vedea deloc unde s-ar fi putut duce dacă ar fi lăsat-o să plece...

– Apropo, zise doctorul, domnul acesta se numeşte Ralph Bohannon. În ceea ce vă priveşte, va trebui să vă găsiţi un nume până când vom şti cine sunteţi. Aveţi vreo idee?

Ea clătină din cap. Nu-şi dăduse niciodată seama ca acum de importanţa unui prenume.

– Nu ştiu... murmură ea.

Cum ar fi putut să aibă vreo idee? Avea mintea exasperant de goală! Nu ştia nici măcar în ce zi era şi nici în ce lună... Trebuie să fie în... în...

– Avril? întrebă ea cu voce tare.

– Este numele dumneavoastră? strigă doctorul cu o licărire de speranţă în ochi.

– Nu... răspunse ea încurcată. Adică... Nu ştiu dacă este numele meu. Voiam doar să ştiu dacă suntem în aprilie.

– Da, suntem în luna aprilie. Şi eu care credeam că aţi reuşit să vă amintiţi ceva! Ei bine, mi se pare că Avril este un nume drăguţ! Nepoata mea are chiar acest nume. Ce spuneţi de numele Avril până când vă revine memoria?

– De acord... murmură ea.

Era atât de trist să primească un nume în felul acesta! Era atât de... de impersonal! Dar luna aprilie îi plăcea. Este luna în care natura se trezeşte la viaţă...

– Ei bine, vă las, declară deodată Ralph.

Avril îi aruncă o privire îngrozită. Ideea că el o să plece o umplea de disperare.

– Vă mulţumesc pentru că aţi rămas lângă mine... zise ea cu inima bătându-i puternic.

Nu putea să-i ceară să mai rămână. Nici măcar nu-l cunoştea! Fără să mai ia în consideraţie faptul că soţia lui, Marissa, îl aştepta...

Ralph o cercetă cu atenţie o clipă înainte de a răspunde:

– Era foarte normal... Sper că vă veţi restabili repede.

Ieşi, urmat de doctor, şi Avril trebui să se stăpânească să nu-l cheme înapoi. Era o tâmpenie! De ce plecarea lui o aducea într-o asemenea stare?

Îşi lăsă capul să recadă pe pernă şi închise ochii, pradă unei cumplite senzaţii de singurătate.

De altfel, ce însemna ea pentru el? Până acum nu-i adusese decât necazuri...

Cum de era oare posibil să uite totul? Trebuia să aibă o familie... prieteni, oameni care ar putea s-o ajute. Numai dacă ar putea să-şi amintească vreo câteva nume...

Căută din ochi o oglindă, preocupată deodată să afle cu cine semăna, dar în cameră nu exista nici una.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât

situaţia i se părea mai îngrozitoare. După câteva minute, îşi îngropă faţa în mâini, izbucnind în hohote de plâns. Se simţea atât de singură, atât de părăsită... Fără trecut şi cu un viitor atât de nesigur...

Auzind paşi, tresări şi se strădui să-şi înghită lacrimile.

– Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă infirmiera. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

Avril ridică privirea. Avea lacrimi mari agăţate de vârful genelor.

– E atât de îngrozitor să nu ştii cine eşti. Nu reuşesc să-mi amintesc nimic... Unde o să merg la ieşirea din spital? Ce se va întâmpla cu mine?

– Haideţi, liniştiţi-vă... Nu trebuie să vă agitaţi în felul acesta! Nu aveţi de ce... Poliţia face cercetări. Pentru a închiria o maşină, trebuie să se prezinte permisul de conducere. Încetaţi să vă mai faceţi sânge rău...

Avril nu se gândise la asta! Bineînţeles, trebuise să-şi arate permisul de conducere! Această idee o mai întări puţin. Se aşeză mai comod pe pernă.

– Cât este ceasul?

– Este trecut de ora unu. Vreţi să cer să vi se aducă ceva de mâncare?

– Oh! nu este cazul, nu mi-e foame... Dar mi-aţi face o mare plăcere aducându-mi o oglindă.

– Ia te uită! Vrem să ne facem frumoasă pentru Ralph Bohannon? Este deosebit de atrăgător, sunt de acord cu dumneavoastră! Dacă vreodată aş avea un accident de maşină, mi-ar plăcea să fiu cu cineva ca el!

– Oh, nu! nu urmăresc să-i plac! protestă Avril.

Oricum, era căsătorit... Cu toate acestea, în mod ciudat, acest bărbat exercita asupra ei o atracţie aproape magnetică.

– Îl cunoaşteţi? întrebă ea puţin tulburată.

– Pe Ralph Bohannon? Nu ştiţi cine este? exclamă infirmiera, vizibil mirată. Nu vă amintiţi într-adevăr absolut nimic?

– Nu... Cine este?

– Este un romancier foarte celebru... şi foarte bogat.

– Oh! murmură Avril.

Numele acesta nu-i spunea absolut nimic.

– Unde locuieşte?

– La Big Sur, acolo unde aţi avut accidentul. La vreo cincizeci de kilometri de aici.

– O cunoaşteţi pe soţia lui?

– Soţia lui?... Dar ea a murit! A ratat o turnantă într-o seară cu ceaţă şi maşina ei a căzut de la înălţime. Se spune că în seara aceea se certaseră şi că ea hotărâse să-l părăsească. Lucrul cel mai rău a fost că ea n-a murit pe loc. A rămas în comă timp de mai multe zile... Ralph era într-un hal! La vremea aceea s-a

scris enorm în presă despre asta... Totuşi, cum poţi să părăseşti un asemenea bărbat? Înţelegeţi aşa ceva?

Nu, Avril nu putea înţelege... şi i se strânse inima gândindu-se la tragedia pe care o trăise el. Era atât de tulburată, încât aproape că uitase de propriile ei necazuri.

– Şi... ce s-a mai vorbit despre asta? întrebă ea cu o voce abia auzită.

– Bineînţeles, gurile rele pretind că o vedea rar pe soţia lui, că avea o amantă. Alţii, dimpotrivă, afirmau că Marissa era aceea care colecţiona amanţi. Cine poate şti? Era fermecătoare şi se pare că avea tot ce-şi dorea pentru a fi fericită... Bun, aş face mai bine să merg şi să vă caut o oglindă, în loc să flecăresc în felul acesta! Ştiţi, sunteţi foarte drăguţă, deşi au fost obligaţi să vă taie părul din partea din faţă.

Avril îşi duse mâna la frunte. Dumnezeule! Trebuie că arăta groaznic.

După câteva minute, infirmiera reveni cu o oglindă.

– Iată! Faţa dumneavoastră este neatinsă, nu aveţi decât trei puncte de sutură pe craniu...

Avril privi cu atenţie bandajul care îi acoperea fruntea şi cobora în lungul tâmplelor, apoi se cercetă cu ochi critic. Avea un ten mat, o gură plină şi bine conturată, ochi mari de un albastru adânc, umbriţi de gene lungi, întoarse, un nas

mic şi delicat şi păr negru, buclat natural. Arăta foarte bine. Din nefericire, această figură nu-i trezea nici cea mai mică amintire...

Infirmiera îi luă oglinda din mâini şi o puse pe noptieră.

– Acum trebuie să vă odihniţi puţin. Vă sfătuiesc să rămâneţi culcată, deoarece după un asemenea şoc riscaţi să aveţi ameţeli. Dacă aveţi nevoie să vă ridicaţi, chemaţi-mă!

Avril răspunse cu un surâs şi închise ochii. Se simţea atât de obosită, că ar fi putut dormi mai multe zile fără întrerupere!

Se trezi de mai multe ori, chinuită de coşmaruri. Îl revedea pe Ralph, aplecat asupra ei, cu o suferinţă nesfârşită în fundul ochilor. Această privire îi sfâşia inima... În visele sale mai apărea şi un alt bărbat, un bărbat din care nu vedea decât o ceafă blondă şi netedă. O femeie brunetă, cu un surâs dispreţuitor, o sfida deopotrivă. De ce? N-avea nici cea mai mică idee.

Simţi brusc o prezenţă în preajma ei şi se ridică repede, înăbuşindu-şi un strigăt de groază. Suspină uşurată văzându-l pe Ralph.

– Totul merge bine... zise el pe un ton liniştitor.

Se lăsă să cadă pe pernă.

– Visam că-mi pierdusem memoria... că nu mai ştiam cine eram! Din păcate, nu este un vis...

– Ştiu cine sunteţi! declară el. Vă numiţi Ellen Story şi aveţi douăzeci şi cinci de ani... deşi nu păreţi deloc! Locuiţi aici, la Monterey şi aveţi o carte de credit.

– De unde ştiţi?

– Poliţia s-a informat la agenţia care v-a închiriat o maşină. Este tot ceea ce se ştie deocamdată, dar este un început!

Ellen Story... Degeaba sucea şi răsucea acest nume în cap, nu-i spunea absolut nimic.

Numele era frumos şi asta o îmbărbăta puţin.

Începea să-şi recapete speranţa. Desigur, acum se va putea să i se dea de urmă. Trebuie că avea o familie, un cămin, un serviciu...

– Aşadar? Acest nume vă trezeşte vreo amintire?

– Ellen Story... repetă ea. Nu cred... Dar poate că dacă aş putea vorbi cu cineva care mă cunoaşte, eu...

– Da, bineînţeles.

– Oh! Numai dacă mi-aş putea aminti ceva!

– Va veni şi asta... Sunt sigur că până la urmă vă veţi recăpăta memoria, veţi vedea. Trebuie să vă fi certat cu soţul dumneavoastră şi aţi fugit în mod necugetat...

– Soţul meu? strigă ea, găsind, Dumnezeu ştie de ce, această idee complet absurdă. De ce spuneţi asta?

El scoase din buzunar un inel destul de mare, potrivit mai degrabă, unei mâini de bărbat.

– Aveaţi asta în mână.

Aşadar era căsătorită! Studie cu atenţie inelul pe care el i-l întinsese. Părea cu totul nou şi nu arăta să fi fost purtat. Era un inel lat, din aur masiv.

Căsătorită! Era ciudat să-avea nicidecum impresia că este femeia căsătorită... şi încă şi mai puţin pe aceea că avusese vreodată un soţ! Cum de se găsea acest inel în posesia ei? Era oare divorţată? Văduvă?

Îşi privi cu atenţie mâinile goale, cu un aer gânditor. De ce nu purta verighetă? Forţându-se să gândească, să caute indicii care s-o pună pe calea trecutului ei, o durea capul din ce în ce mai tare. Ar fi fost mai bine să aştepte ca amintirile să-i revină de la sine... Acum avea un nume: Ellen... Acest nume nu-i spunea absolut nimic, dar...

– Sunteţi istovită, zise Ralph văzând-o că închide ochii. Vă las să vă odihniţi. În curând va fi ora mesei de seară...

Avril-ar fi dat orice ca el să mai rămână puţin, dar nu avea nici un drept să-l reţină. El nu avea nici o obligaţie faţă de ea, cu atât mai mult cu cât ea fusese aceea care provocase accidentul...

– Aţi fost amabil că aţi venit... murmură ea neluându-şi ochii de la el.

Avea în el ceva care o atrăgea şi o fascina în acelaşi timp.

– O să... o să mă preveniţi îndată ce poliţia va afla ceva? întrebă ea pentru a mai câştiga câteva secunde.

– Bineînţeles, răspunse el surâzând. Nu ştiu de ce, dar mă simt puţin răspunzător pentru dumneavoastră. Mă faceţi să mă gândesc la o biată păsărică ce a căzut din cuib... Când mă gândesc că aveţi douăzeci şi cinci de ani! Abia dacă păreţi să aveţi douăzeci...

Lucru ciudat, era aceeaşi reflecţie pe care o făcuse şi ea văzându-se în oglindă.

– Cred că n-am de ce să-mi fac prea multe griji dinspre partea asta!

– La douăzeci şi cinci de ani n-aveţi de ce să vă faceţi probleme din pricina vârstei! Sunteţi încă foarte tânără. Nu ca mine! Tocmai am împlinit treizeci de ani, intrând în vârsta maturităţii, adăugă el cu o mică grimasă. Bun. Încercaţi să nu mai chinuiţi acest frumos căpşor... Sunt sigur că până la urmă totul se va aranja, veţi vedea.

– Mulţumesc, murmură ea cu inima strânsă, punând inelul pe noptieră.

Uşa se închise în urma lui. Măcar de-ar fi putut fi şi ea la fel de optimistă! Spusese că era frumoasă... Frumoasă! Cu asta! se gândi ea ducând mâna la bandajul care-i acoperea

fruntea. Căutase doar s-o încurajeze şi nu trebuia să-i acorde complimentului prea multă atenţie.

Rămase lungită câtva timp, rumegându-şi gândurile cam împrăştiate.

Aşadar Ralph fusese căsătorit. Mai mult decât atât, el îşi înşelase soţia. Dumnezeu ştie de ce, această idee îi era neplăcută...

Se simţi uşurată când infirmiera îi aduse masa de seară.

Savura o a doua ceaşcă de cafea atunci când doctorul Dickerson intră în camera ei.

– Ei bine, cum vă simţiţi în seara asta?

Avril ridică din umeri.

– Oh! cred că bine. Am mereu o durere de cap, dar mult mai puţin decât înainte.

– Peste două sau trei zile nu veţi mai simţi absolut nimic.

– Adevărat? Înseamnă că o dată ce durerile de cap vor dispare îmi voi recăpăta memoria?

– Asta nu pot să vă garantez. Dar acum, că vă cunoaşteţi numele, vă va fi în mod sigur mai uşor.

– Familia mea a fost anunţată?

– În privinţa asta, mi-e teamă că vă aduc veşti proaste. Nu v-am găsit nici o familie.

Cât de trist este să n-ai pe nimeni pe lume. Cu toate acestea, trebuia să aibă un cămin, prieteni, un serviciu, deprinderi de viaţă...

– Bun, ce-aţi spune să facem câţiva paşi? Vreau să văd cum vă descurcaţi, zise el privind-o cu un aer îngrijorat. Înainte de a vă lăsa să plecaţi, ţin să mă asigur că nu suferiţi de ameţeli.

Ascultătoare, Avril coborî din pat. Când a pus piciorul pe podea a avut o uşoară ameţeală, dar a fost de scurtă durată. Capul o durea în continuare, dar mergea normal.

– Perfect! Mâine dimineaţă veţi fi în plină formă! declară doctorul pe un ton vesel. Vă descurcaţi foarte bine, să ştiţi! Acum întoarceţi-vă în pat şi culcaţi-vă.

O bătu prieteneşte pe mână.

– Veţi putea ieşi mâine dimineaţă, chiar la prima oră. Voi încerca să trec să vă văd înainte de a-mi relua serviciul. Noapte bună...

– Mulţumesc încă o dată.

Îşi petrecu seara privind la televizor, plimbându-se prin cameră, aşa cum o sfătuise doctorul, şi spărgându-şi capul pentru a regăsi vreo fărâmă de amintire.

Unde se va duce oare mâine dimineaţă? Ce spaimă o cuprindea neştiind nimic despre propria ei viaţă, despre persoana ei, despre trecutul ei! Viitorul care o aştepta îi apărea sub cele mai sumbre auspicii...

Se culcă devreme, urmând recomandările doctorului Dickerson, dar dormi prost, având un

somn agitat. Se trezi de mai multe ori, cuprinsă de panică.

Doar gândul la Ralph, cu frumoasa lui figură plină de încredere reuşea s-o liniştească puţin. De ce imaginea acestui bărbat o urmărea fără încetare? Fără îndoială pentru că era singura persoană de care se putea crampona în momentul acesta.

Noaptea i se păru interminabilă şi o primi cu un suspin de uşurare pe infirmiera de zi.

– Bună dimineaţa! Aşadar dumneavoastră sunteţi misterioasa necunoscută...

– Eu sunt! Dar acum am un nume. Mă numesc Ellen Story!

– Adevărat? Nu ştiam... Este o veste bună! Astăzi veţi putea să vă duceţi acasă. În câteva minute vi se va aduce micul dejun. Până atunci aveţi timp să vă faceţi toaleta.

Avril se dezbrăcă în baie şi trecu sub duş, având grijă să nu-şi ude bandajul. După ce s-a spălat şi s-a şters, şi-a pus din nou cămaşa de noapte şi s-a întors în cameră. Deschizând uşa, se trezi nas în nas cu Ralph.

– Oh! Nu vă aşteptam atât de devreme! exclamă ea strângând nervoasă gulerul cămăşii de noapte.

El o urmări cu privirea în timp ce se urca în pat.

– Scriitorii sunt oameni mai curând ciudaţi.

Nu se ştie niciodată la ce te poţi aştepta de la ei! Mi se întâmplă să scriu toată noaptea şi să dorm în timpul zilei. Uneori este invers. Aseară am făcut pe detectivul.

– Şi? întrebă ea cu inima bătând cu putere.

– N-a dat absolut nici un rezultat. Nu ştiu nimic mai mult. În plus, am descoperit că m-am înşelat: nu sunteţi Ellen Story. Poliţia a trimis pe cineva la apartamentul pe care Ellen l-a închiriat la Monterey. Se pare că în momentul acesta se află în Europa. Ea este aceea care a închiriat maşina, dar nu dumneavoastră sunteţi Ellen Story.

Avril îl privi cu ochii mari.

Dar de ce? întrebă ea, nervoasă la gândul că a rămas din nou fără nume. Cine vă spune că nu mergeam spre aeroport în momentul când am avut accidentul?

– Sunt dezolat, dar nu sunteţi Ellen Story!

– Cum puteţi fi atât de sigur? exclamă ea gata să izbucnească în lacrimi.

– Pentru că ştiu.

– Atunci eu cine sunt? Spuneţi-mi! Vă implor...

II

– Nu pot să vă răspund, zise el fără s-o slăbească din ochi. Un lucru este sigur: nu sunteţi Ellen. Se pare că ea are părul roşcat şi ochi verzi. Or, dacă îmi amintesc bine, ochii voştri sunt la fel de albaştri ca cerul de primăvară! În plus, ea măsoară un metru optzeci, în timp ce dumneavoastră nu aveţi mai mult de un metru şaizeci... Fără nici o îndoială, nu sunteţi Ellen Story...

– Atunci, ce căutam eu oare în maşina închiriată de ea?

El o privi în tăcere, cercetând-o într-un mod ciudat.

Avril se îndreptă în pat, exasperată.

– Nu! strigă ea. N-am furat acea maşină! O, sunt sigură de asta. ŞTIU că n-am furat-o!

– Dar eu n-am spus niciodată aşa ceva! o asigură el. O asemenea idee nici nu mi-a trecut prin minte!

– Ei bine! dumneavoastră...

Ea recăzu pe pernă şi îşi întoarse privirea.

– Ce să fac acum? murmură ea, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el. Ce se va întâmpla cu mine?

Cu buzele tremurânde, lupta vitejeşte împotriva lacrimilor care-i urcau în ochi când cineva bătu la uşă: era un poliţist care confirmă informaţiile pe care Ralph tocmai i le adusese.

– Dacă am înţeles bine, concluzionă el, vom putea să vă găsim la domnul Bohannon, îndată ce avem noutăţi...

Avril îi aruncă lui Ralph o privire uimită.

– La dumneavoastră? Dar... nici măcar nu vă cunosc!

– Unde vreţi să vă duceţi? Aveţi o idee mai bună?

Ea roşi şi-i privi pe rând pe cei doi bărbaţi care schimbau priviri complice. Nu, n-avea o idee mai bună...

– Lăsaţi-ne să vorbim între patru ochi, zise Ralph. Vom rezolva asta, aveţi încredere în mine.

Poliţistul clătină din cap şi ieşi. Îndată ce dispăru, Avril se întoarse spre Ralph.

– Ce înseamnă povestea asta? De ce vreţi să mă găzduiţi?

– În felul acesta îmi mulţumiţi? Închipuiţi-vă că nici eu nu ţin în mod deosebit la compania

voastră! Dar nu se poate totuşi să fiţi lăsată sub cerul liber.

– Eu nu v-am cerut nimic! strigă ea furioasă.

Ralph o privi insistent fără să răspundă şi Avril reluă:

– De ce mă invitaţi la dumneavoastră acasă? Până acum nu v-am adus decât necazuri...

Ea îl urmărea printre genele lungi, coborâte, şi-l văzu schiţând un surâs vag.

– Asta este foarte adevărat! Dar ce vreţi, este pentru prima oară când mă găsesc amestecat într-o poveste atât de misterioasă şi asta îmi stârneşte curiozitatea... Am intenţia să descopăr cheia acestei enigme. Cine ştie? Poate că veţi fi modelul pentru eroina viitorului meu roman! concluzionă el cu o expresie nedefinită pe faţă.

Pe ea, această perspectivă nu părea s-o amuze deloc.

– Oh! Aveţi intenţia să vă folosiţi de mine pentru o viitoare carte? Aşa este?

Peste figura lui Ralph trecu o umbră... Era oare suferinţă? Ea n-ar fi putut s-o spună.

– De ce nu? Şi apoi, mă simt puţin răspunzător pentru dumneavoastră.

– N-aveţi nici o obligaţie faţă de mine, replică ea, uşurată să vadă că el nu insista.

– Bun. Îmbrăcaţi-vă, vom pleca. Hainele sunt în dulapul din perete, adăugă el ieşind. În acest

timp, eu mă voi ocupa de formalităţile de ieşire...

Rămasă singură, Avril căzu pe gânduri. Propunerea lui Ralph venea tocmai la timp, cu toate că nu aprecia peste măsură comportarea lui sigură de sine şi arogantă.

Tocmai îşi pusese lucrurile pe pat atunci când intră infirmiera cu un platou pe care se afla micul dejun.

Ademenită de mireasma cafelei, se hotărî să-şi potolească foamea mai înainte de a se îmbrăca.

Iată aşadar care era stilul ei! îşi spuse ea cercetându-şi veşmintele: o bluză albă foarte clasică, o fustă plisată de culoare închisă, ciorapi şi pantofi albaştri cu tocuri joase. Toate astea nu făceau din ea o femeie fatală!

Surâzând imaginii ei din oglinda de la baie, tresări când Ralph bătu la uşă.

El se apropie de ea, dominând-o cu statura lui înaltă şi ea se simţi mică şi vulnerabilă în faţa lui...

Fără un motiv aparent, inima începu să-i bată foarte tare. Prezenţa acestui bărbat o tulbura extrem de mult şi ideea de a merge să locuiască la el o neliniştea şi în acelaşi timp o încânta.

Ce păcat că nu ştia cine este! Cunoscuse ea oare dragostea? Se aflase în vreo seară,

sub clar de lună, în braţele unui asemenea bărbat? La gândul acesta, deveni roşie ca un bujor.

– Sunteţi gata? întrebă el pe un ton puţin cam ursuz.

Ea tresări.

– Cred că da...

Ridică privirea spre el. De fapt nu ştia foarte bine dacă dorea cu adevărat să fie la discreţia acestui bărbat, aşa atrăgător cum era. În mod vizibil, pe el această perspectivă nu părea să-l încânte.

– N-am mare lucru de pregătit. Nu mă simt deloc în largul meu fără geantă... Sunteţi sigur că nu era în maşină?

– Absolut sigur.

– Apropo, în ce stare este?

– A voastră nu are aproape nimic. A mea a avut mai mult de suferit.

– Oh! Sunt dezolată...

Îşi încruntă sprâncenele. De ce conducea oare atât de repede? Era în mod obişnuit atât de imprudentă? Incapabilă să răspundă la aceste întrebări, se hotărî să nu-şi mai chinuie inutil mintea şi să se considere fericită că găsise un acoperiş pentru a se adăposti.

În clipa când să iasă pe uşă, Ralph se întoarse.

– V-aţi uitat inelul, zise el aruncându-i-l.

Ea îl prinse înainte de a-l urma.

– Unde locuiţi? întrebă ea pentru a-şi ascunde încurcătura.

– La Big Sur. Casa mea este cam izolată. Sper că asta nu vă deranjează?

– Pe mine? Oh, nu, deloc! răspunse ea repede întorcându-şi privirea.

La drept vorbind, asta o speria puţin, deoarece nu ştia nimic despre acest bărbat în afară de ce-i spusese el.

De ce se simţea răspunzător pentru ea?

Se interesa de ea pentru că putea să-i servească drept model pentru una din eroinele sale de roman sau pentru că semăna cu soţia lui?

În mod curios, această idee îndeosebi i se păru de nesuportat. Dacă se ocupa de ea doar pentru că-i amintea de fosta lui soţie, n-avea nevoie de ospitalitatea lui!

– Domnule Bohannon, vă rog să nu vă simţiţi dator să-mi veniţi în ajutor. Nu aveţi nici o obligaţie faţă de mine. V-am provocat deja destule necazuri. Acum aş putea să mă descurc şi singură...

– Spuneţi-mi Ralph, zise el conducând-o spre parcare....Credeţi într-adevăr că aţi putea să vă descurcaţi singură? continuă el cu un aer maliţios. Aveţi destui bani la dumneavoastră?

– Ştiţi foarte bine că n-am nici un ban! murmură ea fulgerându-l cu privirea.

– Vreţi să-mi spuneţi ce aţi face dacă v-aş lăsa pur şi simplu aici? Unde v-aţi duce?

Ea strânse din dinţi şi ridică din umeri.

– Ei bine, eu.... eu... îngăimă ea.

Nu avea unde să se ducă şi nici cea mai mică idee de ce ar fi putut face dacă el o abandona tristei ei soarte.

– ...Asta nu vă priveşte!

– Asta înseamnă că nu ascultaţi de nimeni, nu-i aşa? remarcă el cu un aer amuzat. V-am pus întrebarea din simplă curiozitate, deoarece trebuie să recunosc, în locul vostru m-aş simţi la fel de pierdut! În ceea ce mă priveşte, aş putea să am grijă de dumneavoastră mult timp... cât despre a vă lăsa în stradă, nici nu se pune problema! N-aş îndrăzni să fac aşa ceva nici măcar unui câine...

– Închipuiţi-vă că nu sunt câine! ripostă ea furioasă.

O forţase să recunoască faptul că depindea în întregime de el. Îi era profund recunoscătoare că o ajuta, dar nu-i plăcea modul în care o făcea să simtă asta...

– Sunt sigură că aş fi reuşit să supravieţuiesc şi fără ajutorul vostru!

El izbucni în râs.

– Oh, dar sunt convins de asta! Nu v-am comparat niciodată cu un câine, cu toate că, la nevoie, sunteţi în stare să vă arătaţi colţii. Dovadă

replica voastră pentru un lucru atât de mărunt! exclamă el antrenând-o de-a lungul parcării.

Avril se înfurie simţindu-se atât de tulburată de prezenţa însoţitorului ei. Din punct de vedere fizic, o atrăgea la nebunie. Atingerea mâinii lui pe braţul ei o răvăşea profund. Era atât de viril! Aproape că i se tăia respiraţia. Încercă să-şi revină, să-şi regăsească stăpânirea de sine, dar reuşea cu mare greutate. Era peste puterile ei. Era subjugată.

În timp ce-l urma, se gândea la mijlocul cel mai rapid de a-şi descoperi identitatea. Dacă şi-ar publica fotografia într-un ziar? Din păcate, în felul acesta, ar putea atrage tot felul de obsedaţi...

La acest gând, clătină din cap. Nu, trebuia să aştepte acasă la Ralph ca poliţia să descopere o pistă...

El deschise portiera maşinii şi o invită să urce şi să se aşeze.

– Maşina dumneavoastră nu pare prea deteriorată, remarcă ea, impresionată de eleganţa automobilului.

– Nu cu această maşină am avut accidentul, ci cu un Porsche. Sunt destule reparaţii de făcut la el, dar nu-i prea grav. Nu mă folosesc decât foarte rar de el.

– Oh! murmură Avril.

Rămasă adâncită în gânduri câtva timp şi

doar după ce au ieşit în sfârşit din oraş începu să privească în jurul ei.

Peisajul era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Dar Avril nu recunoştea nimic. Contempla imensitatea oceanului de un albastru strălucitor, valurile care se spărgeau de ţărmul abrupt şi păsările marine care zburau de la o stâncă la alta.

De partea cealaltă a drumului, vite păşteau liniştit pe colinele acoperite cu flori sălbatice şi mărginite de arbori înalţi.

– Un dolar pentru gândurile voastre, zise Ralph surâzând.

Ea făcu o mică strâmbătură.

– Mi-e teamă că gândurile mele nu valorează atât! Îmi spuneam că peisajul este splendid, unul dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată, dar care nu-mi trezeşte nici o amintire...

– Nu încercaţi să vă amintiţi ceva. Mulţumiţi-vă să priviţi. Cred că este cel mai frumos loc din lume...

Avril clătină din cap fără să răspundă. Era pentru prima dată că-l vedea pe Ralph într-o atât de bună dispoziţie. Voia să savureze momentul...

Lunga panglică a şoselei se desfăşura înaintea lor cât vedeau cu ochii. Se îndreptau spre o regiune împădurită, Big Sur, o oază de

verdeaţă şi de linişte în mijlocul lumii civilizate.

Nu exista decât un singur drum pentru a ajunge acolo şi nu părea să fie prea frecventat.

– Ce înseamnă acest, „Big Sur"?

– Acest loc a fost botezat *El Pais Grande del Sur* (Marele ţinut de la Sud) de către călugării spanioli care au întemeiat aici o misiune. Cele două râuri care delimitează regiunea se numesc *El Rio Grande del Sur* (Marele râu de Sud) şi *El Rio Chiquito del Sur* (Micul râu de Sud). După aceea, s-a simplificat în *Big Sur* (Marele Sud) şi *Little Sur* (Micul Sud)...

– Are avantajul că este uşor de reţinut!

Ralph se opri curând înaintea unui grilaj purtând menţiunea „Proprietate privată" El apăsă pe un buton şi poarta se deschise automat, pentru a-i lăsa să treacă.

Avril îl observa cu coada ochiului pe însoţitorul ei. Avea în el ceva sălbatic, neîmblânzit, care semăna cu peisajul în care alesese să trăiască...

Se întreba dacă soţia lui încercase să-l îmblânzească şi dacă... Dar ce se întâmpla cu ea? De ce se preocupa de viaţa acestui bărbat când nu ştia nimic despre a ei?

Pretutindeni în jurul ei vegetaţia era luxuriantă. Flori sălbatice de toate felurile ţeseau un covor multicolor sub înalţii arbori de diverse esenţe: secvoia, arţari cu frunzele delicate dantelate,

leandri. Ici şi colo creşteau tufişuri portocalii de araucaria, niprale în diverse tente de roz, alb, albastru şi liliachiu... maci cu petalele gingaşe, ferigi de toate soiurile...

După ce au rulat încet câteva minute, au ajuns înaintea unei case mari, invizibilă de pe şosea. Cocoţată pe creasta unei faleze înclinate deasupra oceanului, era înconjurată de pomi uriaşi cu profiluri stranii.

Avril cercetă uimită această clădire din lemn şi piatră, construită pe trei nivele.

Cele două etaje superioare se deschideau prin balcoane largi, vitrate.

Avril aruncă o privire spre baza falezei unde valurile înspumate se spărgeau de recifuri şi se gândi că era cadrul potrivit pentru un bărbat ca Ralph Bohannon.

– Splendid! Înţeleg de ce aţi ales să trăiţi aici!

– Da, cred că n-aş putea părăsi niciodată locul acesta...

El ieşi din maşină şi-i deschise portiera.

– Bun venit la *Solitude*, regatul meu. Casa aceasta este singurul bastion al civilizaţiei pe o rază de mai mulţi kilometri. Nu m-am atins de locul acesta, a rămas aşa cum era atunci când l-am cumpărat, cu excepţia unei mici grădini de zarzavaturi... Aici domneşte încă legea junglei!

Se simţea că este foarte mândru de proprie-

tatea lui şi că orgoliul lui era întru totul justificat.

– Este minunat! Şi atât... atât de sălbatic!

– Nu vă neliniştiţi, nu veţi rămâne mult timp aici ca să aveţi timp să vă plictisiţi...

Dumnezeu ştie de ce, reflecţia lui o supără. O considera deci ca o intrusă...

– Desigur, răspunse ea, retrasă imediat în defensivă. Sunt sigură că poliţia nu va întârzia să dea de urma mea.

Ralph clătină din cap.

– Nu sunt prea multe distracţii pe aici. Nu am nici măcar televizor.

– Oh! nu mă uit niciodată la televizor, răspunse ea repede.

– Cum de ştiţi asta, având în vedere că nu vă amintiţi de trecut? o întrebă el cu un aer uşor bănuitor.

– Nu ştiu... dar sunt adânc convinsă că am spus adevărul.

El nu insistă.

– Am în serviciul meu pe Rose şi Harry Ellery. Acum sunt plecaţi la San Diego, la fiica lor... Mă veţi avea aşadar în întregime la dispoziţia voastră! adăugă el tăios.

Avril îşi simţi inima bătând mai repede.

– Văd... zise ea reprimându-şi un uşor frison.

Nu de Ralph îi era teamă, ci mai degrabă de ea însăşi. Nu ştia prea bine de ce era în

stare... iar însoţitorul ei o atrăgea extraordinar... Obrajii i se înroşiseră. El izbucni în râs.

– Fiţi liniştită! Nu am nicidecum intenţia să mă arunc asupra acestui mic corp încântător... cel puţin deocamdată! Nu ştiu nimic despre dumneavoastră şi n-aş vrea să primejduiesc o proprietate privată!

– Nu sunt proprietatea nimănui! În plus, orice aţi crede, sunt perfect capabilă să mă apăr! N-am nevoie de nimeni.

– Adevărat? Ei bine, vom vedea...

El urcă treptele peronului şi deschise uşa, făcându-i loc să treacă. Ea înaintă cu un pas grav, foarte hotărâtă să-i dovedească că nu-i era teamă de el. Era bogat, celebru, frumos ca un zeu, dar asta nu însemna că trebuie să se considere inferioară!

Abia intrase că un enorm doberman roşu se repezi la ea arătându-şi colţii.

Avril, convinsă că va sări asupra ei, scoase un ţipăt şi se refugie instinctiv în braţele lui Ralph.

El o strânse la piept câteva secunde, adâncindu-şi privirea în ochii ei.

O expresie ciudată apăru pe faţa lui şi ea crezu că o va îmbrăţişa... Ce idee absurdă! Împrejurări neprevăzute îi apropiaseră momentan, dar asta nu însemna că simţeau ceva unul pentru altul...

Oricum, ea avea deocamdată preocupări mai urgente! Era acolo acest câine care fusese cât pe ce să sară asupra ei... Se întoarse şi cercetă animalul: se culcase la picioarele stăpânului său şi-şi pusese o labă pe gheata ei ca pentru a-i atrage atenţia.

Puţin cam nelămurită, Avril se smulse din braţele lui Ralph.

– Oh! nu era decât un joc! Ştiaţi foarte bine că era în spatele uşii... Muşcă?

Ralph se aplecă şi mângâie capul câinelui.

– Satan să muşte? L-am cumpărat când avea şase luni ca să fac din el câine de pază... Dar trebuie să spun că nu păzeşte mare lucru, deocamdată. Da, muşcă. Dar numai pernele şi încălţămintea. Câteodată sfâşie câte o cuvertură, ca să-şi încerce dinţii... dar n-a muşcat niciodată vreo fiinţă umană. N-ar face rău nici măcar unei muşte. N-aveţi de ce să vă temeţi...

– Cu toate acestea, arată înspăimântător... zise Avril, mereu cu ochii în patru.

– După cum vedeţi, este un câine foarte prietenos. Toată lumea îl adoră!

Avril nu era foarte convinsă. Era sigură că ar fi putut s-o sfărâme dintr-o dată! Probabil că avea aceeaşi greutate ca şi ea... Şi apoi, din cauza lui, se pusese într-o lumină ridicolă!

– Dobermanii nu sunt cam şireţi?

Ia te uită! După câte văd, aveţi totuşi

câteva amintiri! Da, este adevărat, unii sunt. Dar nu Satan! Haideţi, veniţi să facem turul proprietăţii. După aceea, trebuie să mă duc să lucrez puţin.

Avril privi cu neîncredere câinele care se rostogolea vesel pe covor, înainte de a-l urma pe Ralph. Coborâră o scară care ducea la mezanin şi ajunseră într-o sală mare care avea în centrul ei o piscină ovală, plină cu apă de un albastru orbitor. În jurul ei, diverse amenajări: o masă de ping-pong, un teren de tenis şi tot ce trebuia pentru exerciţii fizice. Ralph îi mai arătă, de asemenea, o saună.

– Toate astea vă stau la dispoziţie la orice oră din zi şi din noapte.

– Nu am costum de baie.

– Cu atât mai bine! Nu uitaţi să mă anunţaţi când doriţi să faceţi o baie... zise el cu un surâs poznaş.

– Nici vorbă! ripostă ea supărată, fără să guste gluma.

Urcară scara împreună şi ea îl urmă în salon: grinzi enorme de lemn închis la culoare accentuau aspectul rustic al încăperii. Mobilele din lemn de palmier de India alternau ca canapele adânci şi confortabile.

– Este... splendid! murmură Avril.

– Da, iubesc această încăpere şi sunt mulţumit că vă place.

Un tablou încântător agăţat de perete îi atrase atenţia.

– Oh! Ce minunăţie!

El se întoarse pentru a vedea ce-i stârnise admiraţia.

– Este un tablou de Jeff Anderson, un artist care locuieşte la Monterey. Mi-ar plăcea să am şi alte tablouri ale lui, dar operele lui se smulg literalmente din mână...

– Înţeleg de ce se întâmplă aşa.

Au vizitat apoi celelalte încăperi ale parterului, o mare bucătărie însorită şi sufrageria luminată de ferestre uriaşe. Dormitoarele se aflau la etaj.

Mai ales unul din ele reţinu atenţia lui Avril. Într-o armonie de tonuri pastelate, avea un plafon vitrat în formă de boltă. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

– Puteţi să vă instalaţi aici, dacă doriţi, zise Ralph remarcându-i uimirea.

După aceea, se îndreptară spre cealaltă aripă a clădirii, unde se găseau biblioteca şi camera lui de lucru. Pereţii biroului erau acoperiţi în întregime de cărţi, de la podea până la tavan.

La mijloc tronau două mese mari, din lemn masiv pe fiecare aflându-se câte o maşină de scris şi teancuri de hârtie.

O fereastră uriaşă oferea vedere spre ocean.

– Ce măreţie! Ce vedere extraordinară!

– Este adevărat, recunoscu Ralph. Îmi place să lucrez într-un cadru agreabil. Se întâmplă să zăresc cu binoclul balene şi morse... Şi apoi, de aici pot să-i văd pe Harry şi Rose lucrând în grădina de zarzavaturi... Bun, am de lucru, declară el pe neaşteptate şi o împinse afară.

– Şi aici ce este? întrebă ea trecând prin faţa unei uşi închise.

– O debara fără nici o importanţă, răspunse el tăios. Nu-i nevoie să vizitaţi totul de sus până jos!

– Oh, nu, desigur, răspunse ea repede.

Atitudinea lui ciudată îi trezi imediat curiozitatea. De ce reacţionase atât de nestăpânit? Ce se găsea oare atât de deosebit în debaraua aceea?

Îndată ce au coborât la parter, Ralph îi spuse:

– Mâine vom merge la Monterey pentru a cumpăra ceva de îmbrăcat. Până atunci, am să vă împrumut câteva lucruri de îmbrăcăminte. Ce-ar fi ca între timp să pregătiţi nişte cafea?

Avril se îndreptă ascultătoare spre bucătărie. O să-i ofere oare veşminte care au aparţinut soţiei lui? Fără să ştie de ce, ideea i se păru extrem de neplăcută!

Când scoase cafeaua din dulapul din perete, Ralph reveni cu un pieptene, o periuţă de dinţi, un capot imens şi un tricou mult prea mare pentru ea.

– Poftim!

O să arate caraghios îmbrăcată cu lucrurile astea! În fine, putea oricum să folosească tricoul drept cămaşă de noapte!

– Mulţumesc...

Gestul lui o impresionă mult, chiar dacă fusese făcut fără prea multă bunăvoinţă.

Ralph umplu două ceşti cu cafea fierbinte.

– Bun, mă duc să lucrez, zise el luându-şi cafeaua cu el.

Avril clătină din cap. Şi ea ce-ar putea face oare în acest timp?

După plecarea lui, ea urcă în camera ei şi merse drept la fereastră.

Priveliştea mării şi a colinelor înconjurătoare era superbă. Luă un scaun şi se abandonă contemplării peisajului, degustându-şi în acelaşi timp cafeaua.

Puţin mai departe, spre stânga, desluşi o clădire destul de lungă şi scundă; era vorba poate de un grajd?

Terminându-şi cafeaua, se postă în picioare înaintea oglinzii şi scoase imediat bandajul pentru a vedea cum arată...

Avea o vânătaie destul de impresionantă şi trei puncte de sutură la baza părului.

În ansamblu, nu era nimic înfiorător, dacă nu i-ar fi tăiat o şuviţă groasă de păr de deasupra frunţii.

După ce privi îndelung cu un aer gânditor, căută nişte foarfece pentru a egaliza puţin tăietura.

Căută mai întâi în baie. Negăsind nimic, îşi continuă căutările în celelalte camere. Unele dintre ele erau în mod vizibil ale lui Ralph şi ea se grăbi să închidă uşile, temându-se ca el să n-o acuze că-şi vâră nasul în intimitatea lui.

Nu găsi nicăieri o pereche de foarfece. Se gândi să bată la uşa biroului său, dar va fi desigur furios că-l deranjează... reveni şi ajunse înaintea misterioasei uşi. O debara! Nu era oare locul ideal unde să găsească o pereche de foarfece? În definitiv, el nu-i interzisese să intre în această încăpere!

Apăsă pe clanţă cu inima strânsă. După modul în care îi răspunsese, ghicise că el nu ţinea ca ea să intre acolo.

Se strecură în încăpere fără să facă zgomot şi făcu ochii mari: se găsea în camera soţiei lui Ralph.

Era un adevărat paradis! Păpuşi încântătoare erau plasate peste tot pe fotolii şi pe divan.

Pe masă, printre partituri deschise, zăcea un flaut.

Într-un colţ, o mică bibliotecă era plină cu cărţi de poezie...

Peste tot se găseau fotografii ale lui Ralph

şi ale Marissei. Plină de teamă, se apropie ca să le privească mai de aproape.

Marissa era scundă şi brunetă, ca şi ea, şi-i semăna puţin. Dar părea mult mai rafinată...

Avril se aplecă pentru a cerceta o fotografie în care Marissa râdea în hohote în braţele lui Ralph, când un zgomot pe care-l auzi în spatele ei o făcu să tresară violent. Nu putea fi decât Ralph!

Cum nu avea curajul să dea cu ochii de el, rămase nemişcată, fără să se întoarcă, în faţa fotografiei celor doi îndrăgostiţi.

Era cât pe ce să strige simţind cum degetele lui îi strângeau cu putere braţul. O obligă să se întoarcă atât de brutal încât fu gata să-şi piardă echilibrul.

– Cu ce drept vă aflaţi aici? urlă el fulgerând-o cu privirea. De ce vă amestecaţi în treburile altora?

Ea se eliberă şi se trase înapoi, speriată puţin de vehemenţa mâniei lui.

– Eu... eu nu mă amestecam! Căutam nişte foarfeci... murmură ea fricţionându-şi braţul.

Apoi îşi redresă capul. În fond, nu făcuse nimic rău!

– Aici nu există foarfece! Ieşiţi imediat! Şi să nu mai puneţi niciodată piciorul în această încăpere!

Avril făcu un efort supraomenesc ca să-şi

stăpânească lacrimile. Pentru nimic în lume n-ar fi plâns în faţa lui!

– Nu m-am atins de capela voastră mortuară, dacă asta vă frământă! îi aruncă ea cu asprime. Nu trebuie să vă osteniţi pentru a mă jigni ca şi cum aş fi comis un sacrilegiu faţă de soţia dumneavoastră. Pe cuvântul meu, sunteţi complet nebun!

– Vă interzic să vorbiţi despre soţia mea! Ieşiţi de aici!

O prinse din nou de braţ şi o trase spre uşă.

– Ies! dar daţi-mi drumul!

Fără să mai acorde nici cea mai mică atenţie protestelor ei, o scoase afară şi trânti uşa.

Avril scăpă din strânsoarea lui şi se precipită pe scară, fără să arunce nici măcar o privire în urma ei. Ajunsă jos, se refugie în bucătărie.

Oh! Ce monstru! Cum îl mai detesta! Îl detesta văzând un asemenea cult pentru soţia lui, îl detesta pentru că o tratase în felul acesta...

Dacă mariajul fusese atât de nefericit, de ce păstra camera soţiei sale în starea în care o lăsase? Şi de ce reacţia lui la intruziunea ei fusese atât de violentă? Însemna asta oare că încă o mai iubea pe Marissa? Sau se simţea vinovat de moartea ei?

Se îndreptă spre salon unde se prăvăli într-un fotoliu, cu privirile pierdute în gol.

Era geloasă, geloasă pe o moartă. Această descoperire o răvăşi.

Pentru ce îi acorda atâta importanţă lui Ralph? Măcar dacă ar şti cine era ea! Ar fi putut fugi, lăsându-l fără remuşcări să se plictisească singur cu amintirile lui.

Da la ce bun să viseze? Era imposibil: nu avea unde să se ducă!

III

Avril era adâncită în gândurile ei când intră Ralph, cu o pereche de foarfeci în mână.

– Poftim! Data viitoare, când veţi avea nevoie de ceva, veniţi mai bine să-mi cereţi mie.

– Era cât pe ce să bat la uşa dumneavoastră, dar n-am îndrăznit. M-am gândit că nu v-ar plăcea să fiţi deranjat...

– Foarte adevărat! ripostă el cu asprime înainte de a-i întoarce spatele şi a dispărea.

Nici măcar nu se scuzase! Ce bădăran! Bombănind împotriva gazdei sale, luă foarfecele şi urcă din nou la baie.

Ajunsă aici, se postă în faţa oglinzii şi se porni să-şi egaleze bretonul... Nu prea înzestrată pentru meseria de coafeză, cu cât tăia, cu atât efectul era mai dezastruos.

– Oh! la naiba! bombăni ea, continuând să taie la întâmplare.

Ajunse până la urmă la ceva cât de cât

prezentabil, dar pentru asta a fost nevoie să scurteze părul în spate şi în părţi.

Când în fine lăsă foarfecile deoparte, îşi cercetă îngrozită opera: avea aerul unui băieţoi cu bretonul ca o perie şi cu uriaşii ei ochi albaştri... La urma-urmei, nu-i stătea prea rău.

Îndeplinindu-şi această sarcină esenţială, coborî la bucătărie pentru a pregăti masa de prânz.

Frigiderul şi dulapul erau pline cu provizii. Neţinând seama decât de îndrăzneala ei, Avril se hotărî să-şi pună la încercare talentele culinare. Prima idee care i-a venit în minte a fost să pregătească mâncare mexicană. De ce mexicană? Încă o enigmă de lămurit!

Începu imediat să prepare pilaf iute. Încrezătoare în instinctul ei, prepară un sos piperat, puse carnea să fiarbă înăbuşit şi orezul la fiert.

Când totul a fost gata, aranjă pe o tavă o farfurie în care puse carnea, orezul şi fasolea verde. Adăugă puţină salată verde şi un pahar de ceai rece.

Incapabilă să reziste dorinţei de a-şi gusta opera, linse lingura care rămăsese în cratiţă. Era delicios.

Luă triumfătoare tava şi urcă scara cu băgare de seamă. Marcată de incidentul din camera Marissei, era foarte mândră că-şi descoperise cel puţin un talent.

Ajungând înaintea uşii biroului, aşteptă ca zgomotul maşinii de scris să se oprească înainte de a bate.

– Ce mai e? răcni Ralph.

Avril întredeschise uşa şi-şi vârî capul înăuntru, hotărâtă să-şi păstreze buna dispoziţie, trecând peste această primire rece.

– Am pregătit prânzul... Vă este foame?

El ridică privirea... şi izbucni într-un râs răsunător.

– Ce este atât de nostim? întrebă ea deschizând larg uşa.

– Ce aţi făcut cu părul? întrebă el surâzând amuzat.

Tinând în continuare tava cu o mână, îşi pipăi nervoasă buclele negre.

– De ce?

– Oh, nimic! zise el cu o privire veselă. Cu acest breton zbârlit arătaţi ca un băieţoi!

Ea îşi ridică bărbia cu un aer provocator.

– Se zbârlise în toate părţile din cauza punctelor de sutură, aşa că trebuia să fac ceva. Dacă nu vă place, nimeni nu vă obligă să mă priviţi!

– Haideţi, nu e cazul să vă supăraţi, Avril... Să vedem dacă gătiţi bine.

Dar ea îşi pierduse toată buna dispoziţie. Punând cu brutalitate tava pe prima masă care-i ieşi în cale, îi întoarse spatele şi ieşi în fugă. I

se păru că-l aude pufnind în râs în spatele ei şi asta o enervă.

Ajunsă în bucătărie, îşi înghiţi neatentă mâncarea. Observaţia lui Ralph îi tăiase pofta de mâncare.

Spălă vasele cu mâna, deşi exista o maşină de spălat vase, fericită să-şi verse mânia pe cratiţi.

Când se găsi în sfârşit în camera ei, îşi jură solemn să-l părăsească cât mai repede posibil pe bărbatul acesta care o scotea din sărite. Cu cât mai repede va afla cine este, cu atât va fi mai bine. Nu se poate să nu existe o cale care să-i permită revenirea memoriei!

Se instală într-un fotoliu în faţa ferestrei, încercând să-şi rememoreze chipul bărbatului blond pe care-l văzuse în vis. Trecu apoi în revistă nume de oraşe, de oameni... dar fără nici un rezultat. În mintea ei era un întuneric profund. Până la urmă, se întinse suspinând pe pat.

Puţin mai târziu, auzi o bătaie la uşă. Era desigur Ralph, dar cum era încă pornită împotriva lui, se hotărî să simuleze că doarme.

– Avril! strigă el.

Neprimind nici un răspuns, deschise uşa.

– Iertare! Nu ştiam că vreţi să vă odihniţi... credeam că faceţi nazuri.

– Nu fac nazuri! răspunse ea pe un ton îmbufnat, aruncându-i o privire furioasă. De altfel,

sunt sigură că chiar dacă ştiaţi că dorm, nu v-aţi fi jenat, să mă treziţi!

El o cercetă câteva secunde fără să spună nimic, apoi se apropie de pat.

– V-aţi supărat din cauza a ceea ce am spus despre părul vostru...

– Nicidecum! Eu consider că-mi stă foarte bine, asta e tot ce contează. Nu-mi pasă de ce aţi putea crede despre asta.

– Aşa deci? murmură el aşezându-se pe marginea patului.

Avril se îndepărtă şi-i întoarse cu hotărâre spatele.

El întinse mâna şi începu să se joace cu buclele ei negre...

Avril simţi imediat cum i se accelerează bătăile inimii. Ar fi vrut să-l repeadă cu brutalitate, dar degetele lui în părul ei îi trezeau tot felul de senzaţii plăcute... Senzaţii care o făceau să se simtă slabă şi vulnerabilă.

O obligă să se întoarcă şi, încet, îi mângâie cu vârful degetelor conturul buzelor. Înainte ca ea să înţeleagă ce i se întâmplă, el se aplecă şi-şi apăsă gura peste a ei.

Avril vru să se zbată, să se desprindă, dar el o strânse şi mai tare lângă corpul lui musculos şi buzele lui fierbinţi îi învinseră curând rezistenţa... Îi cuprinse ea singură gâtul cu braţele.

El se întinse în pat, lângă ea şi începu să-i mângâie spatele. Ea fremătă de plăcere.

Ralph îi abandonă buzele pentru a-i depune sărutări fierbinţi pe gâtul gol, care o făcură să simtă o dorinţă arzătoare. Buzele lui coborau din ce în ce mai jos. Îi deschise cu o mână versată nasturii bluzei în timp ce buzele îşi continuau lenta lor explorare...

O adevărată spaimă puse stăpânire pe Avril. Trebuia neapărat să-l oprească, oricât de mare era focul care o devora şi pe ea...

– Ralph... murmură ea.

Dar protestul ei semăna mai degrabă cu o invitaţie decât cu altceva!

– Ralph, repetă ea cu ceva mai multă convingere.

Chiar atunci auzi un zgomot în culoar şi se îndepărtă repede.

– Domnule Bohannon! Sunteţi acolo? strigă o voce feminină.

– Oh, la naiba! bombăni Ralph ridicându-se în mare grabă. Aranjaţi-vă ţinuta! îi comandă el învăluind-o într-o privire arzătoare.

Îi acordă câteva secunde ca să-şi revină şi apoi se îndreptă spre uşă.

– Sunt aici, Rose!

O femeie scundă, cu părul cărunt şi foarte scurt, apăru în uşă. Zărind-o pe Avril, făcu ochii mari.

– Am venit să vă anunţ că ne-am întors mai curând decât prevăzusem, zise ea pipăindu-şi colierul de la gât cu un aer încurcat. Cum nu eraţi în birou şi cum automobilul Porsche nu este în garaj, am crezut că eraţi plecat...

În timp ce vorbea, n-o slăbea din ochi pe Avril.

– Rose, avem o invitată. Avril, veniţi aici!

Iritată de acest ton autoritar, Avril înaintă încet, prefăcându-se că-şi netezeşte cutele fustei.

– Rose, iat-o pe oaspetele nostru, Avril. A avut n accident şi îşi va petrece convalescenţa la noi...

Rose o examină pe tânăra femeie cu un aer bănuitor. Arăta foarte bine pentru o convalescentă!

– Bine, domnule. Luaţi masa acasă, în seara asta?

– Da.

– Perfect. Mă duc să mă ocup de asta, zise ea ieşind din cameră.

Avril o urmări cu privirea. Nu îndrăznea să-l privească pe Ralph, jenată că cedase atât de uşor. El se gândea fără îndoială că l-ar fi lăsat să meargă atât de departe cât ar fi dorit...

La ideea asta, obrajii i se înroşiră. Să cadă în felul acesta în braţele unui bărbat pe care nu-l cunoştea decât de două zile!

– Vom continua această... mică discuţie puţin mai târziu, murmură Ralph.

Îşi ridică privirea spre el.

– Am impresia că am descoperit adineaori o latură deosebit de interesantă a personalităţii dumneavoastră.

Ea deschise gura să protesteze, dar n-ar fi folosit la nimic. Ce putea răspunde la o asemenea remarcă?

El ieşi din cameră, dar înainte de a închide uşa cu totul, adăugă:

– Apropo, mulţumesc! Sunteţi foarte dotată!... pentru bucătărie...

– Duceţi-vă la dracu! strigă ea.

Se prăbuşi pe un scaun. Dacă ar putea măcar să-şi amintească de viaţa ei trecută! Cine era? Avea oare un soţ care o aştepta undeva? În pofida inelului, nu reuşea să creadă că este căsătorită... Şi cu toate acestea, lucrul era foarte posibil.

La acest gând, comportarea ei recentă o îngrozi şi mai mult. Se simţise atât de bine în braţele lui Ralph! Aruncă o privire patului în care fuseseră întinşi împreună doar cu câteva minute mai înainte... Ralph o scotea din minţi. Îl dorea cu patimă.

Avril ieşi din cameră şi coborî la parter. Se îndreptă spre salon când se ciocni de un bărbat în vârstă, care o privea cu bunăvoinţă. Tresări:

ochii lui negri declanşară ceva în adâncul memoriei ei.

Îşi reţinu răsuflarea, aşteptând ca amintirea să prindă formă...

– S-a întâmplat ceva, domnişoară? întrebă bărbatul.

Tonul vocii lui rupse farmecul. Amintirea se risipi.

– Domnişoară? repetă el.

Avril îşi trecu nervoasă mâna prin păr.

– Nu, nimic... răspunse ea străduindu-se să zâmbească. Dumneavoastră sunteţi Harry, nu-i aşa?

– Da... iar dumneavoastră trebuie să fiţi faimoasa invitată despre care mi-a vorbit domnul. Nu credeţi că ar fi bine să vă odihniţi? După câte am înţeles, aţi avut un accident...

Ea îşi duse mâna la frunte.

– De fapt, eu... eu am ciocnit maşina lui Ralph şi m-am lovit la cap...

În ochii bătrânului era ceva care-i provoca un sentiment ciudat... ca o nevoie de a fi apărată, răsfăţată... N-avea oare undeva un tată cu ochi asemănători cu ai acestui bărbat?

Dându-şi seama că-l privea cu insistenţă, ea murmură:

– Ca să fiu sinceră, eu... mi-am pierdut memoria. Nu-mi amintesc nimic!

El clătină din cap compătimitor.

– Nu trebuie să vă necăjiţi. Sunt lucruri care se întâmplă. O să treacă...

Aceste mărturii de simpatie o făcură să-i urce lacrimi în ochi şi Harry ridică din umeri, încurcat s-o vadă atât de emoţionată.

– Haideţi, liniştiţi-vă! Cred că ar fi mai bine să-l caut pe domnul Bohannon...

– Nu! Nu, vă rog... Nu este nevoie!

– Nu? Bine, atunci ce aţi spune de o ceaşcă de cafea proaspătă? Rose tocmai o pregăteşte. Vreţi să vă aduc?

– Oh! Mulţumesc, dar pot să merg eu însămi după ea, zise ea zâmbind.

Intrând în bucătărie, se simţi puţin intimidată de privirea pătrunzătoare a Rosei, care o măsură din cap până-n picioare înainte de a o întreba:

– Aveţi nevoie de ceva, domnişoară?

– Harry mi-a spus că aţi pregătit cafea... Aş putea primi şi eu o ceaşcă?

– Desigur! răspunse Rose întinzând mâna spre dulap.

– Oh! Pot să mă servesc singură, zise repede tânăra fată. Şi apoi, vă rog, spuneţi-mi Avril...

– Ar trebui poate să vă spun mai bine pe numele de familie...

Avril pufni.

– Problema este că nu am aşa ceva! Înţelegeţi,

sufăr de amnezie... Avril este numele pe care mi l-a dat doctorul, deocamdată. Asta-i tot!

Rose o privi uluită.

– Sfântă Fecioară! Biata micuţă! Cum s-a întâmplat aşa ceva?

Avril îi povesti despre accident şi fu impresionată de simpatia pe care o manifestă guvernanta.

– Nu vă frământaţi! Domnul Bohannon va lămuri toate astea. Să ştiţi că este foarte inteligent. El vă va ajuta să vă recăpătaţi memoria, la fel de sigur cum v-o spun! Atunci aţi putea pleca pentru a vă relua viaţa normală...

Aceste cuvinte îi îngheţară inima. Plecând, însemna să-l părăsească pe Ralph... pentru a se întoarce la soţul ei, poate? Nu, nici măcar nu voia să se gândească la asta!

– Dacă-i aşa, înseamnă că nu aveţi nimic altceva în afară de hainele cu care sunteţi îmbrăcată, zise Rose frecându-şi bărbia cu un gest gânditor. Lăsaţi-mă să mă gândesc. Suntem amândouă cam de aceeaşi talie. Veniţi cu mine, vreau să văd ce pot să vă găsesc...

– Dar... aveţi de pregătit cina, rosti Avril, care nu voia cu nici un preţ să-i producă necazuri.

– Oh! Domnul Bohannon este ocupat acum să scrie. Nu va ieşi din biroul său decât atunci când mă voi duce să-l anunţ. Să ştiţi că se

întâmplă să uite cu totul de ora mesei! Nu este deloc pretenţios! El nu este ca doamna...

Se întrerupse brusc.

– Pot să-i servesc cina la orice oră, lui îi este complet indiferent!

Avril o urmă puţin cam intrigată. Doamna Bohannon fusese oare o persoană greu de mulţumit, la fel de capricioasă cum apărea în fotografii? În sinea ei, Avril dorea să fi fost aşa.

– Ce fel de femeie era? nu se putu împiedica Avril să întrebe.

– Cine? întrebă Rose urcând înaintea ei scara.

– Marissa Bohannon...

– Domnului Bohannon nu-i place să se vorbească despre ea, şuşoti Rose. E cuprins de o furie oarbă când aude pronunţându-i-se numele şi, când este furios, este în stare de orice! Aş vrea să vă dau un sfat: nu vă mai gândiţi la doamna Bohannon...

Puţin decepţionată, Avril suspină adânc. I-ar fi făcut mare plăcere să nu se mai gândească la Marissa Bohannon, dar presimţea că această femeie era pe punctul de ocupa un loc important în viaţa ei şi avea nevoie să ştie cât mai mult despre subiectul acesta...

Rose deschise un dulap şi scoase de acolo mai multe veşminte.

– Ţineţi! rosti ea mulţumită. Sunt sigură că

acest capot trebuie să vi se potrivească. E frumos, nu-i aşa?

Avril atinse ţesătura lucioasă de un verde închis, garnisită cu flori încântătoare de culoare mai deschisă.

– Este splendid! Dar nu aveţi mai curând îmbrăcăminte veche, pe care n-o mai folosiţi? Nu vreau să vă lipsesc de cele mai frumoase haine...

Rose mai scoase câteva rochii, unele mai frumoase decât altele.

– Oh! Am dulapurile pline cu ele. Harry şi cu mine, nu ieşim ca să zicem aşa niciodată, în afară de situaţiile când mergem s-o vedem pe fiica noastră Nora sau la cinema din când în când. N-am niciodată ocazia să port toate aceste rochii!... Ţineţi! adăugă ea întinzându-i un pantalon albastru. Cred că veţi avea ioc în el.

Înainte de a se întoarce în camera ei, Avril îi mulţumi călduros guvernantei pentru generozitatea ei.

În mare, tot ce-i împrumutase Rose i se potrivea. Capotul, mai ales, era încântător.

Îl îmbrăcă şi coborî la bucătărie ca s-o ajute pe Rose la pregătirea cinei.

– Oh, nu! Sunteţi o invitată. Nici nu se pune problema să puneţi mâna!

– Dar vreau să vă ajut, bineînţeles dacă nu

vă deranjez. Am nevoie să mă ocup de ceva!

Un proverb îi trecu prin minte: „Prea multe ajutoare strică sosul".

În mintea ei era un amalgam bizar de frânturi de fraze, resturi de proverbe, bucăţi de cântece, chipuri fără nume...

– Oh, nu, nicidecum! Dar dacă vreodată domnul Bohannon va protesta, îi veţi spune că dumneavoastră aţi fost aceea care a insistat.

Avril surâse. Era sigură că lui Ralph nu-i păsa nici cât negru sub unghie de acţiunile şi gesturile ei! Şi avea de gând să facă în aşa fel încât să nu se afle în calea lui...

– Este un stăpân dificil?

Rose îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Avril nu se lăsă impresionată: ştia că sub aparenţa ei puţin cam ursuză, Rose ascundea o inimă de aur.

– Anul acesta a fost mai curând coleric. Nu ştii niciodată ce-i poate trece prin cap... Este puţin cam deprimat...

– S-a făcut un an de când a murit Marissa?

– Da, aproape un an.

Deodată, Rose îşi plecă fruntea, prefăcându-se absorbită de curăţarea unor cartofi. Tocmai intrase Ralph.

– Nu mă aşteptam să terminaţi atât de curând, domnule! zise repede Rose.

Ralph îşi înfundă mâinile în buzunare şi se

postă înaintea celor două femei. Avril fu surprinsă încă o dată de frumuseţea lui...

– A fost totul bine la fiica voastră, Rose?

În timp ce vorbea, o cerceta pe Avril din cap până-n picioare. Îşi reţinu răsuflarea, aşteptându-se la un comentariu asupra capotului, dar el nu zise nimic.

– Oh, foarte bine! A obţinut de curând un post de oceanograf. Şi-a trecut strălucit toate examenele! Vă asigur că Harry şi cu mine suntem foarte mândri.

– Aveţi toate motivele să fiţi, răspunse Ralph, fără să înceteze s-o privească insistent pe Avril.

S-ar putea spune că-i era necaz că este atât de frumoasă.

Tulburată, Avril roşi ca un bujor şi-şi plecă ochii. De ce nu pleca de acolo? Ştia foarte bine că privirea lui o făcea să se simtă prost. O făcea intenţionat, desigur. Dacă el credea că-şi dăduse osteneala ca să-i placă, ei bine... ei bine, avea dreptate. De când îl întâlnise, ea nu se gândise decât la asta...

Oh! De ce o luase pe drumul acela? Acum răul era făcut şi nu se mai putea schimba nimic.

– Peste cât timp vom putea cina?

– Cam într-o oră, răspunse Rose. Noi am adus homari... Am făcut bine?

– Perfect! În cazul acesta, urc să mai lucrez puţin.

După plecarea lui, Rose se întoarse spre Avril.

– Ca să vedeţi! El nu vine niciodată în bucătărie! Numai prezenţa voastră l-a adus aici.

Avril, care nu ştia prea bine ce intenţii avea Ralph în privinţa ei, se mulţumi să ridice din meri.

– Dacă vreţi, puteţi să vă ocupaţi de salată, îi sugeră Rose.

Fericită să-şi poată schimba gândurile, Avril se puse imediat la treabă.

Cina a fost servită în sufrageria cea mare. Puţin intimidată, Avril se aşeză în faţa lui Ralph.

– Vin? o întrebă gazda.

– D... da, cred că da, zise ea întinzând paharul.

El o servi cu generozitate. Avril gustă din el cu prudenţă... Era delicios! Prinzând curaj, luă mai multe înghiţituri una după alta. Ralph o observa amuzat.

– Bun, daţi-i drumul! Serviţi-vă.

Avril se execută. Cartofii gratinaţi erau deosebit de gustoşi; cât despre homari, erau un adevărat deliciu!

Mâncară în tăcere. Oricât îşi chinuia mintea, nu găsea ce să spună ca să susţină conversaţia. Cât despre Ralph, nu părea deloc să-şi dea osteneala.

După cină, el îi propuse să facă un tur pe afară pentru a admira stelele.

Puţin surprinsă, ea acceptă. Îndată ce au ajuns în grădină, el vru s-o îmbrăţişeze, dar ea se îndepărtă repede.

– Credeam că vreţi să admiraţi stelele!

– Puţin îmi pasă de stele! Şi vouă, la fel, de altfel! replică el cu o voce răguşită, strângând-o lângă el... Ştiţi perfect ce vreau...

Aşadar, el îşi închipuia că-i va ceda! Lucrul cel mai rău era că el se gândea că poate că ea nu aştepta decât asta!

– O secundă, domnule Bohannon! zise ea cu tonul cel mai tăios de care era în stare. Mi-e teamă să nu vă faceţi visuri...

Căută să scape din îmbrăţişare.

– Adevărat? Atitudinea voastră dinainte n-avea nimic echivoc. Haideţi, încetaţi să mai faceţi pe cocheta!

– Dar nu fac pe cocheta! protestă ea indignată. Ştiu bine că voi credeţi că... că...

– Da, într-adevăr! ripostă el cu brutalitate. Eu vă doresc şi voi mă doriţi! Atunci la ce bun toată această comedie? Aţi aruncat momeala şi peştele a căzut în plasă.

Ea se dădu înapoi şi-i arse o palmă zdravănă.

– Nu-i adevărat! Sunteţi un bădăran!

Înainte ca el să aibă timp să reacţioneze, ea se repezi în casă şi urcă în viteză scara. Poate că adineaori îşi pierduse capul, dar n-o să se

lase tratată în felul acesta din cauza unui moment de slăbiciune! La capătul puterilor, închise uşa de la camera ei şi se rezemă de ea.

Oare ce fel de femeie era ea oare? Îşi trecu mâna tremurătoare peste obrajii în flăcări.

Ralph avea dreptate. Îl dorea. Dorea la nebunie să facă dragoste cu el...

IV

Avril se trezi tresărind şi deschise ochii. Se întreba ce putuse s-o trezească din somn când auzi un râcâit la uşă... Satan! Puţin după aceea, pe culoar răsună vocea lui Ralph:

– Satan! Culcat!

Câinele se potoli imediat. Ralph bătu uşor la uşă.

– Avril? V-aţi trezit?

– Da! răspunse ea ridicând învelitoarea până la bărbie.

Dumnezeule! Probabil că arăta ca o sperietoare cu părul zburlit în toate părţile. Fără să mai pună la socoteală faptul că se simţea puţin caraghioasă în tricoul pe care i-l împrumutase el...

Îşi aminti brusc ce se petrecuse în ajun între ei. În mod sigur nu va scăpa ocazia să facă aluzie la asta!

La acest gând, se înarmă cu curaj, hotărâtă să-i ţină piept, orice s-ar fi întâmplat...

Ralph deschise uşa şi intră în cameră.

– Micul dejun este gata. Vreţi să coborâţi?

– Cât este ceasul?

– Aproape opt...

– Mă scol imediat!

– În dimineaţa asta vă iau cu mine să facem cumpărături în oraş! declară el. După-amiază nu vom avea timp pentru aşa ceva deoarece sunt invitat la un cocteil la familia Anderson... Nu-mi place genul ăsta de festivităţi, dar nu mă pot sustrage de fiecare dată...

– O recepţie la pictor? Dar va trebui să merg la coafor, răspunse ea trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

El o măsură cu răceală.

– Cine v-a spus că veţi merge cu mine?

Un val de sânge îmbujoră faţa lui Avril.

– Ei bine, eu... aţi spus că mă luaţi să facem cumpărături în oraş şi apoi aţi vorbit despre această serată... De aici am tras concluzia... Oh! N-are nici o importanţă! Oricum, nu vreau deloc să merg acolo!

El o examină cu un aer ciudat.

– Veţi merge cu mine!

– Nu! ripostă ea ridicând bărbia. Pentru nimic în lume nu vă voi însoţi!

De vreme ce nu avusese intenţia s-o ia cu el, ar fi preferat mai curând să moară decât să meargă la serata aceea!

– Nu vă mai copilăriţi. Veţi merge şi cu asta am pus punct! Vom trece să-l vedem pe doctorul Dickerson, trebuie să arunce o privire rănii voastre. După aceea, vom merge să alegem câteva veşminte...

Avril răspunse în silă:

– Rose mi-a împrumutat nişte rochii. Nu e nevoie să mă luaţi să facem cumpărături... Vă deranjez şi aşa destul!

– Ridicaţi-vă şi îmbrăcaţi-vă! Trebuie de asemenea să vă găsim ceva pentru serată... Sunteţi exasperantă cu spiritul vostru de contradicţie. Îl plâng pe soţul vostru. Probabil că-l înnebuniţi de cap, bietul de el!

– Nu! exclamă ea. El nu...

Avu brusc viziunea unui bărbat blond mânios... viziunea se risipi aproape imediat.

– Nu, ce? întrebă Ralph încreţindu-şi ochii. V-aţi amintit de soţul vostru? Asta e?

– Nu! De altfel, cred că nu sunt căsătorită.

Dintr-un motiv imposibil de explicat, era sigură că nu este căsătorită. Dar atunci cine era acel bărbat blond a cărui figură o obseda?

– În cazul acesta, a cui este verigheta?

– Nu ştiu nimic despre asta! îi replică ea pe un ton aspru. Închipuiţi-vă că, dacă ştiam, nu mă aflam aici! Poate credeţi că mă amuză să locuiesc aici, să fiu expusă tot timpul răutăţilor voastre, sarcasmelor şi insultelor voastre...

– Bine, bine! De acord! zise el puţin mai amabil. Dar ce vreţi, situaţia asta este atât de înşelătoare!

– Oh, da! Nici nu vă puteţi imagina în ce măsură! exclamă ea. Viaţa voastră nu s-a schimbat. Voi nu v-aţi pierdut memoria! Nu sunteţi, ca mine, la discreţia cuiva care v-a adăpostit fără tragere de inimă...

El îşi înfundă mâinile în buzunare şi o privi cu un aer abătut.

– Să nu crezi asta, Avril... Numai că sunt atâtea lucruri care intră în joc.... Oh! la dracu cu toate astea! Îmbracă-te şi coboară la micul dejun! Aş vrea să plecăm cât mai curând posibil...

– Nu vreau să vă bateţi capul pentru mine, mai ales că nu ţin să mă luaţi la serata aceea...

El îşi încruntă sprâncenele.

– Dacă te rog să vii, micul vostru amor-propriu va fi satisfăcut?

Ea îşi muşcă buzele. Amorul ei propriu nu era nicidecum satisfăcut, dar dorea foarte mult să-l însoţească...

– Nu, dar accept totuşi invitaţia voastră...

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi binevoit să acceptaţi, zise el îndreptându-se spre uşă.

– Ralph! Să ştii că nu este nevoie să-mi cumpăraţi haine. Pot foarte bine să port una

din rochiile pe care mi le-a împrumutat Rose, de exemplu aceasta. Este frumoasă, nu-i aşa?

El îi aruncă o privire peste umăr.

– Ce urmăreşti? Ai nevoie de complimente?

– Oh! ieşi afară! Oricum, în ochii mei, complimentele voastre n-au nici o valoare!

El izbucni în râs.

– Oricum ar fi, ţin să-ţi aleg o rochie.

– Sunt în stare să-mi aleg singură rochiile! Pe deasupra, am deja destule datorii faţă de voi...

– De vreme ce eu v-o propun! exclamă el puţin exasperat.

– Dar nu voi putea să mă achit... murmură ea, umilită să se simtă atât de dependentă.

– Bateţi la maşină?

– Nu ştiu. Presupun că da. Majoritatea femeilor ştiu să bată, nu?

– Perfect. Aşa veţi lucra puţin pentru a vă plăti hainele şi pensiunea. De obicei îmi dactilografiez eu însumi manuscrisele, dar aţi putea să-mi fiţi de mare ajutor. În ultimele două zile am rămas puţin în urmă.

– Oh!... Şi asta din vina mea, desigur?

– Întocmai, lansă el ieşind.

Ce bădăran!

Făcu un duş în baia luxoasă de la capătul culoarului, uimită de splendida vedere pe care imensele ferestre cu geamurile aburite o lăsau să se zărească.

Înconjurată de toate aceste plante verzi, avea impresia că se afla în mijlocul naturii!

Avril contemplă câtva timp colinele şi, jos, valurile înspumate care se spărgeau de ţărmul zdrenţuit.

După ce rămase mult timp sub duş, se şterse şi se pieptănă, încercând să pună puţină ordine în părul ei rebel.

Revenită în cameră, îmbrăcă pantalonii împrumutaţi de la Rose. Erau puţin cam strâmţi, dar îi puneau în valoare formele plăcute. Cu o bluză albastră asortată, era fermecătoare! decretă ea admirându-se în oglindă. Albastrul îi stătea foarte bine...

Când intră în sufragerie, Satan se repezi la ea urându-i bun venit şi oferindu-i o veche minge de tenis. Avril se aplecă pentru a-l mângâia şi atunci când îşi săltă capul, văzu că Ralph o privea cu un aer gânditor.

– Sunteţi gata să vă aşezaţi la masă?

– Da, zise Avril, dându-şi brusc seama că murea de foame.

În acelaşi moment, apăru Rose cu ouăle şi costiţa.

– Bună dimineaţa, Avril! Vrei suc de portocale? Cafea?

– Da, din amândouă, mulţumesc, răspunse ea atacând cu vigoare micul dejun.

Ralph o cercetă cu atenţie.

– Nimic de zis! Pentru un corp atât de delicat aveţi o zdravănă poftă de mâncare!

– Găsiţi că mănânc prea mult?

– Nicidecum! N-am spus asta. Mă întrebam numai, cât timp veţi putea, cu ritmul ăsta, să vă păstraţi talia!

– În locul vostru nu m-aş nelinişti prea tare! Nu veţi avea cum să mă vedeţi cum mă îngraş... Vă voi părăsi înainte!

El izbucni în râs.

– Foarte adevărat!

Porniră spre Monterey imediat după micul dejun. Contemplând peisajul, Avril se gândea la numele pe care îl dăduse Ralph proprietăţii sale... *Solitude*. Era cum nu se putea mai potrivit! Nu exista nimeni în jur kilometri întregi.

Ajunşi la Monterey, au trecut mai întâi pe la doctorul Dickerson. Avril observă cu uimire cum toate uşile păreau să se deschidă singure doar la numele de Ralph Bohannon. Deşi nu-şi rezervase oră, abia dacă aşteptă câteva minute.

După ce-i examinase rana, medicul consideră că este preferabil să-i mai lase copcile câteva zile.

Când o întrebă despre starea ei generală, Avril se plânse de faptul că încă nu-i revenise memoria. El o îndemnă să îndure cu răbdare şi o sfătui să revină peste câteva zile s-o vadă.

Restul dimineţii a fost consacrată cumpărăturilor.

Sub atitudinea lui indiferentă, Ralph se dovedi de fapt foarte pretenţios: Avril trebui să încerce mai multe rochii de seară înainte de a găsi una care să-i placă, de o fermecătoare nuanţă trandafirie.

Examinându-se în oglindă, Avril trebui să recunoască faptul că el avea bun-gust. Culoarea îi punea în valoare tenul frumos şi dădea strălucire feţei încadrate de bucle negre. În acelaşi timp ochii ei albaştri păreau şi mai mari, şi mai nevinovaţi... Cu un pic de ruj pe buze şi cu o pereche de cercei discreţi, va fi absolut perfectă!

– Vă place? se nelinişti Ralph.

Nu-l văzuse apropiindu-se şi era cât pe ce să-l izbească întorcându-se. El o reţinu un timp. O mică sclipire ciudată se aprinse în ochii lui...

– Liniştiţi-vă! Nu e cazul să vă aruncaţi aşa în braţele mele!

– Sunt dezolată, nu ştiam că sunteţi în spatele meu.

Ridică privirea spre el şi sângele începu să-i alerge mai repede în vene, conştientă deodată de plăcuta mângâiere a mâinii lui pe braţul ei gol. Privirile lor se întâlniră şi ea crezu că o va îmbrăţişa...

– Bine, acum ce-ar fi să cumpărăm pantofi? Nu-i veţi putea pune pe cei albaştri la această rochie...

– Nu... răspunse ea, puţin decepţionată.

Farmecul se spulberase.

Aleseră nişte sandale cu tocuri cui, de un roz mai închis decât culoarea rochiei. Erau foarte frumoase, dar Avril se întreba îngrijorată cum va putea să meargă cu tocuri atât de înalte. Făcu prudentă câţiva paşi, sperând ca el să nu-i remarce încurcătura.

– Ce s-a întâmplat? Nu vă plac?

– Oh, ba da! Bineînţeles.

– N-aş vrea să fiu obligat să mă rup în două ca să dansez cu voi! făcu el cu ochii scânteind de maliţiozitate.

Ideea de a se afla din nou în braţele lui, într-un slow languros, o tulbură.

– Bun. Alegeţi încă două sau trei rochii mai simple, o pereche de jeanşi, un costum de baie şi toate lucrurile de care aţi putea avea nevoie. Revin într-o jumătate de oră, am câteva drumuri de făcut...

– Nu pot să vă las să cheltuiţi atâţia bani pentru mine.

– Dacă nu vreţi să alegeţi voi înşivă, va trebui s-o fac eu în locul vostru! declară el îndreptându-se spre rochii.

– Bine! Bine! De acord! exclamă ea reţinându-l de braţ.

– Perfect. Mă întorc într-o jumătate de oră.

Privindu-l îndepărtându-se, Avril nu-şi putu re-

prima un gest de derută. Aşa se întâmpla de fiecare dată când o părăsea... Nu putea suporta să stea despărţită de el, nici măcar pentru scurt timp...

Găsi repede câteva rochii, dar alegerea costumului de baie îi luă mai mult timp. Până la urmă se hotărî pentru un costum roşu închis care, se gândea ea, trebuia să-i placă.

Prânziră în oraş, reveniţi la *Solitude*, abia de mai avură timp să guste ceva înainte de a urca pentru a se pregăti de plecare.

Atunci când el bătu la uşa ei, spre orele şase, era gata. Tresări văzându-l: îmbrăcat într-un costum de gabardină închis la culoare, era de-a dreptul superb! Cămaşa lui în dungi verzi şi albe îi venea de minune. Părul negru şi des era pieptănat cu grijă şi ea simţi cu plăcere efluviile discrete ale after-shave-ului său.

– Bună seara! Vă mai amintiţi de mine? întrebă el tachinând-o. Sunt gazda voastră, salvatorul vostru şi, în seara aceasta, am deosebita onoare să vă fiu cavaler.

Avril roşi uşor.

– Desigur! Îmi amintesc de dumneavoastră!

– Adevărat? Văzând cum mă priveaţi, am crezut că v-aţi pierdut din nou memoria! Veniţi sau vă gândiţi să vă petreceţi toată seara admirându-mă cu gura căscată?

Ea îşi ridică bărbia şi ochii ei albaştri sclipiră.

– Închipuiţi-vă că nu sunteţi destul de frumos pentru asta! Sunt gata...

El izbucni în râs.

– Păcat! Eu credeam că tocmai eraţi pe cale să vă îndrăgostiţi de mine...

Ea luă un şal şi geanta pe care o cumpărase.

– Să mergem, altfel vom întârzia...

Îl urmă înaintând cu băgare de seamă. N-ar fi vrut să rişte pentru nimic în lume să cadă pe scară.

Atunci când Ralph opri în fine maşina înaintea unei încântătoare case în stil spaniol, Avril simţi cum i se strânge inima.

– Nu am nume de familie! exclamă ea cuprinsă de panică. Îmi trebuie neapărat un nume de familie! Şi dacă voi fi întrebată cu ce mă ocup? Eu ce voi răspunde?

Ralph nu părea să ia lucrurile în tragic.

– N-aveţi decât să inventaţi ceva.. Veţi vedea că toate astea vi se vor părea foarte nostime! Spuneţi-vă că este un joc...

Furioasă pe el că nu ia în serios neliniştile ei, îl fulgeră cu privirea.

– Un joc? Uşor de spus! Mi-ar place să vă văd în locul meu!

În timp ce vorbea, îi veni o idee. Ce-ar fi să folosească numele lui? De ce nu? Îi spusese să inventeze indiferent ce... Putea spune că era o verişoară îndepărtată.

Cu un oftat de uşurare, îl urmă cu zâmbetul pe buze. Da, asta promitea să fie foarte nostim, într-adevăr!

Au fost primiţi de un valet impasibil care îi conduse într-un salon splendid, în stil maur.

Cea mai mare parte a invitaţilor sosiseră şi unii evoluau deja pe ringul de dans, în acordurile unei muzici plăcute.

O pereche înaintă spre ei pentru a le ura bun venit.

– Bună seara, Ralph! Sunt mulţumit că ai venit. Ştiu cât de mult deteşti genul acesta de mondenităţi... O cunoşti pe soţia mea, Janina...

Avril nu-şi putu reprima un mic gest de gelozie văzând surâsul fermecător pe care Ralph îl adresă gazdei sale.

– Fireşte! Cum s-ar putea să uit o femeie atât de frumoasă? Bună seara, Janina!

– Avril, îţi prezint gazdele noastre, continuă el întorcându-se spre ea. Jeff şi Janina Anderson.

Jeff este autorul tabloului pe care l-ai admirat ieri...

– Încântat să vă cunosc! zise Jeff strângându-i călduros mâna pe care i-o întinsese.

– Avril Bohannon! răspunse ea.

Observă, cu coada ochiului, uimirea de pe figura lui Ralph. Cel puţin, acum era răzbunată!

– Oh! sunteţi rude? Căsătoriţi, poate? întrebă Janina, cu ochii măriţi de surpriză.

– Oh, nu! Mulţumesc frumos! N-aş putea niciodată să mă căsătoresc cu un asemenea individ! zise Avril cu un surâs poznaş! Suntem veri şi asta este deja de-ajuns! Sunt în vizită la Ralph pentru câteva zile...

Hotărât lucru, era mult mai uşor decât îşi închipuise! Se distra la nebunie şi încurcătura lui Ralph o încânta... Data viitoare o va lua în serios!

Jeff îi prezentă mai multor persoane foarte cunoscute în lumea artelor, dar numele lor nu-i spuneau nimic lui Avril.

Ea ceru acelaşi cocteil ca Ralph şi era cât pe ce să se sufoce la prima înghiţitură, cu gâtul ars de la vodcă. Ralph îi adresă o privire ironică.

Atunci când Jeff îi lăsă în sfârşit singuri, el se întoarse furios spre ea.

– Când v-am spus să inventaţi indiferent ce, nu m-am gândit că veţi avea tupeul să

împrumutaţi numele meu! Îmi face plăcere să vă spun ce impresie a produs asta. Spusesem la toată lumea că nu am familie şi iată că apăreţi pe neaşteptate!

Ea îi surâse cu maliţiozitate.

– Ei bine, în felul acesta, oamenii vor avea un subiect de conversaţie, nu?

Izbucni în râs văzându-l furios, râs care se şterse curând, la vederea unei tinere femei înalte, brunete, care venea spre ei cu un mers nonşalant.

– Ralph! Scumpule! Unde ai fost? Aştept de o săptămână telefonul tău!

O măsură pe Avril din cap până-n picioare, după care se întoarse cu dispreţ. Îşi puse pe braţul lui Ralph o mână cu unghiile atent îngrijite.

– M-ai lăsat din nou baltă ca să te cufunzi în vechile tale terfeloage prăfuite, nu-i aşa? îi şopti ea sorbindu-l din ochi.

– Nu, nu o veche terfeloagă, Darlène, una nouă! zise Ralph surâzând. Avril, ea este Darlène Draper. Darlène, Avril Bohannon, hm... verişoara mea.

Un licăr răutăcios se aprinse în ochii verzi ai Darlènei.

– Bună seara, drăguţo! îi aruncă ea neglijent strecurându-şi braţul sub cel al lui Ralph. Nu ştiam că ai o verişoară... Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, iubitule!

– Nu m-ai întrebat niciodată, *iubito*!

Avril tresări. Femeia asta trebuia să fie faimoasa amantă care a nenorocit-o pe Marissa! Formau amândoi o pereche admirabilă! şi aveau aerul că se înţeleg foarte bine....

– Mă numesc Avril! zise ea cu o voce înţepată, furioasă că fusese numită *drăguţo* de către o necunoscută.

– Poftim?

– Spuneam că numele meu este Avril! repetă Avril, cu mai multă siguranţă, de data asta.

Darlène izbucni într-un râs senzual.

– Puţin mă interesează numele tău, drăguţo! Din moment ce eşti verişoara lui şi nu una dintre cuceririle lui!

– Oh, asta nu! Ea nu este una dintre cuceririle mele, răspunse Ralph cu afectare, aruncându-i lui Avril o privire cu coada ochiului.

Avril luă o atitudine mândră, hotărâtă să-l înfrunte. De ce simţise nevoia să spună asta? El o îmbrăţişase, nu? El fusese acela care-i făcuse avansuri, nu ea! În orice caz, va avea grijă ca asta să nu se mai repete niciodată. Data viitoare îl va trimite la plimbare!

– Locuieşti la Ralph?

– Numai pentru câteva zile. Sunt în convalescenţă. Am avut un accident, înţelegeţi. Altfel n-aş fi venit niciodată să mă instalez la el!

– Văd...

Darlène întoarse spre Ralph o figură îndrăgostită şi se lipi de el, fără să-i mai acorde nici o atenţie lui Avril.

– Vii să dansezi cu mine, Ralph?

– Trebuie să mă ocup de Avril...

– Nu am nevoie să se ocupe de mine! ripostă Avril.

– Vezi, dragă... gânguri ea. Haide, vino să dansăm!

Avril îl privi îndreptându-se spre ringul de dans. Îi urmări o clipă, cu inima strânsă. Apoi, incapabilă să suporte mai mult timp această privelişte, se întoarse.

Atunci, atenţia i-a fost atrasă de un tânăr blond, destul de atrăgător. Timp de o clipă foarte scurtă, avu ca un declic în fundul memoriei. Se opri şi-l fixă pe necunoscut cu insistenţă dar impresia de deja văzut se risipi la fel de repede cum apăruse.

Ralph şi Darlène dansau înlănţuiţi drăgăstos.

Nebună de furie, Avril se îndreptă cu un pas hotărât spre bărbatul blond care o privea cu un aer nehotărât şi-i adresă un surâs încurajator.

Era de înălţime mijlocie, cu ochi albaştri şi Avril avu din nou impresia că-i aminteşte de cineva... dar de cine?

– Îmi acordaţi dansul acesta sau aveţi deja un cavaler?

– Nu, nu am şi voi fi încântată să dansez!

Aruncă o privire spre locul unde era Ralph pentru a vedea dacă el o priveşte, dar el era foarte absorbit de conversaţia cu Darlène. Părea că uitase complet de prezenţa ei.

– Mă numesc Larry Simmons! declară tânărul.

– Avril Bohannon. Sunt verişoara lui Ralph...

– Ralph Bohannon, romancierul?

– Da. Îl cunoaşteţi?

– Cine nu-l cunoaşte?... Îi citesc cărţile îndată ce apar, dumneavoastră nu?

– Hm... La drept vorbind, nu! murmură ea. Eu nu citesc prea mult... se grăbi ea să adauge.

– Înţeleg... Şi cu ce vă ocupaţi?

– Tocmai mi-am terminat studiile.

Ea improviza, dar asta îi venea aşa de uşor încât se întreba dacă nu era adevărat.

Din adâncul minţii ţâşniră titluri de manuale şcolare... Încercă să reţină aceste frânturi de amintiri, dar fără succes.

– Lucraţi? continuă Larry.

– Voi căuta de lucru după ce voi fi complet restabilită. Am avut de curând un accident de maşină... adăugă ea arătându-i echimoza de pe frunte.

– Sper că n-a fost prea grav.

– Oh, nu! răspunse ea fără să insiste pe această temă. Şi voi? Cu ce vă ocupaţi?

– Şi eu mi-am terminat de curând studiile. Sunt sculptor... nu încă celebru, din păcate! În urma unei recente moşteniri, m-am hotărât să vin să mă instalez aici. Ţinutul ăsta îmi place mult.

– Da, e minunat aici...

Transportată de muzică, uită de tocurile ei cui şi era cât pe ce să-şi răsucească piciorul. Larry o prinse prompt.

– Vi s-a făcut rău?

– Nu, nu...

Puţin stânjenită, aruncă o privire în jurul ei pentru a vedea dacă stângăcia ei fusese remarcată şi întâlni privirea furioasă a lui Ralph. Oare ce i se întâmplase? Pe cine era furios? Nu pe ea, totuşi? N-o asigurase el că nu-i păsa de ce ar putea face, din moment ce nu-i pricinuia necazuri?

Când muzica se opri, Larry îi solicită dansul următor şi ea acceptă fără să se lase rugată.

De data aceasta ritmul era mult mai rapid şi Avril, scoţându-şi încălţămintea, începu să danseze îndrăcit, râzând în hohote. Se abandonase fără reţineri îmbrăţişării lui Larry.

Ştia foarte bine că Ralph n-o slăbea din ochi, dar asta n-o făcea decât să flirteze şi mai pe faţă...

Simţi deodată o mână apucând-o brutal de

braţ. Ralph era în spatele ei. Ţinea în mână sandalele ei.

– Vă reamintesc că aţi ieşit din spital! bombăni el. Aţi dansat destul, veniţi şi aşezaţi-vă.

Avril nu catadicsi nici măcar să se uite la el.

– Nu primesc ordine de la voi! De altfel, mă simt foarte bine şi serata abia a început...

– Vă repet că aţi dansat destul! Răspund de sănătatea voastră şi insist să vă odihniţi puţin!

Avril scutură din cap cu încăpăţânare, încercând să-şi elibereze braţul.

– Ocupaţi-vă mai bine de mica voastră prietenă, ripostă ea.

Ralph îi aruncă lui Larry o privire întunecată.

– Vă rog să ne scuzaţi... Am ceva să-i spun verişoarei mele.

– Dar se înţelege, domnule Bohannon! răspunse Larry îndepărtându-se.

Laşul! Se lăsase în asemenea măsură impresionat de reputaţia lui Ralph încât nici măcar nu se gândise să protesteze!

– Ţineţi! Puneţi-vă astea! zise el întinzându-i sandalele.

Avril era furioasă la culme. Dar cum vedea că începuseră să atragă atenţia, se supuse fără să mai discute.

Muzica devenise din nou lentă şi languroasă. Ralph o luă în braţe.

– De-a ce vă jucaţi?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi! murmură ea încruntând sprâncenele. N-am venit aici ca să ne distrăm?

– Nu! Eu sunt aici pentru că n-am putut face altfel. În ceea ce vă priveşte, aţi venit pentru că eu am vrut să vă iau cu mine. Ceea ce a fost o greşeală din partea mea, trebuie să recunosc... Cum aş fi putut să ghicesc că vă veţi arunca în braţele primului venit! Dar poate că, în definitiv, este o obişnuinţă? Fără îndoială, aceasta este motivul pentru care soţul v-a dat pe uşă afară!

De data aceasta, Avril îşi ieşi din fire.

– Cu ce drept pretindeţi că am un soţ? ripostă ea. Nimic nu este mai puţin sigur. Această verighetă...

– Da? Este o unire între oameni, nu-i aşa?

– Şi ce dovedeşte asta? Poate sunt văduvă sau divorţată... sau poate că este verigheta tatălui meu! exclamă ea, încântată de această fericită descoperire.

– M-ar mira să fie aşa! Este foarte nouă! Şi apoi, de ce aveaţi mâna crispată pe verigheta tatălui vostru?... Nu, această verighetă aparţine unui bărbat la care ţineţi, amant sau soţ.

– Ei bine, cu atât mai bine! În definitiv, de ce vă interesează?

– Dacă sunteţi o soţie infidelă, nu am câtuşi de puţin intenţia să vă ajut să vă înşelaţi soţul.

– Nu sunt o soţie infidelă! Să nu credeţi că toate femeile sunt ca a voastră!

El o strânse atât de violent încât crezu că o să-i rupă mâna.

– Vă interzic să vorbiţi despre soţia mea!

Lui Avril i se făcu teamă văzând licărul neliniştitor care i se aprinse în ochi. Dar, mânată de furie, continuă:

– Ajunge! Mă doare... Nimeni nu v-a cerut să fiţi paznicul meu!

– Nu, nimeni nu mi-a cerut-o, dar mă voi considera astfel atâta timp cât nu se va şti cine sunteţi! Voi fi încântat apoi să vă abandonez propriei voastre soarte, dar deocamdată vă sfătuiesc să vă purtaţi corect.

– Nu aveţi nici un drept asupra mea!

– Ba da! Aţi ales să purtaţi numele meu şi, în plus, sunt cavalerul vostru. În consecinţă, sunteţi sub responsabilitatea mea.

Când muzica se opri, o conduse spre o canapea, o obligă să se aşeze alături de el şi-i înconjură umerii cu braţul.

Ce personaj odios! Cu toată furia, atingerea de corpul lui o tulbura în mod ciudat.

Ce mult i-ar fi plăcut să reprezinte pentru el altceva decât o enigmă de dezlegat! Şi când totuşi va fi cazul, unde o va conduce oare asta? Poate că era deja soţia altuia...

Pe drumul de întoarcere, Ralph nu scoase

nici o vorbă şi Avril se feri să deschidă gura.

Noaptea era splendidă, luminată de lună şi plină de stele...

Avril îşi dorea să se refugieze cât mai repede în camera ei. Prezenţa lui Ralph alături de ea o tulbura. Îl ura pentru că trezise în ea toate aceste senzaţii care o răscoleau...

Îndată ce se opri maşina, ea coborî în grabă şi alergă spre casă. Din nenorocire, uşa era închisă cu cheia. Abia descuiase gazda ei uşa şi se repezi pe scară. Ajungând sus, îşi pierdu o sanda şi era cât pe ce să cadă pe spate. Din fericire, Ralph o urma de aproape şi nu avu decât să întindă braţul ca s-o oprească.

– Nu fiţi atât de grăbită să-mi scăpaţi! Veţi ajunge să vă frângeţi gâtul. Nu credeţi că şi aşa aveţi destule probleme?

El o luă în braţe, o purtă pe sus până în camera ei şi, fără să aprindă lumina, o depuse pe pat. Camera era inundată de lumina lunii...

Avril îşi trecu limba peste buzele uscate. Capul începea să i se învârtească puţin... Cu inima bătându-i repede, îl văzu lungindu-se lângă ea. Ştia că ar fi trebuit să-l oblige să plece, dar dorea atât de mult să rămână!

Îl admiră o clipă, nemişcat în lumina lunii, apoi se aplecă asupra ei şi o strânse la piept cu tandreţe.

Când puse stăpânire pe buzele ei, simţi cum

orice rezistenţă dispăruse. Se abandonă trup şi suflet îmbrăţişării lui.

El îşi ridică fruntea şi îşi adânci privirea în ochii ei, apoi buzele sale coborâră încet pe gâtul ei, oprindu-se o clipă la obârşia sânilor...

Avril nu ştia nimic despre ea însăşi, despre experienţa ei în privinţa bărbaţilor. Tot ce ştia era că dorea ca el s-o mângâie... Era mistuită de un foc interior împotriva căruia nu avea putere să lupte, un foc care nu va întârzia s-o cuprindă în întregime.

Ralph îşi strecură mâna la spatele ei şi-i deschise rochia. Avril îl lăsă să o facă, inima bătându-i cu putere.

Atunci când el îşi puse buzele pe umerii ei goi, fu străbătută de un puternic fior... Ştia că ar trebui să-l oprească, dar o dorinţă fierbinte, incontrolabilă, îi anula voinţa.

– Eşti adorabilă... murmură el cu o voce răguşită în timp ce-şi scotea haina şi pantalonii.

Când reveni alături, ea îi întinse braţele... Nu mai exista nimic... nici trecut, nici viitor, nici soţul care poate o aştepta, nici ruşinea pe care ar fi trebuit s-o resimtă... Dorinţa pe care o încerca pentru bărbatul acesta devenise mai puternică decât orice.

– Fermecătoarea, misterioasa mea micuţă... îi murmură el la ureche. Nu ştiu de ce fugeai

în ziua aceea, nu ştiu a cui eşti... dar nu mai pot rezista... Atracţia e prea puternică!

El îi luă din nou buzele în stăpânire şi începu să-i mângâie sânii cu o mână experimentată.

Oh! îl dorea atât de mult! Simţea că moare de plăcere sub sărutul şi mângâierile lui...

Pe neaşteptate, ea avu o tresărire de luciditate. Nu putea face asta! Înăbuşindu-şi un hohot de plâns, îl împinse cu toată puterea. Îl cunoştea atât de puţin! Ce făcea aici, culcată lângă el?

Deodată, figura bărbatului blond care-i bântuia visele îi apăru în minte cu o limpezime neobişnuită....

– Desmond! strigă ea. Oh! Desmond!

Ralph se opri nebun de furie.

– Mică ticăloasă! mârâi el cu dezgust.

Se ridică, îşi trase pantalonii, înşfăcă haina şi ieşi din cameră trântind uşa.

Lungită în continuare pe patul abia luminat de razele palide ale lunii, Avril contempla stelele care scânteiau pe cer.

Ce se întâmplase? Cine era Desmond? Soţul ei?

Îşi înfundă faţa în mâini şi lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii arzători.

Ce credea oare acum Ralph despre ea? Cum putuse uita în felul acesta de orice pudoare? Oare ce fel de femeie era?

Încercă fără succes să-şi reamintească figura bărbatului blond. Figura aceasta o obseda, o urmărea... i se impunea în momentele cele mai neaşteptate, ca un blestem... şi îndată ce voia să-l evoce, dispărea!

Pe toată durata acestei nopţi interminabile, numele Desmond răsuna ca un glas...

V

Când Avril deschise ochii a doua zi dimineaţa, era îngheţată. Complet goală, sub cuverturi, îşi amînti brusc de scena din ajun şi obrajii i se înroşiră de ruşine. Cum va putea să-l privească pe Ralph în faţă, după ceea ce se petrecuse?

Poate că avea dreptate când o acuza că este o soţie infidelă? Ea nu-i opusese cu adevărat multă rezistenţă, ieri... dimpotrivă!

La acest gând deveni stacojie. Dacă nu merseseră până la capăt în ajun, dacă ea nu i se dăruise, era numai din cauza acelui misterios bărbat blond, a cărui figură îi apăruse într-un mod atât de neaşteptat şi al cărui nume îl strigase în momentul când... Dumnezeule! Ce oroare! Trebuia să plece, să părăsească această casă pentru totdeauna.

Pentru a merge unde? Oricum, judecând după starea de furie în care se găsea Ralph

aseară, existau mari şanse ca în dimineaţa asta s-o dea afară pe uşă... şi ea nu-l putea condamna pentru asta.

Se hotărî în fine să părăsească patul. Văzându-şi reflexul goliciunii în oglinda din baie, se îmbujoră din nou gândindu-se la modul cum se abandonase. Era oare în obiceiul ei să se comporte atât de uşuratic cu toţi bărbaţii?

Se chinuia să cerceteze amănunţit toate astea, fără rezultat de altfel.

Intră sub duş. Apa fierbinte, în jet puternic, îi revigoră trupul obosit.

Avea oare o casă, un cămin undeva în împrejurimi? La Monterey? Numele acesta avea ceva cunoscut... dar asta nu însemna nimic. îl auzise mereu pronunţat după accidentul ei. Şi Desmond? Cine era Desmond?

În fundul sufletului, refuza să creadă că era soţul ei... Era de neconceput, pentru că Ralph era cel pe care-l dorea, Ralph de care... Oh, nu! Nu era îndrăgostită de el? De-abia îl cunoştea!

Revenind în cameră, îşi îmbrăcă pantalonii verzi pe care-i cumpărase de la Monterey şi o bluză asortată. După ce s-a îmbrăcat, se hotărî în sfârşit să-şi părăsească refugiul.

Mergea cu un pas sigur, dar de fapt murea de frică şi lupta cu dorinţa de a urca din nou pentru a se închide în camera ei. Oricum, mai

devreme sau mai târziu, va trebui să-l înfrunte pe Ralph.

Momentul confruntării nu se lăsă aşteptat: era cât pe ce să se ciocnească de el la baza scării.

– Bună dimineaţa! Tocmai veneam să vă caut pentru micul dejun! declară el pe un ton glacial.

Avril îşi întoarse privirea. El era într-o dispoziţie groaznică. Ar fi vrut să-i ceară scuze pentru ajun, dar cum s-o facă? Suspină adânc, se hotărî să nu spună nimic şi să aştepte să vadă care va fi atitudinea lui...

Nu întârzie să se lămurească: îndată ce se aşezară, el îşi luă ziarul, prefăcându-se că o ignoră. Numai uşorul tremur al unui mic muşchi de la maxilar arăta că era încă înfuriat.

– Bună dimineaţa! strigă Rose intrând cu paşi de pisică în încăpere.

Avril îşi ridică ochii spre ea şi-i aruncă o privire dezolată. Rose îşi încruntă sprâncenele şi-i făcu un semn din cap în direcţia lui Ralph ca pentru a-i spune: Nu-l luaţi în seamă! Este în una din zilele lui proaste...

Dar Avril nu avea nevoie să fie prevenită, ea ştia bine de ce era el în această dispoziţie!

Rose le servi micul dejun în tăcere. În timp ce Avril mânca în silă, Ralph continua să-şi citească ziarul. După ce-şi înghiţi ultima picătură de cafea, el rosti cu răceală:

– Bun. După ce veţi fărâmiţa acea biată felie de pâine prăjită, ne vom pune pe treabă. Vă simţiţi în stare să bateţi la maşină în dimineaţa aceasta?

Luată pe neaşteptate, Avril nu putu decât să dea din cap. Ea se ridică imediat şi-l precedă pe scară, ţeapănă ca un băţ.

Ajunşi în birou, el îi făcu semn să se aşeze şi împinse spre ea un teanc de file scrise de mână.

– Poftim! începeţi cu astea!

După care el merse să se aşeze la altă masă.

Puţin cam încordată, Avril se instală înaintea unei splendide maşini electrice de scris şi o cercetă cu un aer neîncrezător. Aruncă o privire cu coada ochiului spre Ralph şi văzu că tocmai o urmărea.

Incapabilă să suporte privirea asta, răsfoi manuscrisul cu un aer degajat şi roşi uşor dând peste un pasaj puţin cam îndrăzneţ.

Curajoasă, luă o foaie albă de hârtie, o introduse în maşină, îşi puse degetele pe claviatură... şi constată cu groază că în viaţa ei nu bătuse la maşină!

Ca să nu se dea de gol, începu totuşi să apese pe claviatură, dar nu era nevoie să fii vrăjitor ca să ghiceşti că habar n-avea ce face!

Rezistând dorinţei de a-şi lua picioarele la

spinare, continuă să simuleze că lucrează vreo douăzeci de minute şi tresări, ghicind deodată prezenţa lui Ralph în spatele ei.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Sunteţi incapabilă să bateţi la maşină! declară el cu un aer dispreţuitor.

Smulse brusc foaia de hârtie din maşina de scris.

– Uitaţi-vă la asta! Chiar şi o maimuţă s-ar fi descurcat mai bine!

De data aceasta era picătura care umplea paharul! De acord, era dezolată pentru ce se întâmplase în ajun, dar ăsta nu era un motiv să se lase tratată în felul acesta!

Se ridică şi ripostă cu o voce usturătoare:

– Sunt dezolată de a nu fi suficient de bună dactilografă pentru a vă satisface, domnule Bohannon. Lăsaţi-mă să vă precizez totuşi că nu am nimic de maimuţă! Dacă dumneavoastră credeţi într-adevăr că o maimuţă poate să mă înlocuiască cu succes, puteţi să vă procuraţi una sau, mai bine, făceţi-vă singur treaba!

La aceste cuvinte făcu stânga-mprejur şi se pregăti să iasă. Furios, el o apucă de încheietura mâinii.

– N-am spus niciodată că sunteţi o maimuţă! mormăi el. Haideţi! Calmaţi-vă şi aşezaţi-vă la loc. Trebuie să-mi plătiţi într-un fel toate aceste veşminte.

Avril scutură din cap, cu ochii scânteind de mânie.

– Nu! Nu voi mai bate nici un cuvânt pentru dumneavoastră şi vă garantez că dacă aş şti unde să mă duc, aş pleca imediat!

– Excelentă idee! strigă el scos din fire. N-aveţi decât să vă duceţi să-l găsiţi pe Desmond al vostru!

Timp de o secundă, ea crezu că o să izbucnească în hohote de plâns... dar reuşi să se stăpânească.

– Sunt sigură că m-ar primi cu braţele deschise, numai să ştiu unde să-l găsesc!

– O să plec imediat în căutarea lui! Nu se va putea spune că am împiedicat o femeie să plece în căutarea bărbatului vieţii sale!

– Nu este bărbatul...

Avril îşi muşcă limba. Încă puţin şi ar fi mărturisit că îl iubea!

– Ah, aşa? În orice caz, dacă amintirea se va descătuşa şi veţi descoperi cine este acest bărbat, aveţi tot interesul să-mi spuneţi. El este acela la care vă gândeaţi aseară, nu-i aşa?

Înnebunită de furie, Avril ridică mâna ca să-l pălmuiască... dar el reuşi să pareze lovitura.

– Ei, nici chiar aşa! N-o să-ţi suport toanele, fetiţo! Nu ştiu ce înseamnă Desmond pentru voi, dar vă avertizez că nu voi mai tolera mult timp mutrele astea. Răspundeţi-mi! Ştiţi cine este Desmond sau nu?

Avril încercă încă o dată să-şi reamintească figura bărbatului blond, dar în zadar. Ar fi dat oricât să dezlege această enigmă, să-şi cunoască în fine propria sa identitate... Din păcate nu reuşea, la fel cum nu reuşea să scape de Ralph şi de atracţia pe care o exercita asupra ei.

Înfrângându-şi amorul-propriu, îşi ridică fruntea:

– Bine, de acord! Voi încerca să dactilografiez manuscrisul... dar aş vrea ca mai înainte să-mi arătaţi cum trebuie să pun degetele şi să-mi daţi puţin timp să mă acomodez...

Când se aplecă peste umărul ei ca să-i explice cum să procedeze, Avril simţi cum sângele îi aleargă mai repede prin vene. Profund tulburată, îşi reţinu respiraţia.

– Haideţi! Daţi-mi drumul! Manuscrisul meu trebuie să fie perfect! În privinţa asta sunt foarte exigent. Dacă nu reuşiţi, îl voi dactilografia eu însumi...

– Fiţi liniştit, va fi perfect! îl asigură ea pe un ton înţepat.

Va trebui să reuşească orice s-ar întâmpla! Acum, că ştia cum să-şi ţină degetele, era deja mai uşor. Reuşi curând să lucreze ceva mai corect. Era atât de absorbită de munca ei încât tresări violent când se auzi o bătaie la uşă.

– Este ora prânzului! rosti Rose cu vocea ei puternică.

Avril se ridică şi se întinse cu plăcere. Nu-şi dăduse seama cât fusese de crispată...

– Nu ştiu dacă simţiţi ca mine, zise Ralph întinzându-i un scaun, dar eu mor de foame. Toate discuţiile acestea în contradictoriu mi-au deschis apetitul!

Avril îi aruncă o privire bănuitoare. Părea mai bine dispus...

În timp ce-şi savurau sandvişurile, flecăriră de una şi de alta.

– De cât timp locuiţi la Big Sur? întrebă Avril.

– M-am născut foarte aproape de aici. Părinţii mei erau individualişti incorigibili şi s-au instalat la Big Sur mai înainte ca regiunea să ajungă la modă. Mult timp n-am avut electricitate. Nu pentru că nu aveam posibilitatea s-o instalăm, ci pentru că tatăl meu voia să trăiască în deplină armonie cu natura. De altfel, el a fost acela care m-a învăţat s-o apreciez şi-i voi fi veşnic recunoscător...

– Există multă populaţie în regiune?

– Mai puţin de o mie de persoane. Majoritatea dintre ei excentrici şi singuratici. Între vecini se fac vizite. Săptămâna viitoare, de exemplu, se va organiza un picnic...

– Ce idee bună! exclamă Avril, puţin decepţionată că nu-i propusese să-l însoţească. Este o regiune splendidă şi foarte atrăgătoare. Tata şi cu mine locuiam la...

Îi stătea pe vârful limbii! Îşi încruntă sprâncenele şi lovi furioasă cu pumnul în masă.

– Nu-mi mai amintesc!

– Când se întâmpla asta?

– Dacă nu-mi amintesc locul, cum vreţi să ştiu când se întâmpla?

– Încercam o nouă metodă, zise el privind-o cu un aer gânditor. Amintirile par să vă revină puţin câte puţin. Este un semn bun. Nu încercaţi să forţaţi lucrurile. Totul va veni de la sine...

– Este atât de amăgitor! exclamă ea exasperată. Dacă aveam bani aş fi urmat un tratament de psihoterapie pentru a accelera evoluţia.

– Deocamdată nu aveţi cu adevărat nevoie de psihoterapie. Mai aşteptaţi puţin. Dacă într-adevăr lucrurile nu se aranjează, vom hotărî...

O privi insistent câteva clipe, înainte de a-şi înfige dinţii într-un alt sandviş.

După prânz îşi reluară lucrul. Deşi destul de lente, progresele lui Avril erau încurajatoare.

– Ia te uită! Aţi făcut o greşeală de ortografie! zise ea deodată. „Primavera" se scrie p-r-i-m-a-v şi nu p-r-i-m-i-v.

– Ah, aşa? Cunoaşteţi spaniola?

Ralph era puţin surprins.

– Nu ştiu cum se face, dar sunt sigură de asta! Dacă nu mă credeţi, n-aveţi decât să vă uitaţi în dicţionar!

– Pentru nimic în lume nu mi-aş permite să pun la îndoială cunoştinţele voastre, zise el surâzând. Sunt sigur că aveţi dreptate. Mă întrebam numai unde aţi învăţat spaniola. Aveţi un accent foarte bun!

– Da, ştiu. Mi s-a mai spus...

Ea roşi. De ce se întâmpla să-şi reamintească amănunte atât de neînsemnate, în timp ce continua să nu-şi cunoască numele şi adresa?

– Bine, am să vă corectez.

– De acord. Cum vă numiţi? întrebă el în spaniolă.

– *No se!* răspunse ea râzând. Nu, din păcate nu ştiu cum mă numesc.

– În schimb, vorbiţi spaniola! Este deja ceva! Deşi pe aici este destul de obişnuit...

În timp ce el îşi relua lucrul, Avril îl privi pe furiş. Era atât de frumos, atât de viguros! Nu reuşi să-şi înăbuşe un fior gândindu-se la ce se petrecuse în ajun între ei...

– Dacă am ieşi în seara asta? întrebă el pe neaşteptate. Cunosc un foarte bun restaurant nu departe de aici, apreciat de toată lumea pentru ambianţa şi pentru calitatea bucătăriei. Soarele va asfinţi curând şi de pe terasă vom avea o privelişte splendidă asupra oceanului şi a munţilor...

– Propunerea este foarte tentantă, murmură ea străduindu-se să-şi ascundă exaltarea. Mi-ar plăcea mult!

Sub calmul ei aparent, inima îi bătea cu putere. Ideea de a-şi petrece seara singură cu el, într-un cadru atât de romantic, îi stârnea tot felul de gânduri, unele mai nebuneşti decât altele.

Subita lui amabilitate ascundea oare o cursă? N-ar mai fi vrut cu nici un preţ să se găsească din nou în situaţia din ajun.

Mai existase oare vreun bărbat în viaţa ei? Cum putuse să uite de orice ruşine în braţele lui Ralph?

Se întâmplase pentru că era îndrăgostită de el sau în felul acesta se comporta cu toţi bărbaţii?

La gândul acesta nu-şi putu reţine un fior. Părea să-şi amintească de faptul că într-o zi fusese tratată drept o femeie uşoară... De ce? Era măritată oare cu acel bărbat blond, acel Desmond? Îl înşelase?

Ajunsă în cameră, scoase inelul de aur din sertarul unde-l pusese şi-l cercetă cu un aer gânditor.

Deodată, lacrimile îi urcară în ochi. Ea voia să-i aparţină lui Ralph, nimănui altuia. Şi asta era fără speranţă... Chiar dacă nu era căsătorită sau ajungea să divorţeze, el n-o s-o vrea niciodată drept soţie. În momentul acesta avea o părere prea proastă despre ea! Ceea ce căuta el, era o aventură fără complicaţii, asta era tot.

Avril puse inelul la loc în sertar şi scoase din dulap o rochie de mătase înfloratã. Ţesătura cădea în jurul ei în pliuri graţioase, accentuându-i subţirimea taliei. Îşi înviorã buzele cu o tuşă de ruj şi, după ce aruncă o ultimă privire în oglindă, coborî din nou la parter.

Ralph o aştepta instalat confortabil pe canapeaua din salon. Purta un pantalon de culoare închisă şi Avril fu din nou frapată de farmecul pe care-l degaja din toată fiinţa lui.

– Sunteţi gata?

Părea hotărât în mod evident, să fie amabil în seara asta. Avril se simţi foarte emoţionată la perspectiva orelor pe care le vor petrece împreună...

Restaurantul era exact aşa cum îl descrisese Ralph: cocoţat pe o colină, cu o vedere admirabilă asupra oceanului cu valuri înspumate şi a munţilor din jur.

– Ce frumuseţe!

– Sunt mulţumit că vă place... zise el conducând-o pe terasă.

Avril îi adresă radioasă un zâmbet larg.

– Ce vreţi să beţi?

– Şi voi?

– Un *Mai-tai*. Este destul de tare, dar este delicios. Vreţi să încercaţi?

– Oh, da!

Îl urmări din ochi în timp ce se îndrepta spre

bar şi imaginaţia ei începu s-o ia razna. Poate că, în definitiv, atracţia pe care o simţea pentru ea s-ar putea transforma într-o zi într-un sentiment mai profund?

Doamne! te implor... Fă în aşa fel să nu fiu căsătorită! se surprinse ea rugându-se.

Când Ralph reveni cu cocteilurile, era pierdută în gândurile astea, cu ochii fixaţi pe uşa care ducea la bar.

– Nu mai contemplaţi uşa aceea! Vă reamintesc că v-am adus aici pentru a admira apusul de soare!... Aţi mai văzut ceva atât de frumos? continuă el îmbrăţişând cu privirea cerul brăzdat de dâre purpurii-aurii.

Avril se întoarse pentru a privi în direcţia indicată de el. Era într-adevăr magnific! Unul lângă altul, urmăriră în tăcere lentul naufragiu al soarelui în apele adânci ale oceanului...

Avril îşi savura cu mare plăcere cocteilul. De la accident, nu se simţise niciodată atât de fericită. Ar fi putut sta aşa, alături de el, toată viaţa!

Când întunericul începu să înghită munţii, Avril se înfioră.

– Vă este frig? Dacă am merge să cinăm?

– Oh! nu chiar acum! răspunse ea repede. Aş vrea să mai rămânem puţin. Este atât de bine...

Tresări când el o prinse de umeri şi o strânse lângă el.

– E mai bine aşa, nu?

Incapabilă să răspundă, Avril se mulţumi să clatine din cap.

– Sunteţi îngrijorată pentru viitor, Avril? Ştiţi că puteţi rămâne oricât de mult veţi dori. Până la urmă totul se va aranja, sunt sigur de asta. Ellen Story se va întoarce într-o bună zi din călătoria ei în Europa şi ne va dezvălui cheia enigmei.

La drept vorbind, ideea asta n-o încânta deloc. Nu dorea să-l părăsească pe Ralph şi nu ştia dacă va fi în stare să înfrunte revelaţiile pe care Ellen le va face despre trecutul ei...

– Avril? Ai auzit ce-am spus?

– Da, da... mulţumesc pentru toate, Ralph. Sunteţi cu adevărat amabil. În fond, nu sunt pentru voi decât o imprudentă necunoscută, întâlnită întâmplător într-o zi cu ceaţă...

El nu răspunse. Avril roşi. Sperase ca el să spună că ar fi fericit să rămână...

– Acum haideţi să cinăm.

– Da... zise ea ridicându-se.

El o luă de braţ şi o conduse în restaurant. În momentul când deschidea uşa, o voce feminină îl strigă:

– Ralph! Ralph!

Darlène se precipita drept spre ei... Avril făcu un efort supraomenesc să-şi ascundă nemulţumirea.

– Bună seara, verişoară! Încă mai sunteţi printre noi? Ce noroc pe tine, scumpule! adăugă ea întorcându-se spre Ralph. Pot să merg şi eu cu voi?

Darlène era îmbrăcată într-o rochie lungă care se mula strâns pe formele ei perfecte, iar părul ei negru îi cădea liber pe umerii goi.

– Desigur! răspunse Ralph. Nu te deranjează, Avril?

Ce să răspundă? Că asta o deranja enorm? Că se bucurase la gândul că va petrece seara singură cu el? Că era nebună de gelozie?

– Bineînţeles că nu... murmură ea evitându-i privirea.

Darlène surâse victorioasă şi începu să flecărească cu Ralph, în timp ce Avril îi urma în tăcere.

– Ce noroc că verişoara ta e aici! făcu Darlène cu un mic hohot de râs. Aşa mă pot aşeza alături de tine, în loc să stau în faţa ta, ca de obicei!

Avril se străduia cât putea să se prefacă indiferentă, dar era mistuită de o gelozie sălbatică.

De ce? Cu ce drept o ura pe amanta lui Ralph? În timp ce soţul ei o aştepta neîndoielnic undeva...

VI

Enervată, Avril privea neatentă pe fereastră. Cât de agasantă putea fi această Darlène, cum torcea ca o pisică în călduri!

Ralph comandă un nou rând de cocteiluri pentru toată lumea. Avril începu să se destindă puţin.

Mâncarea era delicioasă şi, în timp ce Darlène se lansase într-un lung monolog despre activitatea ei de jurnalistă la Monterey, Avril savura fiecare îmbucătură.

Când termină tot ce avea în farfurie, îl iscodi pe Ralph care o asculta cu atenţie pe vecina lui de masă, apoi privi din nou pe fereastră. Cât de mult îi plăcea ţinutul acesta! Aproape tot atât cât îi plăcea lui Ralph... Oh! De ce trebuia să fie acolo această Darlène? Ca şi cum lucrurile nu erau şi aşa destul de complicate!

Brusc, din adâncul memoriei se detaşă o

imagine: îl văzu pe Desmond în braţele unei femei, o femeie brunetă, senzuală, care râdea în hohote şi îşi bătea joc de ea. Iar Desmond... Oh, nu! Iată, asta îi scăpa din nou! Dumnezeule! Puteai să-ţi ieşi din minţi!

– Avril!

Avril înălţă capul clipind din ochi.

– De când tot încerc să vă atrag atenţia! Vreţi cafea?

– Eu... Scuză-mă, mă gândeam la altceva...

– Am observat. Ce-aţi spune de o cafea irlandeză? Este cafea cu zahăr, frişcă şi whisky...

– Perfect!

Când termină cafeaua, Darlène îi ceru lui Ralph să o însoţească pentru a da un telefon.

Abia se îndepărtaseră, când doi tineri se instalară la masa vecină. Unul dintre ei îi adresă un surâs larg lui Avril, la care ea îi răspunse distrată.

– Ce ne recomandaţi? Venim pentru prima dată la acest restaurant. Suntem din Nevada...

– Şi eu am venit pentru prima dată aici. Şi nu ştiu de unde sunt...

Crezând că glumeşte, el izbucni în hohote de râs şi-i repetă răspunsul însoţitorului său.

Exact în momentul acesta se întoarse Ralph şi-i găsi pe toţi trei râzând în hohote. El le aruncă o privire îngheţată pe care o simţiră ca

pe un duş rece şi cei doi tineri se adânciră imediat în lectura meniului, abandonând-o pe biata Avril...

– Nu puteţi fi lăsată un minut singură fără să vă grăbiţi să faceţi ochi dulci primului venit?

– Nu făceam ochi dulci nimănui! replică ea jignită.

– Lăsaţi! Vom discuta asta mai târziu...

– Nu avem ce discuta!

Ralph se ridică văzând-o pe Darlène apropiindu-se.

– Bun, mergem? întrebă el, tăind scurt disputa lor.

Avril nu avea de ales: îi urmă fără să spună nimic, evitând cu grijă ca în trecere să-i privească pe cei doi tineri.

Ralph o conduse pe Darlène până la maşină. Înainte de a urca, tânăra femeie îl îmbrăţişă cu înflăcărare şi-l sărută îndelung pe buze, fără să se sinchisească de prezenţa lui Avril.

De data aceasta, era prea de tot! Aceste efuziuni erau de foarte prost gust! De ce să facă asta exact în faţa ei?

Drumul de întoarcere se desfăşură într-o tăcere încordată. Îndată ce Ralph opri motorul, Avril se repezi afară din maşină. Ca şi în ziua cealaltă, uşa era încuiată cu cheia. Dar de data aceasta nu mai avu răbdare ca el să vină să-i deschidă şi apăsă furioasă pe butonul soneriei.

Rose apăru şi o cercetă cu un aer curios.

Avril se repezi înăuntru ca o furie. Ştia bine că nu avea dreptate să se înfurie în felul acesta, dar nu se putea stăpâni. Era îndrăgostită şi complet incapabilă să reacţioneze cu calm. Şi cât se bucurase la gândul acestei seri! Ce nebună fusese să cedeze farmecului unui asemenea bărbat! Cum îşi putuse oare închipui că începea să se ataşeze de ea? Ralph îşi înşelase soţia, era un don Juan... Poate că el însuşi îi dăduse întâlnire Darlènei la restaurant... pentru a-i servi o lecţie, pentru a se răzbuna pentru noaptea trecută?

Avril începea să urce scara când auzi cum uşa de la intrare se trânteşte violent. Grăbi pasul, dar Ralph o ajunse din trei paşi mari, o apucă de încheietura mâinii şi o duse în salon.

– Nu-mi plac deloc asemenea scene! Sunteţi furioasă din cauza Darlènei, nu-i aşa? Pentru asta aţi făcut ochi dulci celor doi tineri? Încep să înţeleg de ce soţul v-a dat pe uşă afară!

– Soţul meu, dacă totuşi am unul, nu m-a dat pe uşă afară! ripostă ea. Eu sunt cea care am plecat. De altfel, vă faceţi visuri, domnule Bohannon! Puţin îmi pasă mie de legăturile pe care le puteţi întreţine cu Darlène!

– Haideţi, Avril! Fiţi sinceră! Nu v-a făcut nici o plăcere ca ea să cineze cu noi şi de altfel

nici n-aţi ascuns asta. Darlène este o veche prietenă şi n-o puteam refuza!

– N-am nimic împotriva vechii voastre *prietene*! exclamă ea. Dar m-am simţit stânjenită să fiu martor la efuziunile voastre! Ceea ce puteţi face în particular mi-e total indiferent, dar puteaţi să vă abţineţi de a o săruta în faţa mea!

– Sunteţi geloasă, pe cuvântul meu!

– Oh, nu!

– Ba da! Şi vă purtaţi copilăreşte! Oamenii care se ceartă toată ziua, bună ziua, mă scot din sărite. Nu mai insistaţi!

– Dacă vă este teamă că reacţionez ca soţia voastră, liniştiţi-vă, dragă domnule! Puteţi avea câte amante doriţi, îmi este complet indiferent. Doar că nu-mi place să fiu tratată în felul acesta. Data viitoare când mă veţi invita la cină, v-aş ruga să nu-mi impuneţi prezenţa amantei voastre.

În timp ce pronunţa cuvintele acestea avu brusc impresia că se mai găsise deja într-o situaţie asemănătoare. Oare nu de asta fugise în ziua accidentului? Pentru că Desmond o înşelase cu acea misterioasă femeie brunetă?

Mâna lui Ralph se încleştă pe braţul ei.

– Nu făceam aluzie la soţia mea. De altfel, dacă ea s-a hotărât să mă părăsească, nu s-a întâmplat pentru că o înşelam... cel puţin nu în sensul pe care-l credeţi.

Avril îşi ridică privirea spre interlocutorul ei şi suferinţa pe care o văzu pe faţa lui îi tăie respiraţia. N-ar fi crezut vreodată că el ar putea fi atât de vulnerabil! Dar refuză să se lase înduioşată...

– Aşadar recunoaşteţi că aţi înşelat-o!

– Soţia mea era o destrăbălată, ca şi voi! Era de-ajuns ca un bărbat s-o atingă pentru a-i cădea în braţe!

Avril deveni lividă.

– Nu vă permit să mă insultaţi. Ceea ce spuneţi este complet greşit! Singura mea greşeală, recunosc, este că am cedat farmecului vostru.

– Ah, aşa?

Înainte să aibă timpul pentru a înţelege ce se întâmplă; el îi strivi buzele cu ale lui... Încercă să se zbată, dar nu era în stare să lupte cu el.

Când el avu impresia că se supune în fine, sărutul lui deveni mai blând, mai tandru şi Avril simţi cum orice rezistenţă o părăseşte. El avea dreptate: îl dorea. Era suficient s-o atingă pentru ca să-şi piardă capul... Ridică mâinile pentru a-l îmbrăţişa dar, spre marea ei nedumerire, el o respinse cu brutalitate.

– Deci? Asta nu este o dovadă? făcu el cu o licărire triumfătoare în ochi, înainte de a-i întoarce spatele.

– Ce monstru! Ce monstru josnic! murmură Avril înghiţindu-şi lacrimile.

Cum putea fi îndrăgostită de un asemena bărbat? Ar fi trebuit să-l urască, dar ea îl iubea. Îl iubea cu ardoare. Degeaba era furioasă pe el, asta nu schimba nimic...

Cu picioarele tremurânde, urcă în camera ei şi se aruncă de-a curmezişul patului. Trebuia să părăsească această casă! Situaţia era pe punctul s-o înnebunească. Dar unde să se ducă? Adăpostul ăsta era singurul loc unde poliţia o putea găsi, dacă descoperea ceva...

Ajunsă la capătul puterilor, îşi înfundă capul în mâini şi izbucni în lacrimi...

Se trezi tresărind în mijlocul nopţii, transpirată, cu respiraţia tăiată. Încerca, disperată, să scape de bărbatul blond care o urmărea.

Satan veni să-i râcâie la uşă spre orele şapte. Avril se ridică pentru a-i deschide şi, spre marea ei încurcătură îl văzu pe Ralph pe culoar. El o măsură din cap până-n picioare. Tulburată de acest examen, Avril vru să închidă uşa, dar Satan nu era de acord. Neluând în

seamă ordinele stăpânului său, el intră în cameră şi sări în pat.

Ralph trec prin faţa ei cu un aer înţepat, îl luă pe Satan de zgardă şi îl trase afară din cameră. Tremurând toată, Avril închise uşa în spatele ei...

După un duş bun, tânăra îmbrăcă rochia de culoarea nisipului, gândindu-se la ziua dură care o aştepta. Va trebui să lucreze alături de Ralph, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... Dacă voia să-şi plătească datoriile, nu avea de ales...

Când intră în sufragerie, gazda îi adresă o privire întunecată şi se adânci din nou în lectura jurnalului său. Rose îi servi în tăcere.

– Am hotărât ca astăzi să vă arăt proprietatea, rosti el terminându-şi cafeaua.

– Ah... şi de ce?

– Vreau să spun... nu... nu vom lucra? Credeam că trebuie să scrieţi în fiecare zi!

– Cerul este acoperit şi îmi place să călăresc pe un astfel de timp, explică el ca pe ceva de la sine înţeles. De altfel, caii au nevoie de mişcare... dar să nu credeţi că sunteţi obligată să mergeţi!

Ardea de dorinţa să meargă, dar nu voia să pară foarte entuziasmată.

– Nu m-ar deranja...

– Nu sunteţi obligată!

Avril suspină adânc. Aşadar, asta era dragostea? O înfruntare continuă, o suită neîntreruptă de dispute şi de reflecţii dulci-acrişoare?

Este adevărat că Ralph n-o iubea şi că nu avea nici un drept asupra lui.

Se strădui să zâmbească şi răspunse pe un ton liniştit:

– Este foarte drăguţ că v-aţi gândit să mă invitaţi pentru a vă însoţi. Accept cu cea mai mare plăcere!

– Perfect! Mergeţi repede şi puneţi-vă nişte jeanşi şi încălţăminte solidă. Vă sfătuiesc să luaţi un bluzon, dimineaţa este răcoare...

– Nu va dura mult.

Cinci minute mai târziu, se afla în holul de la intrare. Rose le întinse o ploscă de apă şi o sacoşă de piele cu prânzul lor.

– Ştiţi să călăriţi? întrebă el zâmbind.

– Nu, dar sunt sigură că am să învăţ repede! adăugă ea grăbită, cu inima strânsă la ideea că el ar putea să renunţe să o mai ia cu el.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă.

Avril îi zâmbi, încântată să-l vadă atât de bine dispus.

Harry scosese deja caii. Un armăsar mare, negru, necheză auzindu-i aproape.

– Vi-l prezint pe Charlie! Arată puţin cam impozant, dar în realitate are o fire blândă.

– Sper... zise Avril aruncând o privire piezişă

unei iepe bătrâne care părea mult mai paşnică.

Ralph îi urmări privirea.

– Oh! puteţi s-o luaţi pe Mabel, dacă preferaţi. O am de ani de zile. Cealaltă, arătându-i o iapă tânără aflată mai la o parte, este puţin cam sălbatică. Toată lumea îi preferă pe Charlie sau Mabel. Biata Nancy este întotdeauna neglijată...

– Ei bine! va trebui să se resemneze încă o dată, declară Avril. Se pare că are un temperament prea impetuos pentru mine!

Ralph se îndreptă spre Mabel şi începu să-i pună şaua, în timp ce Harry se ocupa de Charlie.

– În şa! zise Ralph apropiindu-se cu Mabel.

Avril ezită o secundă, apoi, cu aerul cel mai firesc din lume, apucă hăţurile, puse piciorul în scară şi sări în şa.

Încântată să-şi descopere un nou talent, îi adresă lui Rose un surâs victorios.

Porniră în galop uşor. Radiind de fericire, Avril urmă armăsarul pe poteca îngustă care se înfunda în pădure...

Respira cu desfătare parfumul acelor de pin care formau pe sol un covor plăcut mirositor. Din când în când, tufişurile erau atât de dese, încât le era greu să treacă. A trebuit, curând, să-şi încetinească mersul. Ralph se întorcea când şi când pentru a vedea cum se descurcă.

Sincer vorbind, nu se simţise în viaţa ei atât de fericită! Cu tot cerul posomorât şi bruma matinală, peisajul era splendid. Liniştea şi tăcerea pădurii nu erau tulburate decât de numeroasele activităţi ale locuitorilor ei. Lui Avril i se păru că vede prepeliţe luându-şi zborul de sub vegetaţia măruntă de pădure şi recunoscu ciripitul vesel al cintezoiului, ca şi piuitul atât de caracteristic al gaiţei. La apropierea cailor, veveriţele dispăreau ca nişte săgeţi. O şopârlă singuratică traversă poteca exact prin faţa lor!

Înaintau pe latura unei coline când Avril zări deodată un torent de apă scânteind în fundul văii.

Ralph încetini şi veni lângă ea.

– Priviţi în desiş.

Avril îşi întoarse capul şi îşi reţinu respiraţia: un pui de căprioară, ascuns pe jumătate de frunziş, îi privea tremurând cu ochii lui mari, negri.

– Ce frumos este!exclamă Avril. Sunt multe în regiune?

– Da, din ce în ce mai multe.

– Ce alte animale trăiesc pe aici?

– Ratoni, care sunt o mulţime. Ziua nu sunt de văzut, ei îşi duc viaţa noaptea. Mai există, de asemenea, coioţi, dihori şi câţiva mistreţi.

– Sper că nu riscăm să ne întâlnim cu ei, zise Avril tremurând la ideea asta.

Însoţitorul ei izbucni în râs.

– Ei se plimbă rar ziua, deşi după ploaie ies uneori din bârlogul lor în căutare de rădăcini. Haideţi, nu vă mai gândiţi la ei, adăugă el văzând-o îngrijorată. Nu-i voi lăsa să se atingă de un singur fir de păr din capul vostru! Şi aşa n-aţi lăsat prea multe...

Avril îşi duse maşinal mâna la breton.

– Oh! nu e chiar atât de îngrozitor.

El râse şi mai tare, luând-o din loc în galop.

– Nu! Acum când m-am obişnuit, găsesc că vă stă foarte bine. Spuneam asta doar ca să vă fac să mergeţi.

Avril o îndemnă pe Mabel lovind-o cu călcâiele ca să prindă aceeaşi viteză, dar bătrâna iapă nu se lăsă impresionată şi continuă să meargă la trap. Avril văzu neliniştită pe Charlie şi călăreţul lui dispărând în pădure... apoi oprindu-se puţin mai departe ca s-o aştepte.

Până la urmă au ajuns la torentul de apă, pe ale cărui maluri nisipoase se găseau mari arbori cu frunziş bogat.

Ralph descălecă, legă hăţurile calului de o creangă şi-i întinse lui Avril braţele ca s-o ajute să coboare de pe cal.

O depuse încetişor pe pământ şi o mai ţinu puţin lipită de el. Ea îşi adânci privirea în ochii lui în aşteptarea unui sărut... dar el îi dădu drumul.

Avril se strâmbă. O dureau toţi muşchii.

– Hm! murmură Ralph. Am impresia că veţi fi frântă de oboseală...

– Deja sunt.

– După o baie bună în piscină şi o şedinţă de saună, totul va fi bine. V-aţi cumpărat costum de baie?

Ea confirmă cu un semn din cap.

– Păcat! exclamă el prefăcându-se decepţionat.

Avril roşi şi întoarse capul.

– Bun! Ce-ar fi să urmăm pârâul până când vom găsi un loc de vis unde să ne odihnim?

Îşi luă fiecare calul de căpăstru şi merseră de-a lungul apei. Au ajuns curând într-o mică poiană.

– Vă place locul?

– Este minunat.

Solul era acoperit de un strat gros de frunze, iar înalţii arbori de seqoia formau o boltă deasupra capetelor lor.

În timp ce Avril descăleca, Ralph întindea o pătură pe sol. O veveriţă îi cercetă câteva clipe cu micii ei ochi curioşi înainte de a dispărea în scorbura unui copac. Reapăru iute pe o ramură şi, ridicată pe labele dinapoi, începu să-i certe de mama focului.

Ralph şi Avril râdeau în hohote.

– Suntem tot pe proprietatea voastră? întrebă tânăra fată lăsându-se să cadă pe pătură.

– Da. Sunt proprietarul a vreo douăzeci de hectare...

Avril începu să se joace distrată cu o frunză.

Ralph deschise sacoşa pe care i-o dăduse Rose şi scoase din ea brânză, biscuiţi, o sticlă de vin şi două pahare.

– Iată o mică gustare!

– Un picnic! exclamă încântată Avril. Îmi place la nebunie!

După ce şi-au terminat masa frugală, Ralph strânse totul şi se întoarse spre ea:

– Cum vă simţiţi?

– Mă doare puţin gâtul, zise ea râzând. Am impresia că nu sunt sportivă.

Ralph se apropie de ea şi, fără un cuvânt, începu să-i maseze ceafa. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Avril se stăpânea cu greu să nu se ghemuiască în braţele lui... Mâinile viguroase ale însoţitorului ei coborâră încet de-a lungul coloanei vertebrale. Nu mai reuşi să-şi înăbuşe un mic geamăt de plăcere. Încetişor, Ralph o determină să se întindă.

– Avril... sufletul meu... murmură el aplecându-se asupra ei.

Îşi puse buzele pe ale ei şi ea se arcui lângă el, fericită să-i simtă corpul puternic lipit de al ei.

Sărutările lui deveniră mai înflăcărate şi Avril, într-un elan de dragoste, îşi petrecu braţele după

gâtul lui. Cuprinsă de o dorinţă de nestăpânit, răspundea cu pasiune mângâierilor lui.

El se desprinse brusc şi o privi adânc în ochi. Răvăşită, cu răsuflarea tăiată şi buzele uşor întredeschise, Avril aştepta...

Încet, foarte încet, puse din nou stăpânire pe gura ei. Sfârşită, ea se abandonă, răspunzând fără reţinere pasiunii lui sălbatice. Buzele lui Ralph îi atinseră uşor pielea plăcută a gâtului înainte de a ajunge pe sânul ei care palpita. Ea îşi îngropă degetele în părul lui cu un suspin de plăcere. El o strânse cu ardoare la piept şi murmură cu o voce gâtuită:

– Oh! Te doresc atât de mult...

El îşi puse capul în scobitura umărului ei şi Avril îi simţi inima bătând lângă a ei.

– Blestemat să fie acel nenorocit Desmond! strigă el îndepărtându-se cu brutalitate.

Se ridică şi îşi trecu mâna prin păr.

– Mi-e sete. Vreţi puţină apă? o întrebă el pe un ton aspru.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, Avril nu reuşi decât să clatine din cap, ocolindu-i privirea.

Se pare că-i făcea o plăcere diabolică s-o tortureze! De ce o ducea astfel în pragul extazului, pentru ca după aceea s-o abandoneze cu nepăsare?

Ralph luă plosca şi bău cu înghiţituri mari,

după care se aşeză din nou lângă tânăra fată.

Avril se străduia să ia un aer degajat. Nimic n-o putea împiedica să-l iubească, dar trebuia să facă totul ca el să nu-şi dea seama de asta...

Ralph se lungi pe burtă, cu capul pe braţele îndoite. Timp de câteva minute, Avril îl cercetă în tăcere. Adormise repede. Atunci se culcă şi ea lângă el şi închise ochii.

Figura lui Desmond îi apăru încă o dată... şi înţelese brusc că şi ea îl ura din toată inima!

VII

Avril se trezi tresărind. Sprijinit într-un cot, Ralph o examina cu un aer încurcat.

Îşi aminti deodată mângâierile pe care le schimbaseră înainte de a adormi şi roşi până la rădăcina părului.

– Am... am adormit buştean!

– Da, şi eu la fel. Este trecut de orele patru... Ne întoarcem?

El se ridică şi se întinse îndelung. Cât de frumos era!

Avril se ridică şi-l imită. Această mică siestă la aer curat o odihnise aproape mai bine decât o întreagă noapte de somn.

– Mă simt într-o formă grozavă! zise ea ajutându-l să strângă pătura. Am dormit minunat, cu toate că...

Îşi muşcă limba la timp. Ralph o cercetă o clipă fără să spună nimic. Expresia feţei lui deveni mai blândă.

– Sunt mulţumit să aflu că vă place să vă culcaţi cu mine!

Oh! De ce trebuia mereu să-şi bată joc?

Când ajunseră acasă, masa era pregătită. Nu le era foame nici unuia, nici altuia, dar Rose şi soţul ei urmau să-şi petreacă seara la Monterey, la un vechi prieten şi doreau să plece cât mai devreme posibil.

– Mai aveţi nevoie de ceva? întrebă Rose după ce le aduse platourile. Mai este o tartă cu mere caldă la cuptor...

– Nu, Rose... mulţumesc, zise Ralph. Nu vă mai ocupaţi de noi, plecaţi! Ne vom descurca singuri.

– Ne vom întoarce destul de târziu...

– Perfect. O seară plăcută, Rose!

– O seară plăcută şi dumneavoastră, domnule! răspunse ea retrăgându-se.

– Vă amintiţi unde aţi învăţat spaniola? întrebă Ralph întorcându-se spre Avril.

– Nu...

La drept vorbind, nu prea avusese timp să se gândească la asta...

El luă puţină salată şi o privi cu un aer gânditor.

– Mă întreb dacă nu cumva aţi trăit în Mexic. N-ar fi deloc exclus... Asta nu vă spune nimic? Acapulco? Mexico City? Guadalajara? Monterrey?

Atunci când el apăsă pe R-urile de la Monterrey, ea încruntă sprâncenele.

– V-aţi amintit ceva?

Ea clătină din cap a negaţie, oftând.

– Sunteţi sigură? insistă el. La ce vă gândiţi în clipa asta?

– La nimic. Eu... când aţi apăsat pe R-urile de la Monterrey, mi-am amintit de ceva... dar toate astea n-au nici un sens! Ne-am dus la Monterey acum două zile şi fără îndoială că din acest motiv numele mi se pare cunoscut... După cum, vedeţi, eu... sper mereu! dar...

– Aveţi dreptate. Cel mai mic amănunt poate avea importanţă. Ceea ce avem nevoie, este să ajungem să descoperim lacuna, să găsim ce anume a provocat blocajul. Nu vă pierdeţi curajul, vom reuşi!

Ea clătină din cap, dar ştia bine că el era la fel de decepţionat ca şi ea.

– Am început ultimul capitol al noului meu roman, reluă el schimbând hotărât subiectul. Va trebui să lucrăm mâine fără întrerupere!

– N-am parcurs decât primele zece pagini, deocamdată. Pot să iau restul să le citesc înainte de a mă culca? Le voi bate mai repede dacă voi cunoaşte povestea... Nu-i aşa că Daniela reuşeşte să iasă din fântână?

– Încă nu ştiu, răspunse el râzând. Dar, descurcăreaţă cum este, până la urmă desigur că

va scăpa! Credeţi cu adevărat că veţi putea bate mai repede? Ce ritm aveţi acum? Douăzeci de cuvinte pe minut?

Privirile lor se încrucişară şi ea se strădui să-şi ascundă chinul pe care i-l producea remarca lui. El o tachina, desigur, dar de fapt era dezolată că nu dactilografia destul de repede pentru a-i fi cu adevărat utilă. Ştia să gătească şi să călărească, talente care din păcate nu erau de mare folos pentru un scriitor!

Oare ce făcea în viaţa ei trecută? Lucra? Era poate studentă sau pur şi simplu casnică? Înlătură imediat ultima ipoteză: asta presupunea că era măritată, dar ideea că înaintea lui Ralph cunoscuse un alt bărbat îi era insuportabilă.

Atunci când el îi adresă din nou cuvântul, ea îl privi cu un aer vinovat.

– Vă cer scuze... zise ea, roşie ca focul.

– V-am rugat să-mi daţi smântâna!

În graba ei, era cât pe ce s-o răstoarne.

– Oh! sunt dezolată...

Au rămas la masă până spre orele şapte, vorbind despre cărţi şi mai cu seamă despre ultima lui carte. Avril puse întrebări despre celelalte romane ale lui şi Ralph, încântat să vadă că asta o interesa, o conduse în bibliotecă.

Avril rămase uimită de numărul cărţilor pe care le scrisese.

– Extraordinar! exclamă ea trecându-şi mâna

peste legătura lor. Trebuie să fie peste douăzeci!

– Foarte exact douăzeci şi patru, răspunse el cu răceală.

Avril se întoarse, surprinsă de tonul vocii lui. Gura lui avea o cută amară.

– Scrisul este meseria mea. El este ceea ce dă sens vieţii mele. Pentru mine, este mai presus de orice, chiar mai presus de cei pe care-i iubesc...

Îşi întoarse privirea şi îşi cercetă cărţile strângându-şi buzele.

– Pentru o soţie, este destul de greu de admis. Marissa n-a putut suporta.

Avril îşi reţinu respiraţia.

– Şi dumneata, Avril? Aţi putea accepta să nu deţineţi primul loc în viaţa unui bărbat?

Ea nu răspunse imediat, gata să strige că pentru a rămâne cu el s-ar fi mulţumit cu un loc foarte mic în inima lui.

– Cred că asta ar deprinde de profunzimea dragostei pe care aş simţi-o pentru el...

O măsură din cap până-n picioare înainte de a-i răspunde cu o voce de gheaţă:

– Minţiţi. Ca şi Marissa, n-aţi putea accepta. Iată primul roman pe care l-am publicat, continuă el arătându-i cărţile de pe etajeră. Îmi lipsea experienţa, dar cu toate acestea aveam ceva de spus... Şi iată-l pe ultimul. Un scriitor

pune întotdeauna puţin din el însuşi în fiecare din operele sale şi aceasta este marcată de nefericirile şi decepţiile mele sentimetale... Povestea este destul de interesantă. Se spune de obicei că este cel mai bun roman al meu.

Se îndreptă râzând.

– Am aerul unui bătrân închipuit, pătruns de el însuşi. Dar în realitate nu sunt atât de plin de sine! Mai cu seamă să nu vă simţiţi obligată să le citiţi.

– Oh, ba da! Mă interesează mult, îl asigură ea.

Mai ales pe ultimul, era cât pe ce să adauge. După cum înţelesese, era încă sub influenţa morţii Marissei atunci când îl scrisese. Era curioasă să afle cum reacţionase... şi în acelaşi timp asta o neliniştea...

– Nu veţi avea timp să vă plictisiţi cu el! exclamă Ralph întinzându-i manuscrisul. Ce-ar fi să ne întâlnim la piscină peste o oră? Aş vrea mai întâi să termin planul acestui capitol...

– De acord! Pe curând...

Ajunsă în camera ei, Avril se întinse pe pat şi se adânci în lectura ultimului său roman.

Era atât de absorbită de lectură încât era cât pe ce să uite de trecerea timpului. Când aruncă o privire spre pendulă, văzu că nu mai avea decât cinci minute ca să se schimbe.

Îşi puse în mare grabă costumul de baie şi

se privi în oglindă: îi stătea de minune! Croit dintr-o bucată, de un splendid roşu închis, îi punea în valoare talia subţire şi sânii tari. Foarte decoltat în spate, se mula perfect pe şolduri şi pe fesele rotunde. Încântată, făcu o piruetă.

Ajunse jos în acelaşi timp cu Ralph şi acest minunat trup de bărbat o făcu să-i bată inima mai repede. Îl urmă cu obrajii în flăcări, simţindu-se tulburată ca de ceva indecent.

Ralph înaintă cu un pas suplu spre trambulină. Avril nu-şi putea desprinde privirea de la muşchii lui puternici, care-i jucau sub pielea bronzată...

El plonjă elegant şi ea îl privi câteva clipe cum înoată, înainte de a se hotărî să-l urmeze.

Spre marea ei surpriză, îşi descoperi un nou talent: era o excelentă înotătoare! Parcurseră cot la cot de două ori lungimea piscinei, apoi se căţărară pe marginea ei.

El îi întinse un prosop. Se simţea extraordinar de bine, înviorată de răceala apei, numai dacă nu era vorba de prezenţa atât de aproape a celui pe care-l iubea...

– Sunteţi gata pentru o baie cu aburi?

– Oh! sunt gata de orice în seara asta! Mi-am descoperit astăzi două talente şi mă simt într-o formă grozavă!

– Gata de orice? Adevărat?

Avril simţi cum i se accelerează bătăile inimii.

Ştia foarte bine la ce făcea aluzie... Fără să răspundă, îl urmă în saună.

Cărbunii aprinşi sclipeau în penumbră şi când Ralph aruncă o găleată de apă peste jăratic, încăperea se umplu de un nor de aburi. El se urcă pe bancheta de sus şi îşi întinse acolo prosopul. Avril se instală pe cea de jos.

Încetul cu încetul, picuri de sudoare începură să-i iasă prin toţi porii. Era minunat de destinsă. Nemişcată, nu deschise ochii atunci când îl auzi pe Ralph mişcându-se.

El coborî şi veni să se aşeze lângă ea.

– Cum vă simţiţi? întrebă el în şoaptă. Muşchii vi s-au destins?

– Mmm! murmură ea. Este extrem de plăcut! Cred că aş putea să rămân aici toată noaptea.

El izbucni în râs.

– Nu trebuie abuzat de saună. Prea mult timp este extenuant.

– Adevărat? zise ea ridicându-se în capul oaselor. Ar însemna un lucru necugetat...

– Exact! o asigură el apropiindu-se.

O întoarse uşor şi începu să-i maseze spatele. O străbătu un fior de plăcere.

– Vă este frig? îi murmură el la ureche.

– Oh, nu! Nu e din cauza frigului... bâlbâi ea cu o voce gâtuită.

Continuă să-i mângâie spatele şi umerii până când ea ajunse pe punctul să-şi piardă capul...

– Acum lungiţi-vă pe burtă...

Avril îl privi pe deasupra umărului. Oh, nu! Cât timp o să mai poată îndura acest supliciu rafinat?

El o obligă să se întindă şi ea nu avu putere să reziste. Oare el nu-şi dădea seama că o înnebunea cu mângâierile lui? Nu vedea că era îndrăgostită de el, că atingerea mâinilor lui o exalta cu totul?

Îşi ţinu respiraţia când el îşi trecu uşor degetele în lungul coapselor ei. Blând, cu tandreţe, el îşi plimba mâinile pe pielea ei goală şi Avril simţi că o să moară de plăcere...

– E plăcut? murmură el cu o voce răguşită.

Avril înghiţi cu greutate şi încercă să ia un ton degajat. Dar spre marea ei ruşine, vocea îi părea mai mult o alintare decât orice altceva...

– Da, foarte plăcut...

El se opri şi ea simţi căldura trupului lui lipit de al său, în timp ce se apleca să depună un sărut pe ceafa ei. Nu se putu împiedica să scoată un mic geamăt.

– Ar trebui poate să ne gândim să mergem la culcare acum... şopti el ajutând-o să se ridice.

Avril tremura din cap până-n picioare. Dumnezeule! Picioarele nu vor mai putea s-o ţină! Se simţea atât de lipsită de putere...

Când el deschise uşa, valul de aer rece pe

care-l primi în plină faţă o ajută să-şi revină în fire. Clipi din ochi, surprinsă să vadă că nimic nu se schimbase în jurul ei. În timp ce se lăsa mângâiată de mâinile pricepute ale lui Ralph în aburul cald din saună, părea că lumea întreagă dispăruse ca prin minune...

– Vă simţiţi bine? întrebă el văzând-o că se clatină.

– Foarte bine, răspunse ea încercând să-şi recapete aerul firesc.

Ea ştia totuşi că de acum înainte niciodată nu se va mai simţi bine atâta timp cât nu va cuceri inima acestui bărbat...

Fără să spună un cuvânt, urcară spre camerele lor.

Avril avea impresia că pluteşte, ca în vis. Când el o părăsi, după ce-i urase noapte bună, îl urmări cu privirea, pe de o parte decepţionată, pe de altă parte uşurată.

După un duş bun, se întinse în pat cu cartea lui în mână, dar prea epuizată ca să citească, se scufundă într-un somn adânc.

După două ore se trezi tresărind: ştia unde locuieşte! În sfârşit! Văzuse locul în vis! Era la Monterey, la patruzeci de kilometri de acolo.

În prada unei adevărate crize de isterie, sări din pat şi se repezi în camera lui Ralph.

– Ralph! Ralph! strigă ea deschizând uşa.

El se ridică din pat şi aprinse lumina.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am amintit unde locuiesc. Acum ştiu, Ralph! Am văzut în vis!

El o măsură cu un aer ciudat, ca şi cum ştirea nu-l bucura în mod deosebit...

– Sunteţi sigură?

– Da, Ralph. Locuiesc la Monterey!

– La Monterey?

– Da! strigă ea repezindu-se spre el. Domnul fie lăudat! Am reuşit să-mi aduc aminte! Grăbiţi-vă! Trebuie să mergem imediat acolo!

– Este trecut de orele unsprezece, replică el după ce îşi aruncase ochii la ceas. Ar fi poate mai bine să aşteptăm până mâine dimineaţă...

Avril era într-o asemenea stare de agitaţie încât nu-şi ascunse lipsa de entuziasm.

– Oh, nu! N-aş putea închide ochii toată noaptea. Trebuie să mă aduc acolo imediat.

– La ce adresă la Monterey?

Întrebarea avu efectul unui duş rece.

– Nu ştiu, recunoscu ea fără tragere de inimă. Adică nu ştiu numele străzii, dar sunt sigură

că voi regăsi locul fără dificultate. Îmi amintesc casa foarte bine. Mică, albă, cu ţigle roşii, o grădină plină de trandafiri şi un copac imens înaintea casei.

– Dar nu vă amintiţi numele străzii?

Ea negă cu o clătinare a capului.

– O vom găsi. Îmbrăcaţi-vă mai repede!

– Avril! Nu în seara asta! Este o absurditate. Aşteptaţi până mâine dimineaţă. Noaptea nu vom vedea nimic...

– Te rog, Ralph! îl imploră ea cu ochii plini de lacrimi. Poate că îmi voi reaminti totul când vom fi la Monterey. Nu puteţi şti ce înseamnă toate astea pentru mine! Este singura speranţă care mi-a rămas...

– Şi vă gândiţi să mergeţi în ţinuta asta?

Avril îşi plecă ochii asupra tricoului care-i ajungea până la jumătatea coapselor.

– Oh, nu, bineînţeles! Mă duc să mă îmbrac. Sunt gata într-un minut... Grăbiţi-vă!

Se repezi în camera ei. În sfârşit, avea o urmă! Va putea să-şi regăsească numele... Trase pe ea nişte jeanşi, un pulover şi un bluzon gros.

Când reveni în camera lui Ralph, el tocmai se încheia la cămaşă. Aşteptă să termine de îmbrăcat, tremurând de nerăbdare.

În hol se întâlniră nas în nas cu Rose şi Harry, care se întorceau acasă. Se măsurară

câteva secunde toţi patru, peste măsură de uimiţi.

– Aţi avut o seară plăcută? întrebă Ralph, ca şi cum faptul de a ieşi la o asemenea oră era lucrul cel mai natural din lume.

– Oh, da! răspunse Rose, vizibil intrigată.

– Nu ne blocaţi trecerea, vedeţi bine că plecăm! exclamă Ralph pe un ton vesel.

– Nu este puţin cam târziu pentru a merge la plimbare? întrebă Rose.

– Avril nu reuşeşte să doarmă. M-am gândit că un mic tur cu maşina o să-i facă bine...

– Înţeleg... bombăni Rose, nu prea convinsă. Plimbare plăcută! Nu mergeţi prea repede...

Avril îi auzi şuşotind în spatele lor, dar ce importanţă avea ce puteau ei să creadă! Trebuia cu orice preţ să regăsească acea casă. Aceasta era cheia care îi va permite în sfârşit să deschidă uşa trecutului ei...

Ralph o cercetă cu un aer gânditor, înainte de a porni motorul. Ea crezu că o să spună ceva, dar el se mulţumi să aprindă farurile şi să pornească fără întârziere.

Avril nu-şi găsea locul, grăbindu-l pe Ralph să meargă mai repede.

După ce i se păru că a trecut o eternitate, ajunseră în fine la Monterey.

Copleşit de absurditatea sarcinii care-l aştepta, Ralph se îndreptă cu un oftat spre cartierul

rezidenţial situat de-a lungul mării. Conducea încet, pentru ca Avril să aibă timp să vadă casele în lumina lampadarelor.

– Nu era prea aproape de mare, murmură ea încruntându-şi sprâncenele. Dar nu sunt sigură de asta.

Continuând să nu spună nimic, el o conduse spre un alt cartier. Avril cerceta cu atenţie fiecare casă. Imaginea pe care o văzuse în vis i se fixase în minte şi era sigură că o va recunoaşte imediat.

– Mai repede! îl imploră ea.

– Avril, fii rezonabilă. Nu vom reuşi niciodată să găsim această casă noaptea. Ţine cont de numărul străzilor care există în acest oraş. Cel mai bine ar fi să revenim mâine dimineaţă când, cel puţin, vom putea vedea ceva...

– Nu! Nu pot aştepta până mâine dimineaţă! strigă ea, cuprinsă de panică la gândul de a se întoarce. Te rog, Ralph! Ştiu că este mult ceea ce-ţi cer, dar trebuie să mă ajuţi! Este singura mea şansă să-mi aflu numele...

– Avril... zise el cu oboseală în glas, ştii bine că vreau să te ajut, dar nu sunt sigur că acesta este mijlocul cel mai bun... Ellen Story va putea cu siguranţă să te lămurească la întoarcerea ei...

– Nu! Nu mă pot baza pe ea! De altfel, s-ar putea ca ea să nu mai revină niciodată. Te rog... să mai continuăm puţin...

– La ordinele voastre!

– Mulţumesc, Ralph! exclamă ea mângâindu-l pe obraz.

El depuse un sărut pe vârful degetelor ei şi reluă:

– Haide! Descrie-mi încă o dată casa...

Îşi continuară căutările fără mare succes şi chiar Avril începea să se descurajeze. Trecuse de ora unu dimineaţa atunci când strigă, victorioasă:

– Iat-o! Ea este! Priveşte, Ralph! Casa cu ţigle roşii!

Lui Avril nu-i venea să-şi creadă ochilor! O găsiseră! Era exact casa pe care o văzuse în vis... În afara pomului... nu exista nici un pom în grădină... Mare scofală! N-o să renunţe doar pentru atâta lucru!

– Sunteţi sigură că aceasta este?

– Da! Ea este, casa mea!

– Este cam târziu, zise Ralph aruncând o privire pe ceas. Ar fi mai bine să revenim mâine dimineaţă. Familia voastră riscă să aibă un şoc văzându-vă sosind în toiul nopţii!

– Oh, nu! Te rog! exclamă ea agăţându-se de braţul lui. Trebuie să merg acolo! Imediat!

– Liniştiţi-vă, Avril. Şi dacă v-aţi înşelat? Dacă aceşti oameni nu vă vor recunoaşte?

– Mă vor recunoaşte! Sunt sigură de asta! O ştiu!

– Bine, vă însoţesc, dar pentru Dumnezeu, liniştiţi-vă!

Îndată ce coborâră din maşină, el se apropie de ea şi o scutură ca pe un pom.

– Avril! *liniştiţi-vă*!

Vocea lui avu efectul unei palme trase în plină figură. Ea închise ochii, respirând adânc şi, ţinându-l de mână pe însoţitorul ei, înaintă cu pas hotărât spre casă.

Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă, cu inima bătându-i cu putere.

După câteva minute, o voce de om bătrân întrebă prin uşă:

– Cine e acolo?

– Vă rog! Trebuie neapărat să vă vorbesc!

– Cine sunteţi? întrebă bărbatul fără să deschidă. Este ora unu dimineaţa! Ce doriţi?

– Nu-mi recunoaşteţi vocea? întrebă Avril, gata să izbucnească în plâns.

Se lăsă o tăcere, apoi uşa se întredeschise uşor.

Avril avea impresia că inima sta să i se spargă în piept, atât de tare bătea. Îl va recunoaşte oare pe bărbatul acesta? Va fi primită cu braţele deschise, ó va acoperi cu sărutări?

Un bărbat scund, chel, de vreo şaizeci de ani, o privea cu teamă. În spatele lui stătea o doamnă în vârstă, cu bigudiurile în păr şi faţa acoperită de cremă.

Ei n-o recunoscură pe Avril şi nici ea nu-i recunoscu. Simţi cum îi îngheaţă inima şi îşi muşcă buzele până la sânge.

– Cine sunteţi? repetă bărbatul, dându-şi seama cu groază de prezenţa lui Ralph.

– Prietena mea suferă de amnezie, explică Ralph cu cel mai mare calm. A crezut că recunoaşte această casă... Sunt profund dezolat că v-am deranjat la o asemenea oră. Figura ei vă spune ceva?

Cei doi bătrâni clătinară din cap.

– Locuim aici de treizeci de ani şi n-am văzut niciodată persoana aceasta... răspunse bărbatul, mereu cam bănuitor.

Uşa se închise. Avril rămase împietrită. Fusese atât de sigură că aceasta era casa ei! Cum fusese posibil oare să se fi înşelat?

Reveni la maşină împleticindu-se şi se aşeză fără să scoată un cuvânt. Ralph se aşeză lângă ea şi o strânse la piept.

– Avril... sunt dezolat... murmură el înduioşat.

Dar Avril era prea abătută ca să-i răspundă. Cu ochii plini de lacrimi, îl lăsă s-o facă fără să reacţioneze.

– Ţi-e mai bine? Acum vrei să ne întoarcem acasă?

– Da... răspunse ea abia auzit.

VIII

Ralph o ajută să coboare din maşină şi o prinse cu tandreţe de umeri. Dar, de data aceasta, nici măcar el nu-i putea uşura suferinţa...

– Ce-ai spune de o ceaşcă de cafea?

Ea îl urmă maşinal în bucătărie şi-l urmări cu un aer absent cum pregăteşte cafeaua. Apoi se aşeză în faţa lui, cu ochii pierduţi în gol.

– Ne vom continua căutările mâine. Dacă această casă se găseşte într-adevăr la Monterey, o vom găsi, ţi-o promit!

Ea clătină din cap şi îşi duse neatent ceaşca la buze.

– Au! E fierbinte!

– Avril! Fii puţin atentă... Auzi ce-ţi spun, Avril?

Ea făcu o figură foarte mâhnită şi izbucni în lacrimi.

– Oh, Ralph! Eram atât de sigură... atât de

sigură! murmură ea. Aş fi pus mâna în foc că era casa mea! Nu înţeleg cum de m-am putut înşela!

Ralph îi întinse batista lui şi aşteptă să-şi şteargă lacrimile.

– Vom continua căutările mâine dimineaţă, repetă el.

Ea clătină din cap. La drept vorbind, nu era sigură că va putea îndura a doua oară o asemenea deziluzie.

Ralph îşi termină cafeaua şi, văzând că ea nu se atinsese de a ei, anunţă că era timpul să meargă la culcare. Ea îl urmă docilă.

Ajunşi în faţa uşii ei, el o sărută pe frunte şi-i spuse cu o voce foarte blândă.

– Dacă ai nevoie de mine, nu ezita să mă chemi...

Avril se dezbrăcă şi se culcă fără măcar să-şi dea seama ce face.

Timp de câteva minute, rămase nemişcată, cu ochii în tavan. Cum de se putuse înşela în asemenea măsură? Era posibil oare să existe două case perfect asemănătoare în acelaşi oraş? Cu acoperiş roşu şi o grădină plină de trandafiri?... Oare cât va mai dura acest coşmar? se gândi ea deznădăjduită. Îşi îngropă faţa în pernă pentru a înăbuşi hohotele de plâns care o scuturau...

Uşa se deschise fără zgomot înaintea lui

Ralph care veni să se aşeze pe marginea patului şi o luă în braţe. Începu să-i mângâie încet corpul fremătător, în timp ce-i murmura la ureche cuvinte liniştitoare.

Încetul cu încetul, Avril reuşi să se liniştească. Ea îşi întoarse spre el faţa ei mică scăldată în lacrimi şi Ralph îşi puse buzele pe ale ei, într-un sărut lung, de o nesfârşită tandreţe. Îl îmbrăţişă la rândul ei şi se lipi drăgăstos de el...

Continuând s-o sărute, Ralph începu să-şi plimbe mâinile pe corpul ei în dezmierdări pricepute. Când mâinile lui viguroase şi hotărâte se strecurară sub tricoul ei, o cuprinse un foc delicios. Degetele lui urcară încet şi ea scoase un geamăt de plăcere când se aşezară în sfârşit pe sânii ei... El se întinse deasupra ei, fără să-şi oprească mângâierile şi Avril îşi răsturnă capul înapoi pentru a-i oferi mai bine gâtul ei palpitant. Oh! o să moară... să se lase devorată de văpaia mistuitoare a plăcerii...

Gâfâind, ardea întreagă, cuprinsă de un foc ale cărui flăcări creşteau din secundă în secundă, năzuind la ultima satisfacţie pe care doar el singur i-o putea da...

Decepţia ei a fost cu atât mai crudă atunci când el se îndepărtă uşor. Tot atunci auzi cuvintele pe care i le murmura.

– Nu, nu acum, iubito... Nu eşti în starea ta

firească. Eşti prea răvăşită de ceea ce s-a petrecut în seara asta. Nu vreau să profit de situaţie... În ziua când vei fi a mea vreau să fii pe deplin conştientă de sensul şi consecinţele acţiunilor tale...

Se îndepărtă şi mai mult, ţinând-o însă în continuare tandru pe după umeri şi Avril, puţin descumpănită, îşi reveni încet în fire. Mândria o împiedica să protesteze şi totuşi, ce supliciu să fie atât de aproape de el şi nu i se poată dărui...

Rămaseră unul în braţele celuilalt, fără să se mişte, Ralph mângâindu-i cu blândeţe părul. Durerosul episod al casei cu acoperişul roşu era complet uitat.

Dorinţa ei sfârşi prin a se domoli şi, cuibărită mereu la pieptul lui Ralph, se cufundă curând într-un somn adânc.

Se trezi tresărind, cu inima strânsă de o teamă nelămurită. Era în continuare tot în braţele lui Ralph. Atentă să nu se mişte pentru a nu-l trezi, încercă să stabilească ce o putuse trezi din somn.

Deodată, auzi vocea lui Ralph, o voce răguşită, gâtuită de emoţie, care o chema în somn pe Marissa...

Închise ochii, cu inima strânsă de o suferinţă de nespus. Chiar şi atunci când era în braţele ei, el tot la Marissa se gândea... Avril nu se

îndoia că fusese foarte ataşat de soţia lui. Nu transformase el camera ei într-o adevărată capelă mortuară? Cu toate acestea, împotriva oricărei logici, sperase că va simţi pentru ea mai mult decât o simplă atracţie fizică...

În întregime lucidă acum, se smulse din braţele lui şi îşi petrecu restul nopţii ghemuită, somnolând, bântuită de imagini de coşmar...

Când se trezi a doua zi dimineaţa, Ralph plecase deja. Cu un suspin de uşurare, se sprijini cu spatele de perne. Nu era pregătită să uite lecţia amară pe care o primise! Niciodată nu trebuia să se mai lase pradă, orice s-ar întâmpla! Suferea destul şi aşa, fără să se dăruiască unui bărbat care n-o iubea, care n-o va putea iubi niciodată...

Când coborî la micul dejun, Ralph nu era în sufragerie. Rose ieşi din bucătărie şi o întrebă cu un aer morocănos:

– Aveţi intenţia să mâncaţi ceva în dimineaţa asta? Sau vreţi doar să beţi o ceaşcă de cafea, cum a făcut domnul? Când mă gândesc că mi-am dat osteneala să merg la cules de zmeură proaspătă ca să fac prăjituri!

Avril zîmbi. În prezent o cunoştea prea bine pe Rose pentru a se lăsa impresionată de mutrele ei acre! Deşi nu prea-i era foame, nu îndrăzni s-o supere pe guvernantă.

– Mor de foame şi îmi plac la nebunie prăjiturile cu zmeură! declară ea simulând un entuziasm pe care era departe de a-l resimţi.

Rose îi aruncă o privire bănuitoare înainte de a zâmbi cu un aer satisfăcut.

Prăjiturile erau crocante după pofta inimii şi Avril le devoră cu poftă.

– Ştiţi unde este Ralph? o întrebă ea pe Rose atunci când termină de mâncat.

– Lucrează.

– În dimineaţă asta nu m-a chemat?

– Nu. Mi-a spus să vă las să dormiţi pe săturate. Credeam că aseară v-aţi dus amândoi să petreceţi... dar când am văzut în dimineaţa asta figura domnului, mi-am spus că nu prea v-aţi distrat!

Dacă sperase ca Avril să-i facă destăinuiri, se înşelase: Avril se ridică fără să spună nimic, neştiind dacă se va duce să-şi ofere serviciile lui Ralph sau nu. Până la urmă se hotărî să nu facă nimic. Nu avea curajul să dea ochii cu el, după ceea ce se întâmplase în această noapte...

– Cred că în dimineaţa asta mă voi duce să fac o mică plimbare în pădure!

La aceste cuvinte, Satan apăru ca prin minune dând vesel din coadă.

– Aţi vorbit despre plimbare şi el a crezut că vă adresaţi lui! zise Rose. Nu! Harry te-a scos

deja în dimineaţa asta, adăugă ea adresându-se câinelui.

– Pot să-l iau cu mine?

– De ce nu? Este uşor să te rătăceşti în pădurea asta! În locul vostru, nu m-aş îndepărta prea mult...

– Oh! N-am intenţia să merg prea departe! Trebuie să-l ţin în lesă?

– Nu, îi place să alerge încoace şi încolo... dar va asculta de vocea voastră, aşa este obişnuit! Domnului nu-i place să-l lase să iasă singur, îi este teamă să nu i se întâmple ceva, cu toate animalele sălbatice care dau târcoale prin preajmă.

Era un timp minunat şi Avril se hotărî să urmeze poteca pe care o luase în cealaltă zi. Înainta cu pas vioi la umbra unor arbori mari, al căror frunziş des filtra razele soarelui.

Se opri să culeagă stânjenei şi admiră îndelung parfumul delicat al petalelor de violete.

Satan explora împrejurimile cu un aer agitat, mirosind toate tufişurile, alergând ca un nebun îndată ce credea că a adulmecat o urmă interesantă.

Avril se străduia să nu se gândească decât la frumuseţea naturii care o înconjura. Dar, puţin câte puţin, gândurile negre reveniră. Cele câteva amintiri care-i reveniseră în memorie se

dovediră inexacte şi ea nu mai înaintase deloc de a doua zi după accident!

Era atât de adâncită în gândurile ei încât pierduse noţiunea timpului.

Mergea la întâmplare, afundându-se tot mai mult în pădure până când, epuizată, se lăsă să cadă pe un buştean.

Ridicând ochii spre soare, constată cu surprindere că era deja foarte sus pe cer. Culcat la picioarele ei, Satan o privea cu ochi mari, încrezători, cu limba atârnându-i. Trebuie că era mort de sete! Ca şi ea, de altfel...

Privi în jurul ei, puţin dezorientată: nu mai vedea poteca. Oare unde o părăsise? Era la capătul puterilor şi toţi muşchii o dureau, dar trebuia neapărat să găsească apă. Poate că se găsea vreun pârâu prin apropiere...

– Haide, Satan! Ţi-e sete? Atunci caută apă! Hai! Caută!

Satan nu aşteptă să-i spună de două ori: fugi ca o săgeată, stârnind panică într-un cuib de prepeliţe care se împrăştiară zburând în toate direcţiile.

Alerga atât de repede încât lui Avril îi era greu să-l urmeze. Deodată, îl pierdu din vedere. Cuprinsă de panică, îl strigă cu o voce neliniştită, dae el venea deja în fuga mare spre ea, cu apa picurându-i de pe bot.

– Oh! ce câine bun, exclamă ea, uşurată. Repede, condu-mă la pârâu!

De data asta avu grijă să nu-l lase să se distanţeze şi ajunse înaintea unui mic pârâu care cobora vesel la vale pe o coastă a colinei. Se aplecă şi bău cu înghiţituri mari apa limpede şi cristalină. Potolindu-şi setea, se întinse pe un covor de frunze uscate şi închise ochii. Se trezi tresărind, cu inima bătându-i cu putere, alertată de mârâitul ameninţător al lui Satan. Un corp cald şi păros îi apăsa picioarele... Înlemnită de groază, abia îndrăznind să respire, deschise ochii: culcat la picioarele ei, Satan îşi arăta colţii unei familii de dihori care se îndrepta într-un trap sprinten spre pârâu.

Avril se uită la cer. Soarele era de-acum foarte jos. Dumnezeule! Trecuseră aşadar ore de când erau în pădure! Rose trebuie că era neliniştită.

Fără să acorde atenţie stomacului care începea să plângă de foame, Avril întoarse spatele pârâului şi căută să se orienteze. N-avea nici cea mai mică idee încotro s-o ia. Era rătăcită cu totul!

Satan ridică ochii spre ea scâncind. Nu mai putea sta locului...

Ce proastă fusese! Fusese totuşi prevenită să fie atentă! Luptând curajoasă cu lacrimile, începu să meargă la întâmplare, rugându-se să fie direcţia cea bună.

Alături de ea, Satan începu să dea semne

de nerăbdare. Rose o asigurase că el n-o va părăsi, totuşi părea gata s-o lase acolo. Poate că el ştia să găsească drumul! Desigur! Cum de nu se gândise mai devreme la asta?

– Întoarce-te, Satan! Acasă! Haide, du-te! Du-te şi caută-l pe Ralph!

Satan lătră vesel şi porni ca o săgeată. Avril începu să alerge în urma lui, dar ea se împiedica de mărăcini, îşi agăţa picioarele de rădăcini... şi în câteva minute îl pierdu din vedere.

– Satan! Satan! strigă ea disperată. Întoarce-te!

Dar numai ecoul vocii ei îi răspundea. Satan dispăruse.

Cu respiraţia tăiată, se prăbuşi pe un covor de frunze. Ce să facă? Trebuie că se remarcase întârzierea ei şi vor porni cu siguranţă s-o caute... Dacă mai continua să meargă pe orbecăite, risca să se îndepărteze şi mai mult...

O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Era mai bine să rămână aici şi să aştepte să-i vină în ajutor. Ce prostie! Nu numai că nu avea memorie, dar era lipsită deopotrivă de cel mai elementar bun-simţ!

Tocmai îşi masa ceafa înţepenită atunci când Satan reapăru urmat de Ralph. Un Ralph în mod vizibil nebun de furie...

– Ce ai mai scornit? întrebă el cu o voce

tăioasă. Ai nevoie de o dădacă, pe cuvântul meu! Nu ţi s-a mai spus asta?

Aceste cuvinte usturătoare, deşi meritate, o făcură să-şi iasă din fire.

– Nu, după câte ştiu! replică ea pe un ton veninos.

– Şi mai întâi, ce faci în hăţişul ăsta? De ce nu te-ai întors la masa de prânz? Ţi-ai petrecut toată ziua aici? Din fericire, i-ai spus lui Rose că n-o să lipseşti mult! Când l-am văzut pe Satan întorcându-se singur, m-am întrebat ce ţi s-a întâmplat!

– Puteai foarte bine să bănuieşti că m-am rătăcit! N-am rămas aici de plăcere, închipuieşte-ţi!

– Ai înnebunit sau ce? Sunt ore de când ai plecat şi te găsesc instalată liniştit în aceste tufişuri.

– Pentru că ţi-am spus că m-am rătăcit! Cât despre minunatul tău câine, m-a abandonat cu indiferenţă!

– Te-ai rătăcit? Adevărat?

El o prinse de braţ şi o trase câţiva metri de acolo. Înaintea lor, de-abia la o aruncătură de piatră, se înălţau grajdurile şi serele.

Uluită, Avril zâmbi pentru a-şi ascunde încurcătura.

– Ne-am dus până la pârâu pentru a ne potoli setea şi, deodată, mi-am dat seama că nu mai ştiam unde mă aflam. Am mers atât de mult timp...

Ralph clătină din cap exasperat.

– Trebuie să te fi învârtit în cerc. Pârâul se află la mai puţin de doi kilometri de aici... Până la urmă o să-mi scoţi peri albi înainte de vreme, dacă mai continui aşa!

Avril întoarse spre el o faţă plină de lacrimi.

– Asta mai lipsea! Acum ce mai e?

– Eu... eu n-am făcut anume să mă rătăcesc!

– Biata fetiţă! murmură el strângând-o la piept. Ai avut o zi grea, nu-i aşa?

Avril se încordă. Murea de dorinţa de a se abandona îmbrăţişării lui, dar îl mai auzea încă numind-o „Marissa" cu o voce răguşită, încărcată de emoţie... Pentru nimic în lume nu voia să se lase mânată de emoţia care o cuprindea.

El o purtă până acasă şi o depuse înaintea uşii de la sala de baie.

– Cufundă-te într-o baie bună, caldă şi apoi vino să-ţi potoleşti foamea. Trebuie să fii moartă de foame, este trecut de orele trei!

Când intră în sufragerie o jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-un pantalon albastru şi o bluză albă, se simţea mult mai bine, cu toată osteneala ei.

Rose îi pregătise un hamburger cu cartofi sote şi un pahar de coca-cola. Nu-i prea dietetic! obişnuia să-i repete tatăl ei atunci când o vedea mâncând hamburger sau hot-dog.

Ralph intră chiar în momentul acela în încăpere. El îi surprinse zâmbetul care-i flutura pe buze.

– Ia te uită! Curajoasa noastră exploratoare este mai bine dispusă, după cum văd!

– Apropo, zise ea deodată, am făcut un referat foarte bun despre exploratori când eram la universitate!

– Adevărat? La care universitate?

– La universitatea din Monterey.

– Înţeleg... şi apoi?

– Apoi, asta-i tot...

– La ce universitate erai? o întrebă el din nou.

– La universitatea din Monterey! repetă ea. Sunt absolut sigură de asta.

El nu zise nimic.

– Te asigur că este adevărat! exclamă ea furioasă să-l vadă îndoindu-se de cuvântul ei.

– M-ar mira. Nu există universitate la Monterey.

Avril se prăbuşi pe un scaun.

– Ah! aşa...

Ea îşi muşcă buzele şi privi pe fereastră cu un aer absent. După cum se pare, rarele frânturi de memorie care-i reveneau nu corespundeau cu nimic din realitate. Poate chiar nu existase niciodată un bărbat blond şi nici o femeie brunetă? Poate că totul era invenţia ei...

Avril oftă adânc. Se întreba câteodată dacă ea exista cu adevărat.

IX

Lunea următoare, Ralph o convinse pe Avril să meargă să-l vadă pe doctorul Dickerson la Monterey. Trecuse mai mult de o săptămână de la accident. Rana era aproape vindecată, dar ea încă nu-şi recăpătase memoria. Exasperată de constatarea că amintirile care-i reveneau nu aveau nici un temei real, încetase orice încercare de a le mai evoca. Nu mai conta decât pe Ellen Story. De acum înainte era singura ei speranţă.

Presat de timp şi de editorul lui, lui Ralph îi era imposibil s-o însoţească. Astfel că Rose luă asupra ei sarcina s-o conducă pe Avril la Monterey.

Doctorul o primi imediat şi îi scoase copcile, foarte mulţumit de modul cum se cicatrizase rana.

La întrebarea lui Avril când îi va reveni memoria, el nu reuşi decât să clatine din cap cu

un aer dezolat: nu ştia mai mult decât ea despre acest subiect şi cu adevărat nu înţelegea cum se făcea că toate amintirile ei nu se potriveau cu nimic.

Trebuia să se înarmeze cu răbdare şi să nu se descurajeze. Dacă într-o lună va fi în aceeaşi situaţie, se va apela la psihoterapie.

Luându-şi rămas bun de la el, Avril nu era deloc mai avansată ca la venire.

Văzând-o atât de deprimată, Rose insistă să o ducă să ia masa la un restaurant bun.

Lui Avril nu-i era în mod deosebit foame, dar acceptă cu plăcere. Poate că asta îi va ridica moralul...

Ajungând înaintea restaurantului, Avril aruncă o privire distrată înăuntru şi privirea îi fu atrasă imediat de un bărbat blond aşezat la o masă.

Îşi înăbuşi un strigăt de surpriză: era el! Era bărbatul care o obseda după accidentul ei... Era Desmond!

Atunci când privirile li se încrucişară, Avril văzu o puternică uimire apărând pe figura lui.

El se ridică în mare grabă şi se repezi spre uşă. Incapabilă să facă o mişcare, Avril rămase ţintuită locului. El ieşi alergând şi o prinse de umeri.

Rose începu să strige, dar tânăra fată era într-o asemenea stare de şoc încât nu reacţiona.

Îl fixa hipnotizată pe bărbatul blond din faţa ei. Inima îi bătea cu putere.

– Rebecca! exclamă el. Unde ai fost? Te-am căutat peste tot? Am răscolit cerul şi pământul ca să te regăsesc!

Avril continua să-l privească insistent, cu un aer buimăcit. Ştia bine că îl cunoscuse pe acest bărbat, dar în afară de asta nu-şi amintea nimic. În fine! el, cel puţin, o recunoştea...

El o scutură pentru a o obliga să iasă din amorţeală.

– Rebecca! Spune ceva! Te rog... Încă îmi mai porţi pică?

– Eu... eu nu vă port pică... murmură ea.

La drept vorbind, nu simţea nimic în privinţa lui şi era consternată să constate că vederea lui nu-i trezea nici o amintire. Recunoscuse doar figura care o obseda, asta era tot...

– Eu... mi-e teamă că nu ştiu cine sunteţi! mărturisi ea. Dar mulţumesc lui Dumnezeu, dumneavoastră mă cunoaşteţi, Cine sunt eu?

Bărbatul o privi atent cu ochii lui albaştri, descumpănit vizibil de acest răspuns.

– Îţi baţi joc de mine? Vrei să te răzbuni?

– Nu înţeleg despre ce vorbiţi... Pentru ce aş vrea să mă răzbun?

– Dar atunci... de ce te prefaci că nu mă cunoşti?

– Nu mă prefac! exclamă ea. Nu ştiu cine

sunt şi încă şi mai puţin cine sunteţi dumneavoastră!

Desmond o cercetă cu un aer neîncrezător.

– Dar... tu eşti Rebecca McCaskie, iar eu sunt Desmond, fireşte.

Propriul ei nume nu-i spunea absolut nimic şi asta era pentru ea o amară decepţie, într-atât era de convinsă că totul îi va reveni o dată ajunsă în posesia câtorva elemente.

– Nu-mi amintesc de dumneavoastră. Sunt amnezică, adăugă ea repede. Eu... eu vă cunosc?

Cu inima bătându-i repede, îşi reţinu respiraţia. Răspunsul lui era capital pentru ea şi deodată i se făcu teamă de ce urma să afle. Tremura din toate încheieturile.

Uluit, interlocutorul ei rămase o clipă tăcut, apoi îşi încruntă sprâncenele.

– Ce spui? Nu înţeleg... amnezică? Eşti amnezică? Într-adevăr nu ştii cine eşti?

– Sunt dezolată... Am avut un accident de maşină şi m-am lovit la cap. Nu-mi amintesc nimic.

O luminiţă ciudată se aprinse în ochii lui Desmond.

– Nimic? Nu-ţi aminteşti absolut nimic? Nu-ţi aminteşti ce s-a petrecut duminica trecută?

– Nu, răspunse ea, surprinsă puţin de reacţia lui.

I se păru că citeşte uşurare în privirea lui.

– Ai venit pe neaşteptate să mă vezi şi ne-am... ne-am certat, zise el scrutându-i faţa cu atenţie. Nu-ţi aminteşti de asta?

Ea clătină din cap. Încă nu ştia dacă bărbatul acesta era sau nu soţul ei şi nu îndrăznea să-l întrebe...

– Nu-i aşa că eu conduceam o maşină închiriată?

– Nu ştiu nimic despre asta. Ai ieşit din casă ca o nebună şi n-am putut să te ajung din urmă. Cum la plecare ţi-a scăpat geanta, mă gândeam că te vei întoarce s-o cauţi... Oh! Era cât pe ce să mor de nelinişte!

– De ce nu aţi anunţat poliţia? întrebă ea pe neaşteptate. Ei au încercat să mă identifice, dar cum nu fusese semnalată nici o dipariţie...

El roşi uşor.

– Îmi era teamă că nu vrei să mă mai vezi, iubito...

Avril îşi muşcă buzele auzind-l spunându-i iubită.

– Noi... noi suntem căsătoriţi?

– Căsătoriţi? Nu, dragostea mea, nu încă... Ne vom căsători în vara asta... dacă mai eşti totuşi de acord, adăugă el privind-o îngrijorat. Sper că cearta noastră nu te-a făcut să-ţi schimbi părerea...

Aflând că nu era căsătorită, Avril era cât pe

ce să sară în sus de bucurie, apoi se ruşină de reacţia ei. Trebuie că-l iubise pe bărbatul acesta odinioară, de vreme ce erau logodiţi... Astăzi, totul era altfel: Ralph era cel pe care-l iubea! Dumnezeule, capul ei... avea impresia că o să-i facă explozie!

– Dar tu tremuri! Biata mea iubită! Prin ce momente îngrozitoare trebuie să fi trecut... zise el luând-o în braţe.

Avril se îndepărtă instinctiv şi roşi văzând tristeţea apărută pe faţa lui Desmond.

– Sunt dezolată... eu... Toate astea sunt atât de neaşteptate... atât de tulburătoare! Nu ştiu încă cine sunt, unde este familia mea, care este viaţa mea... Nu ştiu nimic!

– Ai uitat tot?

– Tot...

Rose, care urmărise toată discuţia, îi înconjură umerii cu un braţ protector.

– Nu vreţi să vă aşezaţi, Avril?

– Da, desigur! Trebuie să stai jos! exclamă Desmond. Eşti albă ca varul! Vino, să intrăm...

La drept vorbind, nu prea voia să-l urmeze, dar trebuia neapărat să afle mai multe despre ea însăşi. Viitorul ei depindea de asta.

– Şi familia mea?

– O să-ţi vorbesc despre ea... Haide, vino!

– Al cui este inelul de aur? mai întrebă ea, aşteptându-i cu nerăbdare reacţia.

– Care inel de aur?

– Când am avut accidentul, ţineam în mână un inel de aur.

El roşi.

– Oh! trebuie să fi fost pentru mine... Înţelegi, ai venit la mine pe neaşteptate, ca să-mi faci o surpriză... Hotărâsem de mult timp să facem schimb de inele, dar eu nu-l cumpărasem încă pe al tău... Eu... eu n-aveam destui bani pentru...

Avril era foarte atentă la spusele lui, nerăbdătoare să afle mai multe, dar el tăcu.

– Bun... acum fiţi amabil şi spuneţi-mi cine sunt. Unde este familia mea? Cine este Ellen Story? Eu locuiesc la Monterey?

– Nu, eu locuiesc la Monterey. Tatăl tău şi cu tine locuiaţi la Monterrey, în Mexic, unde el ocupa un post important într-o oţelărie...

– Ocupa?

– A murit într-un accident acum două săptămâni, zise el luându-i mâna. Ellen şi cu mine ne-am întors în Statele Unite, în timp ce tu te ocupai de ultimele formalităţi...

Aflând că tatăl ei murise, Avril încercă un teribil sentiment de disperare...

– Avea ochi căprui, nu-i aşa?

Desmond aprobă cu un semn din cap.

– Cât despre Ellen, este cea mai bună prietenă a ta. Acum este plecată într-o călătorie.

Nu aveai nici o familie în afară de tatăl tău. De aceea nimeni n-a semnalat dispariţia ta. Dar acum, eu sunt aici, draga mea! Şi te iubesc...

Avril îşi trecu mâna prin păr. Tremura ca o frunză bătută de vânt.

– Cum v-am întâlnit? Şi pe Ellen? Ce altceva mai ştiţi? Oh! Dumnezeule, este prea îngrozitor! Am impresia că înnebunesc!

Pentru prima dată de la începutul reîntâlnirii lor, Avril citi compasiune în ochii lui Desmond. Ce-i păsa lui? Ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Singura ei dorinţă era să se întoarcă acasă, să-l regăsească pe Ralph. Ea nu simţea nimic pentru acest necunoscut. Singurul bărbat pe care-l iubea era Ralph... Ralph care aparţinuse Marissei, Darlènei...

Desmond îi mângâia afectuos mâna. Ea îşi stăpâni o mişcare de retragere.

– Coşmarul a luat acum sfârşit, Rebecca! Draga mea, sunt atât de fericit că te-am regăsit! Este cu adevărat mâna destinului...

– Tatăl meu... murmură ea. Ce ştiţi despre el?

– Vino, dragă! Să ieşim de aici! Nu este locul ideal pentru a vorbi despre toate astea. Să mergem mai bine la mine acasă.

Avril se ridică. Rose o urmă imediat. Desmond le preceda spre ieşire.

– Să luăm maşina mea. După aceea vă voi conduce din nou aici.

Se opriră înaintea unei clădiri de lemn care, din nenorocire, nu-i trezi nici o amintire lui Avril. Adevărul este că nu se înşelase: locuise la Monterrey! Încurcase ţările, asta era tot!

Desmond le introduse într-un mic apartament modern şi, după ce le invitase să ia loc, le propuse ceai rece.

În timp ce el îl pregătea în bucătărie, Avril încercă să vadă mai limpede în sinea ei. Ellen Story era ultima ei şansă. Poate o va recunoaşte pe Ellen? Nu îndrăznea să creadă asta: nu fusese capabilă nici măcar să-şi amintească de logodnicul ei...

Logodnicul ei! Oh, Ralph! Ralph! El era bărbatul pe care inima ei îl alesese şi niméni altul! Îl cunoştea abia de câteva zile, dar asta nu schimba nimic din profunzimea dragostei pe care o încerca pentru el...

– Nu poţi să-ţi dai seama cât de uşurat mă simt că te-am regăsit! spuse Desmond întinzându-i un pahar.

El se aşeză alături de ea.

– Bun, să începem cu începutul! Te-am întâlnit la universitatea din Nuevo Léon. Nuevo Léon este statul în care se găseşte Monterrey. Ellen, tu şi cu mine, ne făceam acolo studiile. Eu m-am îndrăgostit de tine şi ne-am hotărât să ne căsătorim.

Avril nu se putu împiedica să se înfioare.

Spusese asta într-un fel atât de sec, atât de rece!

– Suntem toţi trei pasionaţi de istorie şi arheologie. Din acest motiv ne-am hotărât să venim pentru a ne instala la Monterey.

Avril încerca disperată să înregistreze toate aceste amănunte care rămâneau literă moartă pentru ea.

– Pentru care motiv?

– Voiam să deschidem un magazin de antichităţi. Ellen a plecat în Europa pentru a cumpăra obiecte de artă, statuete, vaze etc. Inaugurarea magazinului a avut loc miercuri şi merge deja foarte bine!

– Sunt foarte fericită pentru voi, răspunse ea maşinal.

– Dar magazinul acesta îţi aparţine de asemenea şi ţie, Rebecca!... Înţeleg că eşti derutată, adăugă el văzând aerul absent al lui Avril. Te vom pune treptat la curent şi vei vedea că până la urmă memoria o să-ţi revină... Ai îndurat atâtea lovituri în ultimul timp. Mai întâi moartea tatălui tău, după aceea acest accident... Haide, bea, dragă, şi povesteşte-mi cum s-a întâmplat totul.

Avril înghiţi ascultătoare o gură de ceai.

– M-am ciocnit cu o maşină la Big Sur, la ieşirea dintr-un viraj. Mi-am revenit la spital, fără acte şi amnezică. Maşina a fost închiriată de o

anume Ellen Story şi s-a crezut la început că eu eram această faimoasă Ellen. După o anchetă, poliţia a descoperit că nu era aşa. Îmi închipui că ea îmi împrumutase maşina ei...

– Aşa cum ţi-a propus să te instalezi la ea acasă pe tot timpul absenţei ei. Tu erai plecată în Texas pentru a lua parte la înmormântarea tatălui tău şi eu nu te aşteptam decât luni. Îţi închipui surprinderea mea când te-am văzut sosind duminică! Aş fi vrut să fiu lângă tine în această grea încercare, dar... aveam magazinul, înţelegi...

Cum putuse oare să fie atrasă de acest bărbat? se întreba Avril uimită. Cum putuse să se îndrăgostească de el?

– Înţeleg...

– Nu, nu dai impresia că înţelegi, dragă... zise el luându-i mâna. Nu se putea în nici un caz amâna deschiderea magazinului. Apăruseră anunţuri în ziare, ne luaserăm angajamente... Tu ai investit mulţi bani în această afacere, ştii?

– Adevărat?

– Desigur. Tu ai pus cea mai mare parte. Tu... tu eşti bogată... mai ales acum că tatăl tău a murit...

Avril îşi coborî privirea. Toate astea n-o bucurau deloc... Se simţea mult mai bine când nu ştia nimic!

La drept vorbind, nu avea decât o singură

dorinţă: să se întoarcă acasă şi să se închidă în camera ei ca să se gândească în liniştе la toate astea. Nu se vedea deloc în pielea unei femei de afaceri care administrează o avere importantă... nici în cea de logodnică, de altfel...

– Biata mea micuţă! zise el emoţionat luându-o în braţe şi mângâindu-i drăgăstos părul.

Avril se lăsă fără să se mişte, ţeapănă ca un băţ. Până la urmă, vocea lui Rose o scoase din apatie.

– Cred că am face mai bine să ne întoarcem acasă acum, domnişoară. Aveţi nevoie de odihnă după toate emoţiile astea! Păreţi la capătul puterilor...

Avril se ridică, fericită să se smulgă din îmbrăţişarea lui Desmond.

– N-o să pleci aşa! exclamă el. Poţi locui la mine până se întoarce Ellen. Avem încă atâtea lucruri să ne spunem!

– N-aveţi decât să-i telefonţi când îşi va reveni puţin după atâtea emoţii! declară Rose nu prea amabilă.

– Să-i telefonez? Unde?

– Acasă la Ralph Bohannon. La Big Sur. Proprietatea lui se numeşte *Solitude*... Puteţi acum să ne conduceţi? întrebă ea pe un ton hotărât.

– Hei! aşteptaţi o clipă... Aţi spus Ralph Bohannon? Romancierul?

Rose încuviinţă cu un semn din cap.

– De ce acasă la el?

– Maşina lui am ciocnit-o în plin, exclamă Avril cu o voce obosită.

Desmond arăta foarte impresionat.

– Poftim! zise el întinzându-i lui Rose un stilou şi o foaie de hârtie. Scrieţi-mi numărul de telefon. Nu pot s-o las pe Rebecca să dispară a doua oară! Toată povestea asta m-a întors pe dos şi pe mine. Să-ţi vezi logodnica făcându-se nevăzută timp de o săptămână, este foarte neplăcut.

Rose mâzgăli în grabă numărul de telefon, apoi Desmond le conduse înapoi la restaurant.

Tot timpul drumului, el arunca priviri piezişe spre Avril care privea drept înaintea ei cu un aer absent.

Înainte de a le părăsi, el o strânse cu tandreţe la piept.

– Te voi suna diseară, dragă. Odihneşte-te bine şi vom vorbi despre toate astea mai târziu. De acord?

– Da, Desmond... răspunse ea docilă.

– Oh, Rebecca! Nu pot să cred că ai putea să mă uiţi cu totul. Eram atât de îndrăgostiţi unul de altul! Ne-am certat duminica trecută. dar noi ne iubim, dragă. Şi ne vom căsători... nu uita!

Avril îşi trecu limba peste buze, incapabilă să articuleze un cuvânt.

– Dragă!

– Da... răspunse ea cu vocea gâtuită. Nu voi uita...

El se aplecă atunci spre ea şi îşi puse buzele peste ale ei. Avril rămase de gheaţă. Singurul bărbat din lume care avea dreptul s-o sărute, era Ralph...

Rose îi aruncă o privire ucigătoare şi demară fără măcar să-i spună la revedere.

Când se găsiră pe şoseaua spre Big Sur, Avril se înfioră. Toată scena aceea o răvăşise. Era gata să facă o criză de nervi...

– Merge? întrebă Rose.

– Cred că da...

Rose o cercetă cu un aer îngrijorat, apoi reluă:

– Cred că am face mai bine să trecem să vă vadă doctorul imediat. El o să vă dea un sedativ pentru a vă ajuta să dormiţi la noapte.

Fără să aştepte răspunsul lui Avril, întoarse şi porni din nou în direcţia Monterey.

X

Când cele două femei sosiră în sfârşit la *Solitude*, Rose abia garase maşina, că Avril era deja pe scară, grăbită să se afle în fine singură în camera ei.

– Ce s-a întâmplat? S-ar zice că eşti urmărită de diavol! exclamă Ralph împiedicându-i trecerea.

Era complet adevărat! se gândi ea. Îşi ridică privirea spre el şi se aruncă în braţele lui, agăţându-se cu disperare de el. El o ridică blând şi, urmat de Rose, o duse în pat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el întorcându-se spre Rose.

– L-a întâlnit adineaori pe Desmond! declară Rose cu hotărâre înainte de a ieşi din cameră.

Îndată ce dispăru, Ralph se apropie de Avril care tremura ca o frunză şi o puse să-i povestească totul amănunţit.

Când ea termină de povestit, el rămase un

lung moment fără să spună nimic, apoi făcu o mică grimasă.

– Dar... Avril, este tocmai ce voiai, nu? Acum ştii cine eşti, ştii cine este acel faimos bărbat blond şi cui aparţine inelul... Poţi să-ţi reiei viaţa...

Ce dezamăgire! Iată de ce se temuse mereu. El n-o iubea. Nu avea nevoie de ea. Acum că ea îşi regăsise identitatea, era prea fericit că se poate debarasa de ea... Nu simţise niciodată pentru ea altceva decât o atracţie fizică, fără îndoială pentru că-i reamintea de soţia lui...

– Rebecca McCaskie! îl corectă ea cu demnitate.

– Cum? murmură el cu un aer absent, privind pe fereastră valurile care se spărgeau pe plajă.

– Numele meu adevărat este Rebecca McCaskie! Dumneavoastră mi-aţi spus întotdeauna Avril...

El avu un mic surâs trist.

– Pentru mine, vei fi întotdeauna Avril...

Ea se lupta cu dorinţa subită de a plânge. El nu voia să audă vorbindu-se despre Rebecca McCaskie! Pentru el, fata care-l lovise cu maşina într-o zi cu ceaţă şi care îşi petrecuse o săptămână în casa lui, va fi întotdeauna Avril, o aventură fără viitor pe care se va grăbi s-o uite...

Rose reveni în momentul acela cu un pahar de apă şi se aşeză pe marginea patului pentru a o ajuta să-şi ia sedativul.

La capătul puterilor, Avril se cufundă repede într-un somn adânc.

Se trezi clipind din ochi, orbită de o rază de soare. Dumnezeule! Dar trebuie să fie îngrozitor de târziu!

Îşi aminti brusc ce se petrecuse în ajun şi inima i se strânse... Ralph nu avea nevoie de ea! Era gata s-o cedeze altui bărbat, unui străin... un necunoscut!

Va părăsi curând această casă, acest adăpost care-i devenise atât de drag... şi pe singurul bărbat pe care l-ar fi putut iubi vreodată...

Întoarse capul spre fereastră pentru a privi oceanul... şi-l văzu pe Ralph care o privea cu un aer gânditor.

Ea îi surâse, cu inima copleşită de dragoste.

– Bună dimineaţa! zise el.

Tonul lui vesel o umplu de tristeţe. Părea că

nu încearcă nici cel mai mic regret la ideea că o va pierde...

– Te simţi mai bine?

Avril îşi netezi părul ciufulit.

– Am impresia că am primit o lovitură zdravănă în cap!

Vru să se aşeze şi atunci observă cu surprindere că nu avea pe ea decât tricoul.

– Dar... nu-mi amintesc să mă fi dezbrăcat!

– Foarte adevărat! M-am ocupat eu de asta.

– Oh! ai îndrăznit! exclamă ea indignată.

Surâsul lui Ralph deveni mai larg.

– A fost o plăcere, ştii...

Ea îi aruncă o privire tăioasă şi suspină cu amărăciune. Ce altceva putea să mai facă, în definitiv? El o văzuse deja în toată goliciunea ei.

– Micul tău prieten a telefonat ieri seară, declară el deodată.

– Ah?

– Da. Am pus-o pe Rose să-i răspundă că dormeai. A revenit în dimineaţa asta, dar încă mai dormeai...

Dumnezeu ştie de ce, faptul că el nu vrusese s-o trezească îi făcu plăcere. Dar această plăcere n-a durat mult.

– Vine astăzi la masa de prânz.

– Presupun că este o idee bună, bombăni ea suspinând. Suntem logodiţi, ştii...

– Da, mi-ai spus deja!

– Cât e ceasul?

Douăsprezece şi jumătate. Trebuie că eşti flămândă, n-ai mâncat nimic de ieri...

– Da, sunt moartă de foame, recunoscu ea.

La drept vorbind, era cea mai mică dintre grijile ei! Cum s-ar fi putut gândi la mâncare, atunci când îşi va pierde în curând singura raţiune de a trăi?

– Bun, te las să te îmbraci. Pe curând...

Când ajunse în josul scării, Ralph tocmai îi deschidea uşa lui Desmond. Acesta îi restitui poşeta. Avril o luă fără ca măcar să se uite la conţinutul ei. Şi făcu în mod stângaci prezentările.

– Ralph Bohannon, Desmond... Desmond...

Nu-şi amintea nici măcar numele lui de familie!

– ...Mulvaney! adăgă repede Desmond, vizibil jenat.

– Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Mulvaney? întrebă Ralph, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Spuneţi-mi Desmond, vă rog... Da, aş lua cu plăcere un whisky, vă rog...

Apoi merse spre o canapea cu o expresie pe care Avril o găsi puţin cam înfumurată şi se aşeză fără să aştepte să fi fost invitat.

– Aşadar, sunteţi logodnicul lui Avril! zise Ralph fără să se încurce în introduceri.

Desmond aprobă cu un semn din cap şi se lansă într-o tiradă puţin cam confuză, din care rezulta că situaţia era foarte neplăcută pentru toată lumea.

Rose veni să anunţe că prânzul era servit şi toţi trei trecură la masă.

Dibăcia de care Ralph făcu dovadă pentru a-l face pe Desmond să vorbească era uimitoare. Datorită întrebărilor lui abile, Avril află de zece ori mai multe despre ea însăşi decât în ajun şi îndeosebi că ea tocmai împlinise douăzeci şi doi de ani.

După masă, Desmond insistă s-o ducă să vadă magazinul din Monterey.

Avril era cât pe ce să refuze, dar se stăpâni. În definitiv, cum în curând va fi singură, era interesată să aibă o ocupaţie...

Ajunsă în maşină cu Desmond, îşi dădu seama că n-avea mare lucru să-i spună. El îi vorbi despre magazin, despre proiectele pe care le făcuseră împreună, dar Avril trebuia să se forţeze pentru a-l asculta...

Desmond îşi parcă maşina în faţa unui centru comercial şi o conduse spre o serie de clădiri moderne. Deschise o uşă şi o invită să intre în magazin. O femeie roşcovană cocoţată pe un scaun tocmai aranja o statuetă pe etajeră.

– Desmond? Tu eşti? întrebă ea fără măcar să-şi întoarcă privirea. Am încercat să-ţi telefonez,

dar... Oh! Rebecca! exclamă ea zărind-o pe Avril. Ce surpriză plăcută! Unde ai fost? Credeam că trebuia să te instalezi în apartamentul meu. Bagajele tale au sosit din Mexic... Din fericire, proprietăreasa era acolo pentru a se ocupa de ele.

– Ellen! exclamă Desmond. Ceea ce i s-a întâmplat Rebeccăi este atât de extraordinar încât n-o să-ţi vină să-ţi crezi urechilor!

– Repede! Povesteşte-mi!

Avril o cerceta pe frumoasa roşcovană cu ochii măriţi. După toate aparenţele, se pare că era Ellen Story, cea mai bună prietenă a ei. Dar ea n-o recunoştea, cum nu-l recunoscuse nici pe Desmond!

– Este amnezică! Îţi dai seama? Nu-şi mai aminteşte nimic! Este greu de crezut! A ciocnit maşina lui Ralph Bohannon acum aproape o săptămână şi de atunci locuieşte la el!

– Cum? Vrei să repeţi, te rog?

– Este adevărat, zise Avril liniştită. Sunt dezolată, dar nu-mi amintesc de dumneavoastră...

– Rebecca! Dar este imposibil! Suntem prietene apropiate de ani de zile!

– Mi-e teamă că nu-mi amintesc. Sunt consternată... Doctorul spune că până la urmă îmi voi redobândi în mod sigur memoria. Din când în când, am amintiri vagi, dar nimic nu se prinde.

De exemplu, am văzut de mai multe ori figura lui Desmond în vis şi mi-am amintit numele lui. Dar în afară de asta şi de o femeie brunetă care pare să aibă ceva de împărţit cu el, am pierdut toate amintirile vieţii mele trecute...

Ellen coborî de pe scaunul ei.

– Biata de tine, draga mea!

Ea îi aruncă lui Desmond o privire bănuitoare, apoi o luă cu afecţiune după umeri.

– Nu te nelinişti, sunt sigură că memoria îţi va reveni curând. Ai primit atâtea lovituri în ultimul timp, dar eu te voi ajuta, n-avea grijă!

Femeia aceasta părea să aibă pentru ea o reală prietenie. Avril simţi instinctiv că se putea încrede în ea şi putea să conteze pe ajutorul ei.

– Acum aşază-te şi povesteşte-mi tot. Este atât de extraordinar! Am auzit vorbindu-se despre cazuri asemănătoare, dar în mod obişnuit sunt lucruri care nu li se întâmplă decât altora...

Deşi n-avea deloc chef să-şi repete încă o dată povestea, Avril se execută bucuroasă.

– Mai întâi, zise Ellen atunci când termină, spune-ţi că nu ai de ce să-ţi faci griji! O să te instalezi la mine acasă şi o să începi să lucrezi la magazin. Vei vedea că lucrurile se vor aranja de la sine... Totuşi, ce poveste! Deocamdată, să-l rugăm pe Desmond să se ocupe de magazin şi vino cu mine acasă.

Ellen îi trimise un sărut lui Desmond şi se îndreptă spre uşă.

– Ai grijă de ea, zise Desmond zâmbindu-i lui Avril. Nu vreau s-o pierd a doua oară! N-aş putea suporta...

Avril îşi încruntă sprâncenele. Semnele astea de dragoste o făceau să se simtă prost...

– Trebuie să te fi simţit uşurată regăsindu-l pe Desmond! Cred că este îngrozitor să nu ştii cine eşti...

– Vorbeşte-mi despre Desmond, îi ceru Avril. Eram foarte îndrăgostită de el?

Era la fel de surprinsă ca şi Ellen auzindu-se punând o asemenea întrebare, dar trebuia neapărat să ştie.

– Rebecca! Dumnezeule, dar este îngrozitor să nu ştii dacă iubeşti pe cineva!

– Tu ştii? Eram foarte îndrăgostită de el?

Ellen râse încet, jenată.

– Sincer, întrebarea ta mă deranjează. Nu voiam să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte... dar este adevărat că situaţia ta este mai degrabă delicată...

– Nu puteai s-o spui mai bine, răspunse Avril. Sunt îndrăgostită la nebunie de Ralph Bohannon şi nu pot suporta ca Desmond să mă atingă.

– Rebecca! exclamă ea. Vorbeşti serios?

– Da... Nu, Ralph nu ştie, adăugă ea drept

răspuns la întrebarea pe care o citi în privirea prietenei sale. Nimeni nu ştie.

– Dumnezeule! Câte complicaţii!

– Răspunde-mi la întrebare, Ellen. Este foarte important.

– Desigur...

Urcară în maşină.

– Ei bine... bâgui Ellen. Cred că un timp ai fost destul de îndrăgostită de Desmond, el te presa să-i cedezi... Înţelegi, el găsea că ai principii demodate şi te considera adesea drept un sloi de gheaţă.

– Pe mine? Eşti... eşti sigură de asta? Eu credeam dimpotrivă că...

Avril roşi la amintirea temerilor pe care le avusese pe seama ei.

– Ce credeai?

– Nu ştiu de ce, dar credeam că sunt o fată frivolă...

Ellen nu se putu împiedica să izbucnească în râs.

– Tu? Niciodată! Cu totul dimpotrivă... Nu ştiu cine a putut să-ţi bage ideea asta în cap. Hotărât lucru, am impresia că ai multe de aflat despre tine însăţi!

– Da, aşa se pare! răspunse Avril, eliberată de o mare greutate.

– Dar situaţia ta este foarte delicată! Ai nevoie de timp ca să te lămureşti...

Avril clătină din cap, mulţumită să-şi descopere o prietenă atât de înţelegătoare.

– Bun, o să vii să te instalezi aici! zise Ellen deschizând uşa. Sper să-ţi placă...

– Oh! Cu siguranţă! răspunse Avril, cu inima strânsă la ideea că va trebui să-l părăsească pe Ralph, Big Sur, *Solitude*...

– Mi-e teamă să nu ţi se pară puţin cam mic. Tu intenţionai să locuieşti aici doar până la căsătorie, care trebuia să aibă loc în iunie.

– Oh! este perfect, nu-ţi face probleme. Voi veni să mă instalez mâine. Trebuie să mă duc să-mi rezolv problemele cu Ralph şi mi-ar place să-mi petrec o ultimă seară cu el...

– Desigur! răspunse Ellen. Bun, hai să-ţi arăt apartamentul şi apoi te duc înapoi...

Avril găsi apartamentul încântător. Camera ei, deşi mică, era aranjată cu mult gust. Bucătăria era luminoasă, plăcută, salonul fermecător, cu perne mari în chip de scaune şi tot soiul de obiecte de artă foarte decorative.

– Ţi-e foame?

– Desmond şi cu mine, am prânzit la Ralph...

– Îmi fac un sandviş în viteză... Abia am avut timp să-mi închei treburile înainte de a merge la magazin pentru a-l vedea pe Desmond. Dar vom avea tot timpul să discutăm despre magazin mai târziu. Biata de tine! Să-ţi

pierzi memoria! Trebuie să fie cu adevărat îngrozitor.

Ellen o conduse pe Avril acasă la Ralph, dar refuză să intre. Spre deosebire de Desmond, nu părea să dorească să fie prezentată celebrului scriitor. Mâzgăli pe o bucăţică de hârtie numărul ei de telefon şi pe cel de la magazin, apoi o îmbrăţişă pe Avril.

– Sună-mă mâine, îndată ce vei fi gata. Sunt sigură că totul se va aranja... adăugă ea cu seriozitate. Nu te mai frământa...

– Mulţumesc, Ellen!

Avril îşi luă rămas bun şi intră în casă. Ralph era tolănit pe canapeaua din salon, cu un pahar în mână.

– Aşadar, cum s-au petrecut lucrurile cu logodnicul tău? întrebă el pe un ton tăios.

Această atitudine ostilă o răni adânc. Poate că el sperase să nu se mai întoarcă?

– Oh! foarte bine, răspunse ea cu un aer degajat. A fost foarte plăcut...

– Nu mă îndoiesc de asta! exclamă el cu un surâs amar.

El luă o înghiţitură de whisky. Trebuie că-şi petrecuse ziua gândindu-se la Marissa, reflectă Avril, ceea ce explică această dispoziţie morocănoasă...

– Va să zică aşa, biata noastră păsărică ce a căzut din cuib nu este altceva decât o bogată

moştenitoare, proprietara unui magazin de antichităţi.

Avril îl privi o clipă cu un aer surprins, apoi hotărî că era mai bine să nu răspundă ironiilor lui. Redevenise acel Ralph pe care-l cunoscuse la început, amar, aspru, zeflemitor...

Renunţând să desluşească motivele atitudinii lui, clătină din cap şi ieşi din încăpere.

Nu mai avea nimic de făcut aici. Ralph nu văzuse niciodată în ea altceva decât un instrument de plăcere. Aproape că-şi atinsese scopul, de altfel, şi ea ar fi sfârşit în mod sigur prin a-i ceda... Toate visurile nebuneşti cu care se mângâiase nu se vor realiza niciodată... niciodată!

Avril smulse cu un gest nervos hainele agăţate pe umeraşe şi le aruncă pe pat. Le puse deoparte pe cele împrumutate de Rose. O să i le restituie după masa de seară. Tocmai împăturea o pereche de jeanşi atunci când Ralph apăru în prag.

– Ce faci?

Avril puse pantalonii pe pat.

– Îmi fac bagajele, răspunse ea pe un ton muşcător. Dar socotiţi probabil că nu trebuie să iau cu mine aceste veşminte, de vreme ce voi mi le-aţi oferit.

– Puţin îmi pasă de ce poţi face cu toate astea! mormăi el. Mi se pare că eşti foarte grăbită

să pleci... Ai fost foarte mulţumită, totuşi, să găseşti această casă când nu aveai nicăieri unde să te duci! Fidelă cuvântului dat, văd că nu te mai gândeşti decât să alergi la dragul tău Desmond!

Avril îl privi cu ochii măriţi.

– Eu... Oh, nu! Nu-i deloc aşa!

– Nu-mi spune poveşti! Nu mie! Haide, vino la masă.. Este pregătită, zise el înainte de a face stânga-mprejur.

Avril îl urmări cu privirea, nedumerită. Dorea el oare să rămână? Nu, era imposibil.

Lăsând hainele grămadă pe pat, coborî în sufragerie şi se aşeză fără să scoată o vorbă. În loc să facă un efort pentru ca ultima lor seară să fie cât mai plăcută, Ralph se retrăsese într-o tăcere posacă.

Profund decepţionată, Avril abia se atinse de ce avea în farfurie. Nu catadicsi nici măcar să ridice privirea atunci când se ridică de la masă pentru a se îndrepta spre bucătărie.

Harry şi Rose o invitară să se aşeze lângă ei.

– Aşadar, plecaţi?

Avril probă cu un semn din cap.

– Puteţi să păstraţi hainele pe care vi le-am dat, zise Rose. Oricum, mie nu-mi mai folosesc.

Avril urcă în camera ei, îşi aranjă cu grijă lucrurile în mica valiză pe care i-o adusese

Rose şi se aşează în pat cu ultima carte a lui Ralph, pe care voia s-o termine înainte de a pleca.

Spre orele unsprezece ale serii începu să cadă o ploaie torenţială. Avril privi o clipă picăturile mari strivindu-se de plafonul vitrat al camerei sale şi se adânci din nou în lectură. Asta o ajuta să nu se mai gândească la nenorocirile ei... Îşi plânsese destul soarta timp de o săptămână! Venise timpul să-şi revină în fire. Nu-şi regăsise numele, un adăpost, o prietenă adevărată? În definitiv, avea noroc, chiar dacă nu putea obţine singurul lucru din lume pe care-l dorea cu adevărat: dragostea lui Ralph. Nu-i nimic! Momentele de fericire pe care le cunoscuse în preajma lui vor rămâne pentru totdeauna vii în amintirea ei. Îşi va petrece zilele şi nopţile retrăindu-le şi regretând că lucrurile nu luaseră altă turnură.

Dormi un somn agitat şi se trezi în zori. Când coborî la micul dejun, Ralph încă nu se sculase. Înfulecă în grabă ouăle cu costiţă şi cafeaua şi se hotărî să facă o ultimă plimbare în pădure înainte de a-i mulţumi lui Ralph pentru ospitalitate şi de a-l părăsi pentru totdeauna...

– Satan! Vino, mergem la plimbare!

Rose îşi arătă vârful nasului.

– Vă duceţi în pădure?

– Da, vreau să fac o ultimă plimbare înainte de a pleca...

– Fiţi prudentă. De data asta să nu vă rătăciţi! Vremea este încă posomorâtă şi a plouat mult în noaptea asta. Nu părăsiţi poteca...

Avril zâmbi gândindu-se la aventura ei din ziua aceea.

– Nu te nelinişti, Rose. Nu voi lipsi mai mult de o jumătate de oră.

Câteva minute mai târziu, intră în pădure, cu Satan pe urmele ei. Pe măsură ce înainta, ceaţa care acoperea pădurea devenea din ce în ce mai compactă. Puţin îngrijorată, întoarse capul ca să se asigure că încă mai vedea casa.

Deodată, un iepure ieşi dintr-un tufiş şi Satan, neascultând decât de instinctul lui, se repezi în urmărirea lui.

– Oh, nu! strigă Avril, furioasă.

Ea, care avea de gând să facă o plimbare liniştită, iată că se găsea lansată pe urmele lui Satan! Nici vorbă să-l lase să se piardă pe ceaţa asta: nu se vedea în situaţia de a-i explica lui Ralph că îi pierduse câinele...

Începu aşadar să alerge după el, atentă să nu-l scape din vedere.

Deodată, se împiedică de o piatră. Încercă să-şi recapete echilibrul şi se întinse cât era de lungă pe poteca desfundată. Capul i se izbi de trunchiul unui pom cu un pocnet înăbuşit. Ultimul

lucru de care îşi dădu seama înainte de a-şi pierde cunoştinţa a fost o durere groaznică la cap.

Când deschise ochii, Ralph era aplecat deasupra ei şi o lovea uşor cu palmele peste obraji. Era udă până la piele.

– Avril? Ţi-e bine? întrebă el neliniştit.

Tinându-şi capul cu amândouă mâinile, Avril se aşeză în capul oaselor şi privi buimăcită în jurul ei. Cu limba atârnând, Satan o observa cu curiozitate.

– Satan! El... a fugit în urmărirea unui iepure... murmură ea încet, ca şi cum asta explica totul.

– Nu-mi fac griji pentru Satan, este destul de mare pentru a se descurca singur... Mă neliniştesc mai degrabă pentru tine. Ce s-a întâmplat?

Avril îşi duse mâna la frunte. Probabil că avea un cucui enorm!

– Am încercat să-l urmez... Nu voiam să-l

pierd pe ceaţa asta. L-am chemat, dar el nu se întorcea. Eu... eu cred că am alunecat pe o piatră.

– Văd! Într-adevăr, nu poţi fi lăsată un minut fără să scorneşti o nouă prostie! Şi mai întâi, ce căutai singură în ceaţă, la orele şase dimineaţa?

Îngenunche lângă ea şi-i dădu delicat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte ca să i cerceteze cucuiul. Contactul degetelor lui pe pielea ei o emoţionă adânc.

– Te simţi bine? Poţi să te ridici?

Văzând neliniştea care îl tulbura, ea simţi deodată un asemenea elan de dragoste faţă de el încât era cât pe ce să izbucnească în lacrimi...

– Mă doare puţin capul, dar cred că merge...

Se înfioră când el o prinse de talie ca s-o ajute să se ridice în picioare.

– Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă el din nou, afundându-şi privirea în ochii ei.

Avril simţi cum i se strânge gâtul. Ar fi vrut să-i răspundă că niciodată nu se va simţi cu adevărat bine pentru că el n-o iubea. În loc de asta, surâse cu tristeţe şi clătină din cap.

Ralph se aplecă atunci spre ea şi, strângând-o la piept, depuse pe buzele ei un sărut uşor.

– Avril, eşti sigură că vei fi fericită cu acest Desmond? îi şopti el la ureche.

– Desmond... murmură ea. Desmond! strigă ea cramponându-se de braţul lui. Oh, Ralph! Îmi amintesc! Domnul fie lăudat, îmi amintesc totul!

– Ce îţi aminteşti?

– Privitor la Desmond... şi la mine. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat!

– Vorbeşte, dar vorbeşte o dată! O să mă înnebuneşti!

– După ce am condus-o pe Ellen la aeroport, m-am dus să-l văd pe Desmond... şi l-am găsit tocmai când făcea dragoste cu o femeie brunetă, pe canapeaua din salon...

La această amintire, un val de sânge îi împurpură obrajii.

– Şi atunci?

– Când mi-a deschis uşa, am zărit-o pe femeia aceea, pe jumătate goală... iar Desmond... nu avea nici măcar cămaşă. Eu... eu mi-am pierdut capul. I-am spus lucruri îngrozitoare!

– Şi el? Ce a făcut?

– Era foarte încurcat... şi nebun de furie. M-a tratat drept un sloi de gheaţă şi mi-a spus că nu eram o femeie demnă de acest nume, că el avea nevoie de o fată mai frivolă. În acest timp, prietena lui râdea, râdea... îşi bătea joc pe faţă de mine! Neputând să mai suport, umilită, batjocorită, am fugit, m-am urcat în maşină şi m-am năpustit drept înainte, la întâmplare...

– Şi mai vreî încă să te căsătoreşti cu bărbatul ăsta? întrebă Ralph pe un ton batjocoritor.

– Oh, nu! strigă ea. Îndată ce l-am văzut ieri, în restaurantul acela, am înţeles imediat că nu-l iubeam. De altfel, n-am fost niciodată foarte sigură de mine şi de sentimentele care le încercam pentru el. Din cauza asta amânam mereu data căsătoriei noastre. El a fost acela care m-a convins să cumpăr acest magazin, adăugă ea, revenindu-i dintr-o dată toate amintirile. De asemenea, el mi-a cerut să-i cumpăr acel inel de aur... Când mă gândesc! Cum s-a mai folosit de mine...

Ralph n-o slăbea din ochi.

– Aşadar, nu eşti îndrăgostită de Desmond? Nu ai intenţia să te căsătoreşti cu el?

– Oh, nu! Cum aş putea fi îndrăgostită de Desmond, de vreme ce te iubesc pe tine?

Cuvintele îi ţâşniră de pe buze fără să-şi dea seama ce spunea.

– Pe mine? făcu el neîncrezător. Pe mine?

Stingherită pentru că se trădase, Avril păstra tăcerea. Îşi plecă privirea şi clătină timid capul.

– Dar este minunat! exclamă el luând-o în braţe şi învârtindu-se cu ea.

– Adevărat? murmură ea căutându-i privirea.

Migrena ei dispăruse. Inima bătea gata să-i spargă pieptul.

– Dragostea mea! Nu-ţi poţi da seama cât

l-am urât pe acest Desmond! Nu ştiam care fuseseră sentimentele tale pentru el şi asta mă înnebunea... Din momentul când m-ai rechemat, la spital, am ştiut că te iubeam. Doream să te strâng în braţele mele, să te consolez, să veghez asupra ta... dar nu ştiam dacă am dreptul. Mă gândeam că aparţii altui bărbat...

– Aşadar, ai... ai nevoie de mine? întrebă ea în timp ce el o lăsa din nou jos.

– Dacă am nevoie de tine? Oh, Avril! Dar te iubesc la nebunie, draga mea! Chiar din prima zi!

– Dar... şi Darlène?

– Cum, Darlène? Ţi-am mai spus că este o veche cunoştinţă. Marissa şi cu ea erau prietene din copilărie.

– N-o iubeşti?

– Pe Darlène? De unde naiba ai mai scos-o şi pe asta?

– Dar amanta ta...

– Amanta mea, amanta mea! mormăi el. Singura amantă pe care Marissa n-o tolera era cariera mea, meseria mea de scriitor. Era geloasă pe meşteşugul meu şi a început să-şi ia amanţi pentru că se simţea neglijată... Cât despre mine, cred că n-o iubeam destul ca să-i sacrific cariera...

– Cariera ta... dar... nu înţeleg! Credeam... Şi camera aceea pe care ai păstrat-o neatinsă?

Trebuie s-o fi iubit enorm... În noaptea în care ai dormit alături de mine, ai... ai pronunţat numele ei în somn, adăugă ea plecându-şi ochii.

– Adevărat? Totuşi, în noaptea aceea fantoma Marissei a încetat în sfârşit să mă tortureze... răspunse el prinzându-i bărbia şi adâncindu-şi privirea în ochii ei. Da, la început am crezut că o iubeam. Altfel nu m-aş fi căsătorit niciodată cu ea. Dar era o femeie frivolă, superficială, egoistă. Dacă nu m-am atins de camera ei, este pentru că mă simţeam în mod nedefinit vinovat... Ştii, este îngrozitor să te simţi vinovat de moartea cuiva...

– Dar nu eşti răspunzător de moartea ei...

– Ba da. N-am ştiut să-i dau ceea ce aştepta de la mine. Dar toate astea aparţin trecutului! adăugă el ridicând din umeri. Am găsit în sfârşit o nouă raţiune de a trăi... Avril, eşti de acord să fii soţia mea?

– Ralph! Oh, Ralph! Singura mea dragoste!

El depuse un sărut pe fruntea ei.

– Ce adorabil cucui! murmură el. Datorită lui ţi-a revenit memoria...

În loc de răspuns, Avril se ridică pe vârful picioarelor şi-i oferi buzele. Ralph o îmbrăţişă cu pasiune. Atunci când o simţi tremurând, el îi abandonă buzele.

– Eşti îngheţată... Hainele tale sunt complet ude! Vino, să mergem acasă.

O ridică în braţe şi-i murmură cu tandreţe:

– De acum înainte n-o să-ţi mai fie frig niciodată, dragostea mea.

– Nu din cauza frigului tremuram, Ralph... Aşa mi se întâmplă întotdeauna când mă atingi, şopti ea privindu-l printre genele lăsate.

– Ştii, până la urmă aveai dreptate în privinţa numelui tău, zise el zâmbind.

– În privinţa numelui meu?

– Da, când te-ai prezentat la serată drept Avril Bohannon... Este numele pe care-l vei purta toată viaţa...

Avril îşi cuibări capul în scobitura umărului său. Îngrozitoarele coşmaruri ale Rebeccăi McCaskie nu mai erau decât un vis urât...

Sfârşit